

ဒီဝေ

အလှူတမချမီခွန်ရက်

BURMESE
CLASSIC

ပြည်ကောင်းစု မပြီးကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြီးကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
 အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုပိုင်ဆိုင်ရေး
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ပိုင်ဆောင် တည်ဆောက်ရေး
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်
 တည်ဆောက်ရေး။

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီဝက်ပူနိုင်ငံ
 ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဒိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
 တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

တွင်းမျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
 အမျိုးဂုဏ်၊ ထိတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ။
 အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ်
 ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

အာရှမချစ်မီ ခုနစ်ရာ

၁၉၅-၈၃

ဒေဝတာ

အသံသရာအချစ် ခုနစ်ရက် / ဒေဝတာ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၁၆၀ - စာ၊ ၁၃၅ * ၂၁ စင်တီမီ

(၁) ဒေဝတာ

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

တမုန့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၆၇၅၁၉၁၁၁၊ ပျက်နာမှု၊ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၉၉၁၂၁၁

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်နာမှု ဦးအောင်မြင်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သာသနာ့၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဇာကလေးလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ (ဖေဖော်ဝါရီလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

အခန်း[၁]

“ဗမ.. ညီမလေးကို လာခေါ်ပါ။ အား!.. ညီမလေး အရမ်းချမ်းနေပြီ၊ မြန်မြန်လာခေါ်ပါ”

ဘုရား.. ဘုရား.. ညီမလေး.. ညီမလေး ပဒုမ္မာ ဘာများ ဖြစ်နေပြီလဲ။

ရေတွေ ရွဲရွဲစိုပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်နေတဲ့ ဝိုးတဝါးပုံရိပ်။

“ညီမလေး အခု ဘယ်မှာလဲ၊ မမကို မြန်မြန်ပြောစမ်း”

စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်မိသည်။

ချွေးစေးများရွှဲနစ်ကာအာခေါင်များ ဆွေ့ခြောက်လာသည်။

ဘယ်မှာလဲ။ ညီမလေး အခု ဘယ်မှာလဲ။

တစ်ညလုံးလည်း အိမ်ပြန်မလာခဲ့ဘူး။

စိတ်ပူရလွန်းလို့ မမ တစ်ညလုံးလည်း အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး။ အသံကြားတိုင်း ထကြည့်ပြီး မျှော်ရတာ နင်မသိဘူး မဟုတ်လား ညီမလေး။

“ညီ... ညီမလေး... အခု...”

ဝိုးတဝါးပုံရိပ်ကို မြင်နေရပါလျက် စကားသံက ဟိုးအဝေးကြီးက လွင့်လာသလို ခပ်ရှရှ အေးစက်၍နေပေသည်။

ကြားရသော အသံမှာတိုးသဲ့လှသောကြောင့်... ကုမုဒြာ အသက်ပင် မရှူဝံ့ဘဲ နားစိုက်ထောင်နေမိသည်။

“ရွာတောင်ဘက်က ညောင်ပင်သာ ရေကန်ကြီးမှာ”

“ဟင်!.. အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ညီမလေး...”

တစ်ကိုယ်လုံး ချောက်ခြားအေးစက်သွားရသည်။

ညောင်ပင်သာရေကန်ကြီးမှာ ဒီအချိန်ကြီး ဘာသွားလုပ်တာလဲ ပခုမ္မာရယ်...

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကုမုဒြာ အိပ်ယာပေါ်မှာ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဇောခွေးများဖြင့် ရွဲတပ်နေသည်။

ဟင်... ငါ အိပ်မက် မက်နေတာပဲ...

ဘုရား... ဘုရား...

ညီမလေး အန္တရာယ် တစ်ခုခုနဲ့ များတွေ့နေပြီလား။

ကုမုဒြာ အိပ်ယာထဲမှ အမြန်ထကာ...

“အဖေ... အဖေ”

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အိပ်နေသော အဖေကို ပြေးနှိုးမိသည်။

“ဟဲ့!.. သမီးကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကုမုဒြာရဲ့ထိတ်ထိတ်ပျာပျာခေါ်သံကြောင့် အဖေ အိပ်ယာထဲမှ လူးလဲထလာသည်။

“အဖေ... ညီ... ညီမလေး ဘာများဖြစ်နေလဲ မသိဘူး”

ကုမုဒြာအသံတွေ တုန်ယင်နေမိသည်။

“အဲဒီကလေးမ ဘယ်တွေ အလည်လွန်နေပြန်ပြီလဲမသိဘူး၊ ညကြီးမိုးချုပ်ပြန်မလာဘူး မဟုတ်လား၊ စောင့်မနေနဲ့တော့... အိပ်ပျော်အောင်သာအိပ်၊ မနက်ကျမှ သူ့သူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာ အဖေ လိုက်ရှာမယ်၊ ညနေက အဖေဆုလိုက်လို့ စိတ်ကောက်ပြီး ပြန်မလာတာပဲလား၊ အလည်လွန်နေတာလားမသိဘူး၊ အဖေ အပါးကလည်း အင်မတန်မက်တဲ့ ကလေးမ”

အဖေက အိပ်ပွန်စုံဝါးဖြင့် မျက်လုံးများကို ပွတ်လျက် တဗျစ်တောက်တောက် ပြောသည်။ ဦးသီဟခမ္မာ အမေမရှိတော့သည့် သမီးနှစ်ယောက်အတွက် ပူပန်နေရပေသည်။

“မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ သမီးပြောတာ နားထောင်ပါဦး၊ သမီး ခုနကစာအုပ်ဖတ်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့ ညီမလေးကို အိပ်မက်မက်တယ်”

“ဟင်!..”

ကုမုဒြာ မျက်နှာဖျက်ပျက်ဖြင့် ဖြတ်ပြောတော့မှ အဖေ စကားရပ်ကာ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။

“ညီမလေးလေ... ရေတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲလို့၊ သူ့အရမ်းချမ်းနေပြီ၊ သူ့ကို လာခေါ်ပါတော့တဲ့”

“ဘာ...ဘာ...ဘယ်လို”

အဖေ မျက်လုံးပြူးကာ အလန့်တကြား မတ်တတ်ထရပ် လိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ သမီးက သူ အခုဘယ်မှာလဲမေးတော့ ရွာတောင် ဘက်က ညောင်ပင်သာ ရေကန်ကြီးမှာတဲ့”

“ဘာ...ညောင်ပင်သာ ရေကန်ကြီးမှာ ဟုတ်လား၊ ဘုရား... ဘုရား၊ ငါ့သမီးလေး ဘာများဖြစ်နေလဲ၊ မှန်းစမ်း... ဘယ်နှစ် နာရီ ရှိပြီလဲ၊ နာရီကြည့်စမ်း”

ကုမုဒြာ တိုင်ကပ်နာရီကို ကဖျာကယာ ကြည့်လိုက်သည်။

“သုံးနာရီခွဲ အဖေ”

အပြင်မှာ မလင်းသေး။ မှောင်ရီဝေဝါးဆဲ ဖြစ်သည်။

အဖေ နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓါးရှည်ကို ပြေးယူကာ အိမ်တံခါးကို အလျင်စလို ဖွင့်သည်။

“အဖေ...”

“လူစုပြီး ညောင်ပင်သာရေကန်ကြီးဆီ သွားကြမယ်၊ သမီး အိမ်မှာစောင့်နေရစ်ခဲ့”

“ဟင့်အင်း... သမီးလည်း လိုက်ခဲ့မယ် အဖေ”

ကုမုဒြာ အိမ်တံခါး အမြန်သော့ခတ်ကာ ခြေလှမ်းကျကြီး များဖြင့် ဓါးဆွဲကာ ထွက်သွားပြီဖြစ်သော အဖေ့နောက်သို့ ပြေး လိုက်သွားလေသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဦးသီဟတို့ ညောင်ပင်သာရေကန်ကြီးသို့ အရောက်တွင် သူတို့ထက်ဦးအောင် ရောက်နှင့်နေသူများရှိလေသည်။ အခြားသူ တော့မဟုတ် ရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် ရဲများဖြစ်လေသည်။

“အံ့မယ်လေး... ညီမလေး... ညီမလေးရယ်”

ရေကန်စပ်မှာ ညိုမည်းစွဲသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းကာ လဲကျနေသော ပဒုမ္မာရဲ့အလောင်း ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ကုမုဒြာ ယူကြီးမရအော်ဟစ်ရင်း နေရာမှာတင် ပျော့ခွေလဲကျသွားခဲ့လေသည်။

“သမီး... သမီးလေး၊ ပဒုမ္မာဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ... အဖြစ်ဆိုးလှချေလား”

ဦးသီဟ သမီးဖြစ်သူရဲ့အလောင်းဆီ ပြေးကာ ဖွဲ့ရန်ပြင် လိုက်စဉ်...

“မကိုင်နဲ့ဦး ဦးလေး၊ အလောင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ စစ်ဆေး
နေတုံးမို့ ခြေရာလက်ရာပျက်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

အုပ်ထုပ်ရေးမှူးလေးပိုင်စိုးက ဦးသီဟကို တားသည်။

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကြည့်ရက်စရာ မရှိသော သမီးဖြစ်သူ
ပဒုမ္မာရဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ကာ ဦးသီဟခမျာ . . .

“တောက်! . . .”

ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်ကာ တောက်ခေါက်လေသည်။

ပိုင်စိုး သူ့တပည့်လေးတွေခေါ်ကာ အလောင်းကို သေသေ
ချာချာ စစ်ဆေးနေသည်။

ဦးသီဟနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ ပဒုမ္မာရဲ့
အလောင်းကို ကြည့်ပြီး တီးတိုးဝေဖန်နေကြသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ . . . ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးကိုများ
ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရက်တယ်နော်”

“သတ်ပစ်ချင်ရလောက်အောင် စိတ်နာကြည်းစရာဘာရှိ
ခဲ့လဲမှမသိတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ အစိမ်းသေပဲနော်”

“သေချာတာပေါ့ . . . အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေရတာ ဘယ်ကျွတ်
လိမ့်မလဲ”

ကြည့်နေကြသော လူတစ်စုမှာ တီးတိုးဝေဖန်ကြသလို
သတိလစ် လဲကျနေသော ကုမုဒြာရဲ့ အနားမှာလည်း လူတစ်စုက
ပြုစုပေးနေကြသည်။ ခြေမလက်မတွေ ချိုးကာ ဝိုင်းနှိပ်ပေးကြတော့
မှ ကုမုဒြာ သတိပြန်ရလာခဲ့သည်။

သတိရလာသည်နှင့် ညီမဖြစ်သူရဲ့ အလောင်းကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း ဖြေမဆည်နိုင်စွာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးပြန်လေသည်။

“ညီမလေးရယ် . . . အဖြစ်ဆိုးလှချေလား၊ မမ ဘယ်လိုပြော
ရမှာလဲ . . . ပဒုမ္မာ . . . ညီမလေး”

“ကုမုဒြာ . . . စိတ်ကို ဖြေပါဦး၊ ညီမ ဒီလောက်ငိုနေရင်
ဦးလေးက ပိုခံစားရမှာပေါ့”

ကုမုဒြာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေရာမှ သမီးတစ်ယောက်
လုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ အဖေအတွက် စာနာမိကာ ကြေကွဲစိတ်ကို
ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်မိသည်။

အံ့ကို ကြိတ်လျက် အဖေအနားသို့ သွားကာ လက်မောင်းကို
ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ပိုင်စိုးက အလောင်းကို စစ်ဆေးပြီးလျှင် . . .

“ကဲ . . . အလောင်းသယ်ရအောင်၊ အမှုအခင်းနဲ့ ပတ်
သက်တော့ အလောင်းကို မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးနဲ့စီမံပြီး ဘုန်းကြီး
ကျောင်းဝင်းအပြင်က ဇရပ်ထဲမှာပဲ ထားရမှာပဲ၊ ရွာထဲတော့ ပြန်
သယ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ရွာဇလေ့မို့ ဦးလေးက အဲ့ဒါတော့ နားလည်
ပေးပါ”

ပိုင်စိုး လာပြောတော့ ဦးသီဟနှင့် ကုမုဒြာ ရင်နာနာနှင့်ပင်
ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်ရသည်။

ရွာအနောက်ဘက်ရှိသူသာနံ၊ ဇရပ်နှင့်ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့
မှာ တစ်ဆက်ထဲဖြစ်ပေသည်။

ဒီရွာမှာက သဘာဝအတိုင်း သက်တမ်းကုန်၍ သေဆုံးခြင်း
မျိုး မဟုတ်ဘဲ အစိမ်းသေအဖြစ် သေဆုံးသော အလောင်းများကို

ရွာအတွင်း ထားခွင့်မပြုပေ။ ရွာအပြင်တွင်သေဆုံးသောအလောင်း
အား ရွာထဲသို့ သွင်းခွင့်မပြုပေ။

ရွာသူရွာသားများ ကိုင်းရှိုင်းကိုးကွယ်သော ဘုန်းကြီး
ကျောင်းအပြင်ဘက်က ဇရပ်ထဲမှာပဲ ထားလေ့ရှိကြသည်။

ဦးသီဟကို နားလည်အောင် ပြောပြပြီးတော့ အလောင်းကို
ရေစပ်မှ သယ်ယူကာ ပိတ်ဖြူစုနှင့် ထုပ်ပြီး ဝိုင်းသယ်ကြလေသည်။
သုသာန်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော ဇရပ်ကြီးဆိုသို့ အလောင်းကို သယ်
လာကြသော ကာလသားများဖြစ်သည့် ရန်ဝေး၊ မောင်မောင်၊
အောင်အောင်၊ ပြီးတော့... ဒီရွာရဲ့မျက်နှာဖုံးတစ်ဦးဖြစ်သည့်
သူဌေးကလေး ကိုကိုမောင်နှင့် ကျောင်းတိုင်ဘုန်းကြီး၏ကပ္ပိယ
စိတ်သိပ်မန့်သော ငြိမ်းချမ်းတို့ ဖြစ်သည်။

ပိုင်စိုးကတော့ မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်လာသည်။

အားလုံးကိုယ်စီ မျက်နှာမကောင်းကြ။

ပဒုမ္မာဆိုတာ ဒီညောင်ပင်သာရွာကလေးမှာ ဆွဲဆောင်မှု
အရှိဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ သူတို့အားလုံး ပဒုမ္မာကို စွဲလမ်း
ခဲ့ကြဖူးသည်လေ။

ဦးသီဟနှင့် ကုမုဒြာတို့ဆိုမှ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ လွင့်လာသော
ရွက်သံသဲ့သဲ့ဖြင့်... အားလုံးရဲ့ခြေလှမ်းများက သုသာန်တစ်ပြင်လုံး
ဖြစ်နေသောဇရပ်ကြီးဆီသို့ လေးကန်စွာ ဆုတ်ဆိုင်းစွာဖြင့်...။

အခန်း[၂]

ပဒုမ္မာရဲ့အလောင်းကို ကြာရှည်အထားခံအောင် ဆေး
ဝါးများ စီမံပြီး အခေါင်းထဲထည့်ကာ အလောင်းစင်ပေါ် တင်ပြီးလေ
ပြီ။

အလောင်းစင်၏ရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းကာ
ထမင်းပန်းကန်နှင့် ရေတစ်ခွက်ပါ တင်ထားသည်။

နီရဲနေသော မျက်လုံးများနှင့် အလောင်းစင်ရဲ့ရှေ့မှာ အံ
ကြီးကြိတ်ကာ ရပ်နေသူက ဦးသီဟ။

အခေါင်းကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ကာ...။

“သမီးရယ်... ငါ့သမီးလေး အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ၊ ငါ့သမီး

ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်တဲ့လူကို အဖေဖော်ထုတ်မယ်၊ ငါ့သမီး အတွက် အဖေလက်နဲ့ကို လက်စားချေမယ်လို့ အဖေ ကတိပေးတယ် သမီး”

ဦးသီဟ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကာ မျက် ရည်များ တတွေတွေ စီးကျလာသည်။

“ဒကာကြီး”

ဘုန်းကြီး အနားလာကာ ခေါ်လိုက်တော့မှ ဦးသီဟ လက် သီးဆုပ်များကို ဖြေလျှော့လိုက်သည်။

“ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းတဲ့၊ သေသူဟာ ဝဋ်ကြွေး ဆပ်လိုက်ရတယ်လို့ပဲ တရားနဲ့ဖြေပါ၊ ဝဋ်ကြွေးတုန့်တင် မဖြစ်ပါစေ နဲ့ ဒကာကြီး”

“တပည့်တော် သမီးလေးဟာ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံ ခဲ့ရတာပါ ဘုရား၊ တပည့်တော် မဖြေနိုင်ပါဘူး ဘုရား”

ဦးသီဟ ဘုန်းကြီးရဲ့ခြေရင်းမှာ လက်အုပ်ချီထိုင်ကာ ငိုသံပါ ကြီးဖြင့် ပြန်လျှောက်လေသည်။

ဘဘုန်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိမ့်ကာ...

“ဒကာကြီးတို့ ဒီလို ပူဆွေးသောက ရောက်နေကြမယ်ဆိုရင် သေသူဟာ ဘဝသစ်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ကူးပြောင်းဖို့ရာ ခက်နေလိမ့်မယ်၊ သူ နောက်ဆံတင်းနေမှာပေါ့”

ဦးသီဟ ဘာမှ ပြန်မလျှောက်။

လက်အုပ်ချီလျက်သာ ငြိမ်သက်နားထောင်နေသည်။

“ပြီးတော့ လက်စားချေတယ်ဆိုတာ သံသရာ ဆွဲဆန့်တဲ့

အလုပ်ပဲ၊ သေသူအတွက်ရော ရှင်သူအတွက်ရော အကျိုးမရှိပါဘူး ကွယ်၊ ဘုန်းကြီးစကား နားထောင်ပါ”

ဦးသီဟ ငြိမ်သက်လျက် သမီးဖြစ်သူ လဲလျောင်းအိပ်စက် နေရာ အခေါင်းကိုသာ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ...

အခေါင်းတင်ထားရာစင်ပေါ် လှေကားထောင်လျက် တက် လိုက်ဆင်းလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသူတစ်ယောက်မှာ ကျပ်မပြည့် သည့် ကပွယ်ငြိမ်းချမ်းပဲဖြစ်ပေသည်။

အလောင်းရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ပူးချီလျက် လက်အုပ်ချီသည့်သဏ္ဌာန် ထောင်ထားကာ ကြာဖူးတစ်ဖူး၊ အမွှေး တိုင်နှင့် ဖယောင်းတိုင်တို့ကို ထည့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြာဖူးအမွှေးတိုင်နှင့် ဖယောင်းတိုင်က တမလွန်ဘဝမှ ဘုရားရှင်ကို သေသူက ပူဇော်နိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်သည်။

တောင့်တင်းအေးစက်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကြားထဲ ကြာ ဖူးကို အသေအချာ ထိုးထည့်ပေးနေရင်းက ခံစားချက် ကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်သော ပြာနန်းဖြူဆုတ်နေသည့် မျက်နှာသေကို ငြိမ်းချမ်း ငေးမော နေမိသည်။

ပဒုမ္မာ...

နင်ဟာ အသက်မရှိတော့ပေမယ့်လည်း ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ အရင်အတိုင်း လှနေတုန်းပဲနော်။

အခုလို နင့်လက်ကလေးတွေကို ကိုင်ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးဘူး။

အရင်တုန်းက နင်က မာနမင်းသမီးလေး မဟုတ်လား။

ငါ့ကိုဆို အမြဲမတူမတန်သလို ဆက်ဆံခဲ့တာ...

ငါမှတ်မိနေပါသေးတယ် ပဒုမ္မာရယ်...

ခရေပင်များ အံ့ဆိုင်နေသော လမ်းကလေးတစ်လျှောက်

အားကစားဝတ်စုံ အနီရဲရဲလေး ဝတ်ကာ စက်ဘီးစီးလာသော ပဒုမ္မာ
ကို ငြိမ်းချမ်း မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ပဒုမ္မာ အနားသို့ ရောက်လာလျှင် ဖျတ်ခနဲ စက်ဘီးရှေ့
ပြေးရပ်လိုက်မိသည်။

ပဒုမ္မာ ဘရိတ်အမြန်အုပ်ကာ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းပြီး
ဒေါသမျက်နှာလေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းကို ရန်တွေ့လေတော့သည်။

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ ငြိမ်းချမ်း၊ လျော်ကြေးလိုချင်လို့လား!”

“မဟုတ်ပါဘူး ပဒုမ္မာရယ်၊ ငါ... ငါ နင့်ကို စကားနည်းနည်း
ပြောချင်လိုပါ”

အရောင်လွင့်ကာ စုတ်ဖွာနေပြီဖြစ်သော အဝတ်အစားများ
နှင့် ချွေးသံတရွံ့စွဲ ဖြစ်နေသော သူ့ကို ပဒုမ္မာ စူးကနဲ ကြည့်ကာ
နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ဘာပြောမှာလဲ!”

ငြိမ်းချမ်း နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို လှရက်နိုင်လွန်းသော
ပဒုမ္မာကို မဝံ့မရဲကြည့်ကာ...

“ဟို... ဟိုလေ... ငါ... ငါ... နင့်ကို အ... အရမ်းချစ်”

“ဘာ... ဘာစကားပြောတာလဲ!”

ငြိမ်းချမ်းရဲ့ချစ်စကားမှ မဆုံးသေးခင် ပဒုမ္မာ မျက်မှောင်

တုတ်ကာ ဖြတ်အော်သည်။

“နင့်လို ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်နေတဲ့ ကလေးကချေ ကျပ်မ
ပြည့်တဲ့ကောင်ကများ ငါ့ကို ချစ်တယ် ဟုတ်လား၊ သနလိုက်တာ
ငြိမ်းချမ်းရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိစမ်းပါ၊ ကဲ... ရှေ့ကဖယ်၊ မဖယ်
ရင် ငါအော်ထည့်လိုက်မယ်”

ပဒုမ္မာ ဒေါသတကြီး ရန်တွေ့ပြီး အော်မယ့်ဟန် ပြင်တော့
ငြိမ်းချမ်း ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ပဒုမ္မာတစ်ယောက် သူ့ကို မတူသလို မတန်သလို မျက်နှာ
လွဲကာ စက်ဘီးဆက်စီးသွားလေပြီ။

သူ့လို ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်နေရတဲ့ကောင်က ချစ်စရာ
ဆိုမိတာ သန့သတဲ့လား။

မျက်နှာလှလှကလေးနှင့်မှ မလိုက်အောင် ပဒုမ္မာ ပြောရက်
လိုက်တာ။

ခုတော့...

သူ့ကို သနတယ်လို့ ပြောခဲ့သော ပဒုမ္မာရဲ့လက်အစုံကို
သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော်လည်း ရုန်းကန်ဖယ်ရှားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပြီ။

ပကတိ ငြိမ်သက်နေသော ပဒုမ္မာရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ
ငြိမ်းချမ်း အဓိပ္ပါယ်ရှိစွာ ပြီးလိုက်မိသည်။

ပဒုမ္မာဟာ ခုတော့ သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေလေ၊ သူပြုသမျှ
ခံရတော့မည်။

မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်တော့... ရေပုံထဲမှာ ကပ္ပိယ ငြိမ်းချမ်းတစ်
ယောက်ထဲ အစောင့်ထားရစ်ကာ သေသူရဲ့မိသားစုရှေ့သတင်း

မေးသမျှပါ ပြန်ကြလေပြီ။

ဆရာတော်လည်း ကျောင်းဆီသို့ ပြန်ကြွခဲ့သည်။

ကျောင်းပေါ်တက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ဆဲ... .

“ဆရာတော်ဘုရား.. .”

အဝေးကြီးမှ ခေါ်သလို ခပ်သဲ့သဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ဘုန်းကြီး

အသံလာရာဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင်... .

ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်နေသော အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အမှောင်ထဲမှာ မသဲကွဲသည်မို့... .

“ဟေ့!.. . ဘယ်သူလဲကွယ့်”

“တပည့်တော်မပါဘုရား.. . ပဒုမ္မာပါဘုရား”

“ဟေ့!.. .”

ကျောင်းတိုင်ဆရာတော်ကြီး အံ့သြသွားရပြီး သနားစိတ်ဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

အသေဆိုးဖြင့် အသက်ကုန်ရသည်မို့ မကျွတ်မလွတ်နိုင်ရှာ သေးသော ပရလောကသားပါလားလေ။

“ဘာများ လျှောက်ချင်လို့လဲကွယ့်၊ ဘုန်းကြီးဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ”

ပရလောကသားတို့ ကျွတ်လွတ်ချင်သည်ဆိုလျှင် ရဟန်း သံဃာမှတစ်ပါး ကယ်တင်ပေးနိုင်သူ မရှိသည်မို့ ဘုန်းကြီး ကရုဏာ ရှေ့ထားလျက် မေးလိုက်မိသည်။

“တပည့်တော်မ သူ့ကို မကျေနပ်ဘူးဘုရား၊ သူ့ကို ကလဲ့

စား ပြန်ချေချင်ပါတယ် ဘုရား”

“ဟေ့!.. . ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲကွယ့်”

ဘုန်းကြီးမှာ တအံ့တဩပြန်မေးမိစဉ် ပိတောက်ပင်ကြီး အောက်မှ အရိပ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ဘာများ လျှောက်ချင်တာပါလိမ့်။

ဘုန်းကြီးသည်အတွေးများစွာဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းလျက် ဇရပ်ဆီ သို့ပြန်ကြွခဲ့မိသည်။

သေသူရဲခန္ဓာကိုယ် အလောင်းကို မသင်္ဂြိုဟ်ရသေးသည်မို့ အလောင်းထားရာ ဇရပ်နေရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာများ ထူးခြားနိုင် မလားဟုအတွေးတို့ဖြင့်... . ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

“ပဒုမ္မာရယ်... နှင့် ဘယ်လောက် မာနကြီးကြီး နောက်ဆုံးတော့... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ငြိမ်းချမ်း စကားမဆက်ဘဲ တဟင်းဟင်း ရယ်ကာ ပဒုမ္မာ့ ပါးပြင်ဆီ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

အရင်တုန်းက ဖြူဝင်းနုညက်သော ပါးပြင်မို့မို့လေးများမှာ အခုတော့ ပြာနန်းသွေးဆုတ်ကာ အေးစက်၍နေလေပြီ။

“ပဒုမ္မာ... နှင့် ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် ငါကတော့ ချစ်တယ် သိလား၊ ခုတော့... နှင့် ငါ့ကို ငြင်းလို့မရနိုင်တော့ပါဘူးဟာ၊ နှင့်နဲ့ငါ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီနော်၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ငြိမ်းချမ်း ဆောက်တည်ရာမရစွာ ရယ်လျက် ပဒုမ္မာ၏ အလောင်းထည့်ထားသော အခေါင်းတွင်းသို့ ဝင်ရန် ကြိုးစားလိုက်လျှင်...

“ဟဲ့ကောင်!.. ငြိမ်းချမ်း... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဆင်းစမ်းအခု”

ရုတ်တရက် ဘုန်းကြီး၏ငေါက်သံ ကြားလိုက်ရတာကြောင့် အခေါင်းထဲ ဝင်ရန် ပြင်နေသော ငြိမ်းချမ်း ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အလောင်းစင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလေသည်။

ဇရပ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာများ ထူးခြားနေမလားလို့ လာကြည့်သောဘုန်းကြီးမှာလည်း တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သက်ပြင်းပင် ရှိုက်လိုက်မိပြန်သည်။

သနားတာကြောင့် ကျောင်းမှာ ခေါ်ယူကျွေးမွေးထားခဲ့သော ငြိမ်းချမ်းဟာ ကျပ်မပြည့်တာကြောင့် လုပ်သင့်သလား မလုပ်သင့်သလား ဘာမှ မဆန်းစစ်တတ်။

လုပ်ချင်ရာကို မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်တတ်သောကြောင့် ဘုန်းကြီးမကြာခဏ စိတ်ညစ်ရမြဲဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးကိုတော့ ကြောက်ရွာသည်မို့ ခြေရင်းတွင်နေစရာ မရှိအောင် ဖြစ်နေချေပြီ။

“ငါ သိတယ်နော်၊ ဟင်း... နောက်တစ်ခါဆို မင်း ကြိမ်လုံးစာမိမယ်၊ မကြံကောင်း မစည်ရာ၊ အလောင်းကို ကောင်းကောင်းစောင့်... ကြားလား!”

“တင်... တင်ပျံ့ဘုရား”
ခပ်တင်းတင်း ကြည့်ခဲ့ပြီးမှ ဘုန်းကြီးလည်း ကျောင်းဆီသို့ ပြန်ကြွခဲ့သည်။

အင်း...

နောက်နေ့တော့ ဇရပ်မှာ ကာလသားတွေ လာစောင့်ခိုင်း

ချေမှပဲ။

ဒီ... ငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်နဲ့တော့ မဖြစ်တော့ပြီ။

အခန်း[၃]

ဝ နက် ဆွမ်းခံကြွချိန်မှာတော့ ကုမုဒြာနှင့် တွေ့လျှင်
ညက ပဒုမ္မာ ကိုယ်ယောင်ပြတဲ့အကြောင်း ဘုန်းကြီးအသိပေးလိုက်
သည်။

ကုမုဒြာမှာ ညီမဖြစ်သူ၏အကြောင်း ကြားလိုက်ရလျှင် စိတ်
မကောင်း ဖြစ်သွားရကာ မျက်ရည်များ ဝဲသွားရလျက်...

“ညီမလေးက သူ့ကို သတ်ခဲ့တဲ့သူကို ကလဲ့စားချေချင်လို့
များလားလို့ ထင်မိပါတယ် ဘုရား”

“ဘုန်းကြီးကတော့ သေသူကို ခုလိုအဖြစ်တနေ လွှတ်
လွှတ်စေချင်တယ်ကွယ်၊ သံသရာ မရှည်စေချင်တော့ဘူး”

“သူ့ကို သတ်တဲ့ တရားခံ မပေါ်မချင်း ညီမလေး ဘဝကူး
ကောင်းနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ဘုရား”

“အင်း... ခက်တာပဲကွယ်၊ ဒါကတော့ ဒကာမလေးတို့ရဲ့
အတွေးပေါ့။ ကျန်ရစ်တဲ့မိသားစု ဘယ်လောက်တောင် သောကဖြစ်
ရှာမလဲဆိုတာ ဘုန်းကြီး နားလည်ပါတယ်... ဘုန်းကြီးကတော့
သံသရာ မရှည်စေချင်တော့ဘူး”

တရားချ၍ရမှာ မဟုတ်သည်မို့ ဘုန်းကြီးထိုမျှသာ မိန့်
လျက် ဆက်ပြီး ဆွမ်းခံကြခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီးကွယ်သည်နှင့် ကုမုဒြာတစ်ယောက် ရှိုက်ကြီး
တငင် ငိုကြွေးတော့သည်။

ညီမလေးရယ်... သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

နာနာဘာဝအဖြစ်နဲ့ ဆရာတော်ကို အကူအညီ တောင်းရှာ
သည်တဲ့လား။

မမ ကတိပေးပါတယ် ညီမလေးရယ်။

ညီမလေးကို လူမဆန်စွာ သတ်ခဲ့ရက်တဲ့ တရားခံကို ဖော်
ထုတ်နိုင်အောင် မမ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမှာပါ။

အဲ့ဒီတရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှ ငါ့ညီမ ဘဝကူးကောင်း
နိုင်မယ်ဆိုတာ မမ သိတယ်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

“ညီမလေး သေရတဲ့အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာများ ထူးခြား
သေးလဲလို့ လာခဲ့တာပါ”

ကုမုဒြာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးပိုင်စိုးကို ခေ့ခေ့ကြည့်လျက် မေး
လိုက်သည်။ သူ့မှာ တာဝန်အရှိဆုံး မဟုတ်လား။

အဖေကလည်း ပိုင်စိုး ဘာများပြောမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်တ
စား နားစွင့်၍ နေသည်။

ပိုင်စိုးက ဘာမျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ကုမုဒြာကို ညှိရုံသော
အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ထိုအကြည့်ကို မကြိုက်တာမို့ ကုမုဒြာ မျက်နှာလေးကို
တည်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ဘာမှ မထူးခြားသေးဘူးပေါ့... ဟုတ်လား!”

ကုမုဒြာ ထပ်မေးလိုက်တော့မှ ပိုင်စိုး အဓိပ္ပါယ်ရှိသော

အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးပြလျက်. . .

“မထူးခြားသေးဘူးဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေဆဲမို့ပါ။ ပဒုမ္မာ အသက်ခံရတဲ့အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သံသယရှိတာ သုံးယောက်ရှိပါတယ်”

အဖေရော ကုမုဒြာရော ပိုင်စိုးစကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိသည်။ ပိုင်စိုးက ဆက်ပြောသည်။

“ဦးလေးကို အားတော့ နာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားလုံး သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပဒုမ္မာက ရည်းစားများတယ် မဟုတ်လား”

အဖေ ပိုင်စိုးစကားကြောင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်တာ ကုမုဒြာ မြင်လိုက်ရသည်။ ပိုင်စိုးပြောတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီရွာကလေးမှာ ပဒုမ္မာဟာ အချောဆုံး အလှဆုံး ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သလို ရည်းစားများတာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကုမုဒြာ မကြာခဏ သတိပေးခဲ့သော်လည်း နားမထောင်ခဲ့။

“အဲဒီသံသယရှိတဲ့ သုံးယောက်က ဘယ်သူတွေများလဲ ပိုင်စိုး”

တစ်ရွာတည်းသား ရွယ်တူများဖြစ်ကြသဖြင့် ကုမုဒြာ ပိုင်စိုး ဟုသာခေါ်လေသည်။

“ဒါတော့ ကျွန်တော် ကြုံမပြောချင်ဘူး ကုမုဒြာ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ နံပါတ်တစ် သံသယရှိတဲ့လူကတော့. . .”

ပိုင်စိုးက ချက်ချင်းစကားမဆက်သေးဘဲ ကုမုဒြာမျက်နှာကို အဓိပ္ပါယ်ရှိစွာ စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဘယ်သူလဲ ပိုင်စိုး. . . ပြောပြပါ”
ကုမုဒြာ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်တော့မှ ပိုင်စိုး ခေါင်းညိတ်လျက် နာမည်တစ်ခုကို တိုးညင်းစွာ ရွတ်ပြသည်။

“သွေးသစ်ပဲ ကုမုဒြာ”
“ဟင်! . . .”

ကြားလိုက်ရသောနာမည်ကို ကိုယ့်နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရကာ ကုမုဒြာ အလန့်တကြား အော်လိုက်မိလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကုမုဒြာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အံ့သြသွားရတာလဲ!”
ပိုင်စိုးက ကုမုဒြာရဲ့မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည်။

ကုမုဒြာကလည်း ပိုင်စိုးကို တင်းမာစွာ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လျက်. . .

“သွေးဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ညီမလေးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ချင်ရလောက်အောင် သူနဲ့ညီမလေးဟာ ဘာမှ ပတ်သက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သွေးက ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

ကုမုဒြာ. . သွေးသစ်ဘက်ကနေ မခံမရပ်နိုင်အောင် ကာကွယ်ပြောနေမိသည်။

ပိုင်စိုးက အခံရခက်စေသော အပြုံးတစ်ခုကို မထိတန့်ဖြင့် လိုက်လျက်. . .

“သေချာရဲ့လား ကုမုဒြာ၊ ပဒုမ္မာနဲ့သွေးသစ် ဘာမှ မပတ်

www.burmeseclassic.com

သက်ခဲ့ဘူးဆိုတာ အသေအချာ ပြောနိုင်လား”

ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အမှုထဲ အတင်း ဆွဲထည့်နေရတာလဲ။

ဒါ အကြံအစည်တစ်ခုခုပဲ။

ကုမ္ပဏီ ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ကာ ခွန်းတုန်ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်စဉ် အဖေက ဟန်သလို ကြည့်လိုက်တာကြောင့် အသာပြန်ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ကို မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲဖို့ အကြောင်းမရှိပါဘူး ကုမ္ပဏီ၊ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေအထောက်အထား မှီလို့ ပြောနေတာပါ။ ပဒုမ္မာ မသေဆုံးခင် တစ်ရက်က သွေးသစ်နဲ့ တွေ့ပြီး စကားများခဲ့ကြတာ မသိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင်! . . .”

ပိုင်စိုးက ဂုဏ်တစ်ချပ် ထုတ်ပြသလို ပြောလိုက်လျှင် အံ့ဩ တုန်လှုပ်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသူမှာ ကုမ္ပဏီပဲ ဖြစ် လေသည်။

ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဒါ အမှန်ပဲလား၊

ဘာဖြစ်လို့ စကားများခဲ့ကြတာလဲ၊

ကုမ္ပဏီ မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိဆဲ. . .

“ကုမ္ပဏီ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

“ပျေးသစ်. . . သွေးသစ်”

ဘီလီယက် ထိုးဖို့ ပြင်နေရာမှ အမောတကော ခေါ်သံ ကြောင့် လက်ကိုင်ရုပ်က သွေးသစ် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဆေးရောင်စုံမျက်နှာနှင့် ပဒုမ္မာကို မြင်လိုက်ရလျှင် စိတ် နည်းနည်းတိုသွားရသည်။

“ဘာလဲဟ. . . အာရုံပျက်တယ်”

“ငါ ပြောစရာရှိလို့ လာတာ သွေးသစ်”

“နောက်မှ ပြောဟာ၊ ညနေ နင်တို့အိမ် ငါလာခဲ့မယ်၊ ဒီမှာ အရေးကြီးနေတယ်”

“ထားလိုက်စမ်းပါ. . . ငါ့ကိစ္စက သေမလောက်ကို အရေး ကြီးတယ်၊ နင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ သွေးသစ်”

ပဒုမ္မာ. . . သွေးသစ်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လက်ဆွဲခေါ်သည်။

သွေးသစ်ရဲ့အနေအထားကို အားကျစွာ ငေးမောကြည့်နေသူက မောင်မောင်။

ဒီညောင်ပင်သာရွာလေးမှာ နေထိုင်တဲ့ ကာလသားများ ကြားထဲမှာ ရေပန်းစားသော အလှနတ်သမီးလေးက သွေးသစ်ကိုမှ ထူးထူးခြားခြား အရေးတွေပေးနေတော့ အားကျလောက်စရာ ဖြစ်သည်လေ။

သူရကတော့ အခြေအနေကို အကဲခတ်သလို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဘိလိယက်ခုံအထိ လိုက်လာကာ အတင်းဆွဲခေါ်နေတော့ သွေးသစ် တင်းသွားရသည်။

ပဒုမ္မာလက်ကို ဆောင့်ရုန်းချလိုက်ကာ...

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပဒုမ္မာ... ပြန်တော့ဆို၊ ညနေကျရင် ငါ လာခဲ့မယ်လို့ပြောနေတယ်”

“ညနေအထိ ငါ မစောင့်နိုင်ဘူး သွေးသစ်၊ နင် ငါ့နောက်မလိုက်ခဲ့ရင် ငါ ဒီမှာပဲ အားလုံးရှေ့မှာပြောချလိုက်ရမလား!”

ပဒုမ္မာပြောပုံက ခြိမ်းခြောက်သည့်ဟန်ပါနေသည်။

သွေးသစ် နားမလည်နိုင်စွာ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိသည်။

ဘာတွေလဲ။ သူနဲ့ပဒုမ္မာကြားမှာ အများနားမထောင်ရဲစရာ

ဘာလို့ဝှက်ချက်မှ ရှိမနေတဲ့ဟာ။

“ပြောဟာ... ဘာလဲ၊ ပြော... မြန်မြန်ပြော”

သွေးသစ် စိတ်မရှည်သလို အော်လိုက်မိသည်။

ပဒုမ္မာ အနားမှာ ရှိနေသည့် မောင်မောင်နှင့်သူရကို တစ်

ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို မော့လိုက်ကာ...

“ကောင်းပြီ... နင် ပြောဆိုလို့ ငါပြောမယ်နော်၊ ငါ အခု ပြဿနာ တက်နေပြီ၊ နင် ငါ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ သွေးသစ်”

သွေးသစ် ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရတော့သည်။

ပဒုမ္မာ ပြောနေတာတွေကို သူ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်။

“ဘာပြဿနာလဲ... ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ နင်ပြောနေတာတွေ ငါ ဘာမှ နားမလည်ဘူး ပဒုမ္မာ”

“နင် နားမလည်ချင်ယောင် ဆောင်မနေပါနဲ့ သွေးသစ်ရယ်၊ ငါ တကယ့်ကို အခက်အခဲ တွေ့နေရတာပါ”

ပဒုမ္မာ မျက်နှာထားနှင့်လေသံကို ပြန်လျှော့သည်။

သွေးသစ်လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ကာ သက်ပြင်း ရှိုက်သံဖြင့်...

“နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ပါတော့ သွေးသစ်”

“ဘာ!...”

သွေးသစ် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ အော်မိလျက် ပဒုမ္မာလက်ကို ရုန်းခါလိုက်မိသည်။

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ငါက နင့်ကို လက်ထပ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဟား... နင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ငါက ဘာလို့ နင့်ကို လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ”

“အဓိပ္ပါယ် မရှိဘူးလို့ မပြောပါနဲ့ သွေးသစ်ရဲ့၊ ငါ့မှာ အခု တိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဘာ!... ဘာပြောတယ်”

သွေးသစ် ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံသလို သွေးပျက် ထိတ်လန့်
သွားရတော့သည်။

ပဒုမ္မာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။

သူ့ကို လက်ထပ်ပါတဲ့။

ဟား... အဓိပ္ပါယ် မရှိလိုက်တာ။

ပဒုမ္မာ ရူးများ ရူးနေပြီလား။

“နင့်ဘာသာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ နင်နဲ့ငါ ဘာ
ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ ငါက နင့်ကို လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ နင့်ဘာသာ ဖြစ်ချင်တဲ့
အကောင်နဲ့ ဖြစ်ပြီးတော့ ငါ့ကို လှည်းကျိုးထမ်းခိုင်းဖို့ မကြိုးစား
စမ်းပါနဲ့၊ နင်သွားတော့ ပဒုမ္မာ၊ ငါ့မျက်စိရှေ့ကနေ နင် ခုချက်ချင်း
ထွက်သွားရင်ကောင်းမယ်”

သွေးသစ်... ပဒုမ္မာကို ခါးသီးစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်လျက်
လက်ညှိုးထိုးကာ နှင်ထုတ်နေမိသည်။

ပဒုမ္မာ ဂရုမစိုက်ဘဲ...

“နင် ငါ့ကို လက်မထပ်ဘူးလား သွေးသစ်”

“ဘာဆိုင်လို့ လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ နင် သွားတော့လို့ ငါ ပြော
နေတယ်နော် ပဒုမ္မာ၊ နင့်ကို တစ်ခုခု မလုပ်မိသေးခင် နင်ထွက်သွား
တော့”

“မသွားဘူး... နင် ငါ့ကို လက်မထပ်ရင် နင် ဒီရွာကနေ
ထွက်သွားရအောင် ငါ လုပ်ပြမယ် သွေးသစ်... စောင့်ကြည့်လိုက်”

ထွက်မသွားသေးဘဲ ကိုယ့်ကို ပြန်ခြိမ်းခြောက်နေတော့
သွေးသစ် ဒေါသကို ထိန်းမရတော့ဘဲ...

“ဟာ... တောက်!... ငါကွာ”

သွေးသစ် မျက်စိထဲ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့ဘဲ ပဒုမ္မာကို
ဒေါသတကြီး တွန်းပစ်လိုက်မိသည်။

“သွေးသစ်... နင်... နင်နော်”

ယောက်ျားအားနှင့် ဒေါသတကြီး တွန်းလိုက်တာမို့ ပဒုမ္မာ
အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လွင့်သွားရသည်။

စောင့်ကြည့်နေသော မောင်မောင်နှင့်သူရမှာ ဘာလုပ်လို့
လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပြီးမှ...

ပဒုမ္မာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျမသွားရအောင် မောင်မောင်က
ပြေးပွေ့သည်။

သွေးသစ် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘီလီယက်ခုံမှ ဒေါသတကြီး
ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ပဒုမ္မာကို စိုးရိမ်တကြီး ပွေ့ထားမိသော မောင်မောင်မှာ
တော့ နွေးထွေးနူးညံ့သော အထိအတွေ့နှင့် သင်းချိုသော ကိုယ်ရနံ့
တို့ကြောင့် စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေမိသည်။

“သွေးသစ်... နင် ဒီလိုနည်းနဲ့ ရှောင်ထွက်သွားလို့ ရမယ်
မထင်နဲ့၊ နင် ဒီရွာကနေ အရှက်တကွဲနဲ့ ထွက်သွားရအောင် ငါလုပ်
ပြမယ်... သိရဲ့လား!”

ပဒုမ္မာကတော့ မောင်မောင်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲကနေ လက်သီး
နှစ်ဖက် တင်းတင်းဆုပ်ကာ အော်ဟစ်နေဆဲ။

ပဒုမ္မာကို... ”

ပိုင်စိုး စကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ ကုမုဒြာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်
လိုက်သည်။

မဖြစ်နိုင်ဘူး။

လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။

သွေးက ဘာဖြစ်လို့ ညီမလေးကို သတ်ရမှာလဲ။

“ဒါပဲ ကုမုဒြာ၊ ဆရာဝန်ဆေးစစ်ချက်အရ သေဆုံးတော့
ပဒုမ္မာမှာ ကိုယ်ဝန်နှစ်လနဲ့လို့ သိရတယ်။ အဲ့ဒီကိုယ်ဝန်ကိစ္စနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး သွေးသစ်နဲ့ပဒုမ္မာ ဘိလိယက်ခုံမှာ အကြီးအကျယ် စကား
များကြတယ်။ သွေးသစ်က ပဒုမ္မာကို ဆောင့်တွန်းခဲ့တယ်ဆိုတာ
သက်သေရှိတယ်”

ပိုင်စိုးမှာ သေချာစွာ ပြောလေတော့သည်။

ကုမုဒြာကတော့ ကိုယ့်နားကိုယ် ဘယ်လိုမှ မယုံရဲအောင်
ဖြစ်နေမိသည်။

သွေးနဲ့ညီမလေးဟာ ကိုယ်ဝန်တောင် ရခဲ့သတဲ့လား။

သွေးဟာ လှေနှံနှစ်ဖက် နင်းချင်သူလား။

အခွင့်အရေး ယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လား။

“ကလေးအဖေအဖြစ် တာဝန်မယူချင်လို့ သွေးသစ်က

အခန်း[၄]

၆

ဥ ဆရာတော်က ညီမလေးအတွက် ဇရပ်တွင်
မိတ္တူပို့ အမျှအတမ်း ပေးဝေမည်မို့ အလောင်းထားရာသို့ အသိ
မိတ်ဆွေ အတော်များများ လာကြပါသည်။

ဆရာတော်မေတ္တာသုတ်ရွတ်ဆဲ...

နံဘေးသို့လူတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လာသည်မို့
ကုမုဒြာ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သွေးဖြစ်နေသည်။

ပိုင်စိုးနှင့် တွေ့ပြီးကတည်းက စကားပြောချင်နေသည်မို့
အတော်ဖြစ်ကာ ကုမုဒြာ ပါးစပ်ကို လက်အုပ်နှင့် ကွယ်၍ သွေးကို
လေသံတိုးတိုးဖြင့် စကားစမိသည်။

“ငါ မနက်က ပိုင်စိုးနဲ့ တွေ့တယ်”

“ပဒုမ္မာကိစ္စလား... ဘာထူးလဲ!”

ရိုးသားစွာပင် ပြန်မေးလိုက်သော သွေးစကားကြောင့် ကုမုဒြာရင်ထဲက သေချာမှုက ပိုပြီးခိုင်မာသွားရသည်။

“ညီမလေး မဆုံးခင် တစ်ရက်က ဘီလီယံခန့်မှာ နင်နဲ့ စကားများကြတယ်ဆို”

ကုမုဒြာ မျက်နှာကို တင်းတင်းထားကာ မေးလိုက်မိသည်။

သွေး မျက်နှာပျက်သွားပြီး...

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာပြဿနာလဲ!”

ထပ်မေးလိုက်တော့ သွေး မဖြေချင်ဟန်ဖြင့် ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလေသည်။

“ဖြေလေ... ဘာပြဿနာကြောင့် စကားများကြတာလဲ

လို့”

ကုမုဒြာ အသံနည်းနည်းကျယ်သွားတော့ ရှေ့မှ အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်သဖြင့်

ကုမုဒြာလည်း လေသံကို ပြန်နှိမ်လိုက်ကာ...

“အမှန်အတိုင်း ဖြေနော် သွေး”

သွေး မပြောချင်ပြောချင် မျက်နှာနီနီဖြင့်...

“ငါ့ကို အတင်းလက်ထပ်ခိုင်းလို့”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ခိုင်းရတာလဲ!”

“နင်ကလဲဟာ... သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့တဲ့၊ ငါနဲ့သူနဲ့

လည်း ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြဘဲနဲ့ ငါက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ နင့်ညီမက ငါ့ကို တမင် လှည်းကျိုးထမ်းခိုင်းတာ”

ကိုယ့်ညီမက မတရားတာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးစကားက ကြမ်းတမ်းလွန်းတော့ ကုမုဒြာ နာသွားရတာ...

“ငါ့ညီမကို နင် အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ နင်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ခဲ့ဘဲနဲ့တော့ ညီမလေးက အဲဒီလို ပြောပါမလား!”

“နင်ကလဲ ညီမဘက်ကနေ ဘာလှိုင်းကြီး ဖဲနေပြန်ပြီ၊ ပဒုမ္မာနဲ့ငါနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်ရဦးမှာလဲ၊ ရိုးရိုးသားသား ခင်နေတာပဲရှိတာ၊ ငါက နင့်ကိုပဲ ချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ရွာလုံး သိတာပဲ၊ နင့်ညီမလည်း သိတာပဲ၊ ပဒုမ္မာက အဲဒါကို သိသိကြီးနဲ့”

“ကဲ... တော်ပါတော့”

ကုမုဒြာ မျက်နှာပူပူနှင့် တားလိုက်မိသည်။

သွေး သူမကို ချစ်ရေးဆိုထားတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

သူမက ကိုယ့်ဘဝအတွက် လက်တွဲဖော်ကို သေသေချာချာ လေ့လာချင်သည်မို့ အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြည့်နေတာ ဖြစ်သည်။

“မှန်တာပြောတာ... ငါက လက်ထပ်ခွင့် တောင်းချင်း တောင်းရင် နင့်ကိုပဲ တောင်းမှာပေါ့၊ သူ့ကိုတော့ လက်မထပ်နိုင်ဝါဘူး”

“နင် မတော်သေးဘူးလား!”

ကုမုဒြာ မျက်နှာအထားရ ခက်နေမိတာမို့ သွေးအနားမှ ထကာ အရှေ့ဘက် ထွက်လာမိသည်။

တော်တော်ခက်တဲ့သွေး။

ညီမဖြစ်သူရဲ့အသုဘမှာ အစ်မကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းချင်တဲ့အကြောင်း ပြောနေရတယ်လို့။

ညီမလေးကလည်း ဒီလောက်ရည်းစားများတဲ့ကြားက ရိုးရိုးသားသားပဲခင်တဲ့ သွေးကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ရွေးပြီး လက်ထပ်ချင်ရတာလဲ။ ညီမလေးက သွေးကိုမှ တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေခဲ့တာလား။

သွေးက သူမကို ချစ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာ သိသိကြီးနဲ့။

ကုမုဒြာ တစ်ယောက်ထဲ အတွေးတွေ နစ်မျောနေဆဲ။ . .

“ဝုန်း. . .”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံနက်ကြီးကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကုမုဒြာအပါအဝင် ဇရပ်ထဲမှာ ရှိသော လူအားလုံးမှာ တုန်သွားရပြီး အသံလာရာဆီ ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“အား!! . . .”

“အံ့မယ်လေး!! . . .”

“ဘုရား. . . ဘုရား”

အားလုံးမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ကုမုဒြာမှာလည်း ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထလျက် ကျောထဲ ချမ်းစိမ့်သွားရလေသည်။

တွေ့လိုက်ရသောမြင်ကွင်းမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအတိ။

မျက်လုံးနှစ်လုံးထဲသာ ကွင်းပြီး စိမ်းနက်တောက်ပြောင်နေလျက်. . . တစ်ကိုယ်လုံးနက်မှောင်နေသော ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင်။

“ကြောင်. . . ကြောင်နက်ကြီး”

“အခေါင်းထဲက ခုနစ်ထွက်လာတာအလောင်းစင်ပေါ်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲမသိဘူး”

“ဒါ. . . ဒါဆို အဲဒီကြောင်နက်ကြီးဟာ ပုဒ်မှာ သဲရဲခြောက်တာများလား!”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထိတ်လန့်ချောက်ခြားစွာ ပြောနေကြဆဲမှာပင် ကြောင်နက်ကြီးက. . .

“ဝေါင်း!”

ခနဲ မာန်ဖီအော်ဟစ်ကာ အလောင်းစင်ပေါ်မှ ခုန်ချလာခဲ့သည်။

“အား! . . . အမလေး လုပ်ကြပါဦး”

“သရဲ. . . သရဲ”

တရားလာနာသော ပရိတ်သတ်များမှာ ကြောက်လန့်စွာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ဇရပ်အတွင်းမှာ ချက်ချင်း ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားရသည် မို့ ဘုန်းကြီးလည်း ပရိတ်တရားတော် ဆက်မရွတ်နိုင်တော့ဘဲ နေရာမှ ထရလေတော့သည်။

“ဟဲ့. . . မဟုတ်တာတွေ လျှောက်အော်မနေကြနဲ့၊ ဘာသရဲမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကြောင်နက်ကို ဝိုင်းဖမ်းပြီး ဇရပ်အောက် ချလိုက်ကြစမ်း”

ဘုန်းကြီး မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ကြောင်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ အမိန့်ပေးတော့မှ. . . ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားနေကြသော ရွာ၏မျက်နှာဖုံး သူဌေးလေး ကိုကိုမောင်နှင့် တပည့်တစ်စုမှာ. . .

“တင်ပါဘုရား... ဖမ်းပါမယ်ဘုရား”

ဘုန်းကြီးကို ကြောက်ကြောက်နှင့် ကြောင်နက်ကြီးကို မရဲတရဲ လိုက်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားကြတော့သည်။

သူဌေးလေး ကိုကိုမောင်မှာ အသက်ငယ်ပေမယ့် အစားသမားပီပီ ဗိုက်ကြီးရွဲနေသည်မို့ ကြောင်နောက်ကို လိုက်မပြေးနိုင်ပေ။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူရဲတစ်ယောက် အားကြီးမာန်တက်ဖမ်းသည်မို့ ကြောင်နက်ကြီးကို မိသွားသည်။

“ကြောင်နက်ကြီး မိပါပြီဘုရား”

“တယ်... ငါ့လာပြောနေရသေးတယ်၊ သွား... ဇရပ်အောက် သွားချချေ”

ကြောင်နက်ကြီး ဖမ်းမိသွားမှ အားလုံး စိတ်အေးသွားရသလို သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ... ကဲ... ပရိတ်တရား ဆက်နာကြရအောင်”

ဘုန်းကြီးလည်း နေရာဆီ ပြန်ကြွကာ ပရိတ်တရားတော် ဆက်ပြီး ချီးမြှင့်ပေးဖို့ ပြင်သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟို... ဟိုမှာ”

သူဌေးလေး ကိုကိုမောင်ဆီမှ ကြောက်လန့်တကြား အသံထွက်လာသည်မို့ လက်အုပ်ချီထားကြသော ပရိသတ်များအားလုံးမှာ ကိုယ့်ဟန်ပျက်သွားကြရပြန်သည်။

“ဘာ... ဘာလဲဟင်!”

“အ... အခေါင်းနောက်မှာ”

“ဟင်!...”

အားလုံး အလောင်းစင်ဆီ တပြိုင်နက်ထဲ ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု။

သစ်ပင်ကြီးများမှာလည်း ညအမှောင်ထဲတွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းနေသလို ဖြည်းညင်းစွာ ယိမ်းခါနေပုံမှာ ကျောချမ်းစရာအတိပင် ဖြစ်သည်။

“အရိပ်မည်းကြီးပါလား... ဘုရား... ဘုရား”

“ပ... ပဒုမ္မာ”

အရိပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး သေသူကို ယောင်ယမ်းရေရွတ်လိုက်မိကြသည်မို့ ဦးသီဟနှင့်ကုမုဒြာတို့ မျက်နှာများ ပျက်ယွင်းသွားကြသည်။ ဘုန်းကြီးက လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟဲ့!...”

ဟု မာန်ပါပါ ဟောက်လိုက်တော့ အရိပ်မည်းကြီးမှာ အခေါင်းထဲ ရုတ်ခနဲ တိုးလျှိုးပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ပဒုမ္မာ အခေါင်းထဲက ထွက်ပြီး ကိုယ်ထင်ပြတာပဲ”

“ဘုရား... ဘုရား... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ... တော်ပြီ... နောက်နေ့ ဇရပ်ကို မလာတော့ဘူး”

“အစိမ်းသေဆိုတာ အဲလိုပဲဟဲ့... အရမ်းခြောက်တာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တီးတိုးပြောဆဲ...

အရိပ်မည်းကြီး အခေါင်းထဲ တိုးလျှိုးပျောက်ကွယ်သွားပြီး

“ဟင်! . . . အ. . . အခေါင်းကြီး လှုပ်နေတယ်”

“ဘုရား.. ဘုရား.. မျက်စိများ မှောက်တာလား!”

“မျက်စိမှောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လှုပ်နေတာ၊ ကြည့်
 . . ကြည့် ဟော . . ပို . . ပိုလှုပ်လာပြီ၊ အံ့မယ်လေး . . ဘုရားကယ်
 ဝါ”

အခေါင်းကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရာမှ တစ်စထက်တစ်စ ဝိုကြမ်းကာ အလောင်းစင်ပေါ်မှာ ဝုန်းဒိုင်းကြအောင် ကြောက်မက်ဖွယ် လှုပ်ယမ်းလာခဲ့သောအခါ ပရိသတ်များအားလုံး ဘုရားတ၊ကုန်ကြတော့သည်။

အလောင်းစင် ပြိုကျမတတ် လှုပ်ခါနေသည်မို့ ပန်းအိုးပင် ကျကွဲလေတော့သည်။

$$K \quad C \quad n$$

“ဟာ... ပန်းအိုးကျကွဲပြီ”

“လုပ် . လုပ်ပါဦး ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ကြောက်လို့ပါ ဘုရား”

“ဟဲ့...အော်နေကြမယ့်အစား ဘုရားစာ ရွတ်ပြီး သေသူ
ကို မေတ္တာပို့ပေးကြပါလား”

ဘုန်းကြီးလည်း ပရိသတ်တွေကို သတိပေးရင်း အလောင်း
စင်ရွှေ ပြန်ကြွလာခဲ့သည်။

“ဒကာမလေး... မချောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဒကာမလေးနဲ့ ဒီမှာ ရှိတဲ့ ပရိသတ်တွေက ဘဝချွင်း ခြားသွားကြပြီပဲ၊ ဒီလိုလုပ်တော့

သူတို့မှာ ကြောက်ရတဲ့အပြင် အကျိုးမရှိပါဘူး။ ဘုန်းကြီး ရွတ်ဖတ်
ဗုဇော်ပေးတဲ့ ပရိတ်တရားတော်ကို ကောင်းမွန်စွာ နာကြားပါ။
တဲ. . ဘုန်းကြီးအမျှပေးဝေတယ်. . . ခံယူပါ။ ဘုန်းကြီး ပြုလုပ်သမျှ
သီလကုသိုလ်၊ ဒါနကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်၊ အစုစု အဝဝကို
တကာမလေး ပဒုဗ္ဗာ ရရှိပါစေကွယ်၊ အမျှ. . အမျှ. . အမျှ”

ဘုန်းကြီး အမျှပေးဝေတော့မှ ဝုန်းခိုင်းကြ လှုပ်ခါနေသော အခေါင်းကြီးမှာ မီးကို ရေဖြင့် ငြိမ်းသတ်လိုက်သလို ချက်ချင်းငြိမ် သက်သွားလေတော့သည်။

“တော်သေးတာပေါ့. . . သရဲက ဘုန်းကြီးစကားတော့ နားထောင်သားပဲ”

“ကဲ... တိတ်ကြတော့၊ သူ့ခမျာ အစွဲအလမ်းရှိလို့ မကျွတ်
မလွတ်နိုင်ဘဲ ရှိရတာ၊ နင်တို့က ဘာကြောက်နေရတာလဲ၊ မေတ္တာပို့
အမျှဝေဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိကြဘူး၊ ဟိုကောင် ငြိမ်းချမ်းရေး...
ဘယ်မှာလဲ!”

ပရိသတ်တွေကို ပြောရာမှ ကပ္ပိယ မြင်းချင်းကို သတိရသွား
ကာဘုန်းကြီးရာသည်။

“မတွေ့မိဘူး ဘုရား”

“ဒီကောင်လေး တယ်ခြေရှည်တယ်၊ ဒင်းတစ်ယောက်
တည်း၊ ဒီမှာ စောင့်ခိုင်းရတာ စိတ်မချဘူး၊ ညှုတ်တိုင်း ကာလသား
နှစ်ယောက်သုံးယောက် စောင့်ပေးရမယ်. . . ကြားလား၊ ကဲ.
ဒီည ဘယ်သူတွေ စောင့်မလဲ!”

ကာလသားတွေ့ဆီက တစ်ယောက်မှ အသံမထွက်။

“ဟင်း... သတ္တိခဲတွေ၊ ကဲ... ငါ့ဘာသာ လူရွေးစောင့်
ခိုင်းမယ်၊ ဒီည မောင်မောင်နဲ့သူရ ဒီမှာ စောင့်ပေးရမယ်... ကြား
လား”

“တင်... တင်ပါ့ဘုရား”

မောင်မောင်နှင့်သူရတို့ရဲ့အသံတွေက ခပ်တိမ်တိမ်။

“သေသေချာချာ စောင့်နော်၊ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ကတော့ နင်
တို့နှစ်ကောင် ကြိမ်စာမိမယ်”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းပုနေကြသည်။

“ကဲ... ကျန်တဲ့သူတွေ ပြန်ကြတော့၊ အချိန်မနည်းတော့
ဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြ”

ဘုန်းကြီးလည်း ပြန်ကြွပြီး ပရိတ်သတ်တွေလည်း ပြန်ကြ
တော့ မောင်မောင်နှင့်သူရ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာငယ်လေးတွေ
နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီး အရိပ်ကွယ်သွားတော့မှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အသုဘ ဇရပ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ စောင့်ဖို့ဆိုတာ တစ်
ခုခုတော့ လိုသည် မဟုတ်လား။

လိုသည်က...

ရဲဆေးလေ... ရဲဆေး။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

“ဒါရှင်ဘုရား... တပည့်တော်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တပည့်
တော်မ သည်းမခံနိုင်တော့လို့ပါ ဘုရား”

တိုးသဲအက်ရှသောအသံတစ်ခုကြောင့် ဘုန်းကြီး ကျိမ်းစက်
နေရာမှ နိုးလာခဲ့ရသည်။

သေသူ ပဒုမ္မာရဲ့အသံပါလား။

နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရသလို ရှိတာမို့...

“အင်း... တစ်ခုခုတော့ ထူးပြီ ထင်ပါရဲ့”

ဘုန်းကြီးထကာအသုဘ ဇရပ်ဆီသို့ စိတ်ထင်စွာ ကြွလာခဲ့
ရသည်။

“တယ်... ဒီကောင်တွေ၊ ဘာမှ အားမကိုးရတဲ့ကောင်
တွေ”

ဇရပ်ပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေကြသော

၄၀ ဇေဝတာ

သူရနှင့်မောင်မောင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဘဘုန်း မျက်မှောင်ကြုတ်
တာ ရေခွတ်လိုက်မိသည်။

စူးရှသောအနံ့တစ်ခုခုကို ရသလိုလို ရှိတာမို့ ရှာဖွေကြည့်
လိုက်မိတော့...

ထောင့်တစ်နေရာမှာ အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ဘုန်းကြီးစိတ်မသက်သာစွာကြည့်နေဆဲ...

အခေါင်းမှာ မသိမသာ လှုပ်ခါနေသလို ရှိတာမို့...

“ဘာပါလိမ့်!”

စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရင်း အလောင်း
စင်နောက်ကို ကာထားသော နက်ပြာရောင် ကန့်လန့်ကာစကြီးကို
ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖယ်လိုက်မိသောအခါ...

“ဟင်!...”

ဘုန်းကြီးကိုယ့်စက္ခုအာရုံကိုပင် ကိုယ်မယုံကြည်နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ကန့်လန့်ကာစရဲ့နောက်မှာ မထင်မှတ်နိုင်စွာ မြင်တွေ့လိုက်
ရသည်က အလောင်းစင်ကို မှီလျက် ဇက်ကျိုး၍ သေဆုံးနေသော
ကပ္ပိယလေး ငြိမ်းချမ်းရဲ့အလောင်းပဲဖြစ်သည်။

“ဟင်း...”

ဘုန်းကြီးစိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

ငြိမ်းချမ်း...

ငယ်စဉ်ကထဲက မိမဲ့ဖမဲ့ကျောင်းမှာ ခေါ်ယူကျွေးမွေး စောင့်

အသုဘမချခါး ခုနပ်ရက် ၄၁

ရွာကံခဲရသည့်ကလေး။

ခုတော့...

ဘုန်းကြီးအတန်တန် သတိပေးရက်နှင့်မှ ဆင်ခြင်မဲ့စွာ
မလုပ်သင့်သည်ကို လုပ်ခဲ့သည့်အတွက် အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲ
ပါပေါ့လား။

အမန်း[၅]

ရွာ

တောင်ဘက်က ညောင်ပင်သာ ရေနံကြီးဆီ တရွေ
ခွေ လျှောက်လာရင်း မနေ့ညက ဇရပ်ထဲမှာ ကုမုဒြာ ပြောလိုက်
သောစကားများကို သွေးသစ် စဉ်းစားနေမိသည်။

ပိုင်စိုးက ပဒုမ္မာ အသတ်ခံရတဲ့အမှုမှာ သူ့ကို နံပါတ်တစ်
ထရားခံအဖြစ် သံသယ ရှိနေသည်တဲ့။

ပဒုမ္မာ မသေခင် တစ်ရက်အလိုက ဘိလိယက်ခုံမှာ သူနဲ့
စကားများခဲ့တဲ့ ပြဿနာက အခုတော့ သူ့ကို လည်ပင်းကြိုးကွင်း
စွပ်စေခဲ့ပြီ။ သွေးသစ် တစ်ခုမကျေနပ်သည်မှာ ပဒုမ္မာ အသတ်ခံရ
တဲ့ တိရစ္ဆာန်မှာ သူ့ကို စွပ်စွဲရအောင် စွပ်စွဲတဲ့ ပိုင်စိုးကိုယ်တိုင်ကပေါ့

ဘယ်လောက်များ ပဒုမ္မာနဲ့ ကင်းရှင်းခဲ့လို့လဲ။

တကယ်တော့ သူက ပဒုမ္မာကို ညီမလေးရင်းချာလို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုသာ ရိုးရိုးသားသား သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပဒုမ္မာအလောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့တဲ့ ရေကန်စပ်ကို ရောက်တော့သူ အသာရပ်လိုက်မိသည်။

မှတ်မိပါသေးရဲ့။ ဒီနေရာမှာပဲ ပိုင်စိုးနှင့်ပဒုမ္မာကို သူ့ မျက်စိနှင့်တပ်အပ် တွေ့ခဲ့ရတာ။

အဲဒီတုန်းက နှစ်ယောက်လုံး သူ့ကိုမှ မမြင်နိုင်အောင်... မိုးမမြင် လေမမြင် အချစ်နယ်ကျွံကြည်နူးနေခဲ့ကြတာ။

အဲဒီအချိန်တုန်းကပေါ့...။

“မောင်ရေ... လာကွာရေအတူတူ ချိုးရအောင်”

“ဟာ... ချိုးချင်ပါဘူးကွာ၊ မောင်က ပဒုမ္မာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တာ”

“လာဝါဆို မေ့မိကလဲ၊ ပျင်းစရာကြီး... ဆပ်ပြာတိုက်ပေးမယ်... လာ”

ကန်စပ် သစ်ပင်အောက်မှာ လှဲအိပ်နေသော ပိုင်စိုးကို ပဒုမ္မာ အတင်းဆွဲတူသည်။ ဆွဲထူသည့် ပဒုမ္မာနောက် အသာမှေးလိုက်ပြီးမှ ပိုင်စိုး အကြံဖြင့် ဆတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲလိုက်တော့ ပဒုမ္မာ ပိုင်စိုးရင်ခွင်ထဲ အရှိန်ဖြင့် ပြုလဲသွားလေတော့သည်။

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း”

“ဘယ်ရမလဲ... ဟား... ဟား”

“ထကွာ မောင်၊ ပဒုမ္မာ ရေချိုးချင်ပါတယ်ဆို”

“ပဒုမ္မာကလဲကွာ”

ပဒုမ္မာ ပိုင်စိုးရင်ခွင်ထဲမှ လူးလဲထပြီး ပိုင်စိုးကို ရေထဲအတင်းဆွဲချသည်။

“ဟာ... ပဒုမ္မာ ကြည့်စမ်း၊ မောင် ရေမချိုးချင်ပါဘူးဆို၊ ပဒုမ္မာ အရမ်းဆိုးတာပဲကွာ”

ပဒုမ္မာကို ဆိုးတယ်ပြောသော ပိုင်စိုးက ရေထဲ ရောက်တော့လည်း ရေစိုကာ ပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်လုံးအလှ ထင်ရှားနေသည့် ပဒုမ္မာအနားမှာ ဖျံတစ်ကောင်လို မြူးထူးနေတော့သည်။

အဲဒီနောက်တော့...။

အချစ်လွန်နယ်ကျွံနေကြသော ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို... ကြေညီဝံတော့စွာ သွေးသစ် လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။

ပဒုမ္မာ ရည်းစားများသည်ကိစ္စကို သတိပေးချင်သော်လည်း သူ့အစ်မကိုယ်တိုင်ကပင် ပြောမရသည်မို့ သွေးသစ် မပြောဖြစ်ခဲ့ပေ။

ခုတော့... အကင်းရှင်းဆုံး နေခဲ့ပါလျက်...။

ဘာဖြစ်လို့များ ပိုင်စိုးက သူ့အထုပ်ကို ကိုယ့်ဆီ လွှဲပစ်ပြီး ထောင်ချောက်ဆင်ချင်ရတာလဲ။

ပဒုမ္မာဟာ မသေခင်က ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း သူ့တို့ ဒီရွာမှာ မနေနိုင်အောင် လုပ်နေသည်လား။

ပဒုမ္မာ... နင့်ဆန္ဒ မပြည့်ဝခဲ့တဲ့အတွက်...။

ငါ့ကို ဒီရွာက ထွက်သွားအောင် လုပ်နေတာလား။

သွေးသစ် လူရိပ်လူခြည် ကြည့်ပြီးမှ ခြံထဲ နောက်ဖေး ပေါက်မှ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ကာ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်အဖြစ်က ခုတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ပင်။

“အမေ . . . အမေ”

ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်သံကြောင့် အမေ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဟိုသည်ရှာဖွေသည်။

“အမေ . . . သားပါ . . . သွေးသစ်ပါ”

“ဟင်! . . . သား . . . မင်း ဘာလို့”

“ရှိုး . . . ”

သူ အမေ့ကို ဟန့်လိုက်ပြီး . . . နောက်ဖေးပေါက် ထရံ အကွယ်ကို အသာလက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“သား ဘာဖြစ်လာတာလဲ . . . ပြောစမ်း၊ အမေ ရင်ထိတ် လိုက်တာ သားရယ်”

“အမေ . . . သား အချိန်မရှိလို့ အတိုချုံးပဲ ရှင်းပြမယ်၊ ပဒုမ္မာ အသတ်ခံရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုင်စိုးက သားကို စွပ်စွဲနေ တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သား ဒီမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သား ဒီရွာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ အဲဒါကြောင့် သား အမေ့ကို လာကန်တော့တာ အမေ”

သွေးသစ်အမေ့ခြေရင်းမှာ ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက် သည်။

အမေက သူ့လက်အုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်ရည်များ ချက်ချင်းပြည့်လျှံလာလေသည်။

“သား . . . သားရယ်၊ သားမှ မသတ်ဘဲ၊ မသတ်တဲ့အ ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေ၊ ငါ့သားက ဘာလို့ သတ်ရမှာလဲ!”

“ပြောပြလို့ မရလို့ပေါ့၊ အမေ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး . . . သား သွားတော့မယ်နော် အမေ၊ သား အမေ့ကို ကန်တော့ခဲ့ . . . ”

သွေးသစ် လက်အုပ်ချီလျက်နှင့် စကားမှ မဆုံးသေး။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ သွေးသစ်”

ပိုင်စိုးအသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလျှင် သွေးသစ် ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပိုင်စိုးရဲ့အနောက်မှာတော့ ရဲများပါလာလေသည်။

“ဟင်! . . . ”

သွေးသစ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်ကိုမှ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့ သွေးသစ်၊ မင်းကို ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ခေတ္တထိန်းသိမ်းထားရလိမ့်မယ်”

ပိုင်စိုး ခပ်ထေ့ထေ့ စိုက်ကြည့်ပြီး အပေါ်စီးမှ ပြောတော့ သွေးသစ် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဒေါသတွေ ဝုန်းခနဲ ဆူပွက်သွားပါသည်။

ပိုင်စိုးကို ဒေါသမျက်လုံးများဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြည့်ကာ . . .

“ငါ့ကို ဘာလို့ ဖမ်းရတာလဲ!”

“ပဒုမ္မာ အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စအတွက် မသင်္ကာမှုနဲ့ ဖမ်းတာ”

“ဘယ်လို မသင်္ကာတာလဲ!”

သွေးသစ် ပိုင်စိုးရဲ့မျက်လုံးတွေထဲကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့် လျက် တစ်ခွန်းချင်း ပြန်မေးသည်။

ပိုင်စိုး ပြုံးပုံက ခပ်ထေ့ထေ့ပုံစံဖြင့်။

“ပဒုမ္မာ မသေခင် တစ်ရက်က မင်းနဲ့ ဘီလီယက်ခုံမှာ စကားများခဲ့တယ်၊ သူ့ကိုယ်ဝန်အတွက် မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ ပြော တော့ မင်း စိတ်ဆိုးပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့တယ် မဟုတ် လား”

“ဘာ! . . .”

အများရှေ့မှာ ဒီအကြောင်းကို ငယ်ကျီးငယ်နာ အဖော်ခံ လိုက်ရတော့ သွေးသစ် အရမ်းရှက်သွားရကာ ဒေါသတွေလည်း ငယ်ထိပ်အထိ ဆောင့်တက်သွားခဲ့ရသည်။

သွေးသစ် အမေမှာလည်း ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားသော စကားကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ သားလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း က စိတ်ထိခိုက်သွားရလေတော့သည်။

“သား. . သားရယ်. . . ကောင်မလေးမှာ သားနဲ့ရတဲ့ ကိုယ် ဝန်. . .”

တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ရှိုက်လျက် ပြောလိုက်သော အမေ စကားကို သွေးသစ် အဆက်မခံဘဲ. . .

“မဟုတ်ဘူး အမေ၊ အဲဒါတွေ ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ပဒုမ္မာနဲ့သား ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ပဒုမ္မာကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သားခင်ခဲ့တာ. . .

သူ့ဘာသာ ဘယ်က ကောင်နဲ့ ကိုယ်ဝန်ရခဲ့သလဲ မသိဘဲ၊ သားကို အတင်းယူခိုင်းလို့ ဘီလီယက်ခုံမှာ သူ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး တွန်း ခဲ့မိတာ”

အမေကို ရှင်းပြနေရင်းမှ သွေးသစ်က ပိုင်စိုးဆက် လှည့် ကာ. . .

“နေပါဦး. . . စိတ်ဆိုးပြီး တွန်းခဲ့မိတာနဲ့ပဲ ငါက တရားခံ ဖြစ်ရရောလား၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ပဒုမ္မာကို ငါသတ်ခဲ့ပါတယ်လို့ စွပ်စွဲဖို့ လုံလောက်ရောလား!”

သွေးသစ် ခံပြင်းစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် ပိုင်စိုးက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ. .

“မင်း ငါ့ကို လျှော့တွက်တာပဲ သွေးသစ်၊ ငါ အဲ့လောက် ညံ့ပါးမလား၊ ဘီလီယက်ခုံမှာ မင်းနဲ့ပဒုမ္မာ စကားများတာလောက်နဲ့ တော့ မင်းကို ငါ မသင်္ကာဖြစ်လို့ ရပါမလား၊ ငါ့ဆီမှာ အကောင်အထည် သက်သေတစ်ခု ရှိနေပါတယ်၊ ရန်နိုင်. . . ပြလိုက်စမ်း”

ပိုင်စိုးက သူ့တပည့်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်

၅၈ အေတော

လေလျှင် ရန်နိုင်ဆိုသူမှာ ရှေ့တိုးလာလျက် သူ့လက်ထဲ ကိုင်ထားသော အထုပ်တစ်ခုကို အများမြင်သာအောင် ဖွင့်ပြလိုက်လေသည်။

“ဟင်! . . .”

သွေးသစ် မျက်လုံးများ ပြူးသွားကာ နောက်ကို လန်ကျမတတ်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ကဲ . . . ဘာငြင်းချင်သေးလဲ၊ ဒါ ပခုမ္မာအလောင်းကို ဆယ်ခဲ့တဲ့မနက်က အလောင်းနဲ့ မနီးမဝေး နွဲ့ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မင်းဖိနပ်ပဲ၊ ဘာပြောချင်သေးလဲ သွေးသစ်”

သွေးသစ် နွဲ့များ ခြောက်ကပ်ကာ ညစ်ပတ်နေသည့်ဖိနပ်ကို မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်လို ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်နေမိရင်း တုန်လှုပ်ကာ . . .

“ဒါ . . . ဒါ”

“ငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော် သွေးသစ်၊ ဒီဖိနပ်တစ်ဖက်ဟာ ဟောဟိုက ဖိနပ်စင်မှာ ရှိနေတဲ့ ဖိနပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဆိုဒ်လည်း တူတယ်၊ တံဆိပ်လည်း တူတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရဘူး”

“ဟင်! . . .”

သွေးသစ် ဖိနပ်စင်ပေါ်ကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘုရားရေး . . .

မျက်လုံးတို့ ပြာဝေသွားရသည်။

သွားပြီပေါ့ . . .

ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုပဲ။

အထူးစာမချိမီ ခုနစ်ရက် ၁၉

ဒါဟာ ပိပိရီရီဆင်ထားခဲ့တဲ့ ထောင်ချောက်ပဲ။

ပိုင်စိုး . . . မင်း လုပ်လိုက်ပေါ့ကွာ။

ကံကြမ္မာက မင်းဘက်မှာ အသာစီး ရနေတာကို။

မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရသလဲ ငါသိတယ်။

မင်းကို လျှော့တွက်ခဲ့မိတာ ငါ့အမှားပဲ။

သွေးသစ် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အလျက် ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားမိဆဲ . . .

သူ့ လက်အစုံတို့ အေးခနဲဖြစ်ကာ တင်းကျပ်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရပြီး လက်ထိပ်အခတ်ခံခဲ့ရသည်။

“သွားရအောင်”

အောင်နိုင်သူကြီး ပိုင်စိုးရဲ့ဆော်ဩသံဖြစ်သည်။

အသက်မဲ့သောခြေလှမ်းတို့ကို သွေးသစ်စတင်ရွှေ့လိုက်၏။

“သား . . . အံ့မယ်လေး သားရယ်၊ သားလေးကို ခေါ်မသွားကြပါနဲ့၊ သားလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး၊ သားရေး . . . သား”

နှလုံးသည်းပွတ်တစ်ခုလုံး ကြေမွစွာ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုရွှက်အော်ဟစ်နေသော အမေ၏အသံ။

သွေးသစ် ရင်တွေ ဆို့နှစ် နာကျင်သွားရသည်။။

မငိုပါနဲ့ အမေရယ်။

သား ပြန်လာမှာပါ။

ကံကြမ္မာဟာ သားကို တစ်ခါလောက်တော့ လှည့်ပြန်မိမှာပါ။

အဲဒီနေ့ကျတော့ အမေ့ဆီ သား ဆက်ဆက်ရောက်အောင်
ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။

အဲဒီနေ့ အမြန်ဆုံးရောက်အောင်... အမေ... ဘုရားမှာ
ဆုတောင်းပေးနော် အမေ...

အခန်း[၄]

“သူ
ဌေး... သွေးသစ်ကို ဖမ်းသွားကြပြီတဲ့”

ဂိုဒေါင်ရှိ ပစ္စည်းများကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေတုန်း တပည့်
နှစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာကြကာ အမောတကော
ပြောလျှင် သူဌေးလေး ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် အံ့သြသွားရသည်။

“ဟေ... သွေးသစ်ကို ဖမ်းသွားကြပြီ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲ!”

“ပဒုမ္မာ အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာမူတဲ့”

“ဟေ... ပဒုမ္မာ အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟုတ်
လား!”

ပဒုမ္မာနာမည် ကြားလိုက်ရတော့ သူဌေးလေး ကိုကိုမောင် ထန်လှစ်သွားရသည်။

“ဟုတ်တယ်.. သွေးသစ်ရဲ့ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို အလောင်းနဲ့ နေ့စဉ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်လေ၊ သွေးသစ် ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရ တော့ဘူး”

“ဘုရား.. ဘုရား ပဒုမ္မာကို သတ်တဲ့တရားခံဟာ တကယ်ပဲ သွေးသစ်လား”

ကိုကိုမောင် နီးရာခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ပြောမိသည်။
ပဒုမ္မာရည်းစားတွေထဲမှာ သွေးသစ်ပါတယ်လို့ သူ မကြား မိဖူး၊ ပြီးတော့ အနေအေးသော သွေးသစ်ဟာ အားနဲ့တဲ့ မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့မယ်လို့လည်း သူ မထင်။

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ပါဘူး၊ ပိုင်စိုး သက်သက်ဝွင်ဆင် တာလို့ ထင်တယ်”

“ဟင်!.. ဘာဖြစ်လို့”
အောင်မျိုး စကားကို စိတ်ဝင်တစား ပြန်မေးမိသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ.. ပိုင်စိုးက သွေးသစ်ကို ပထုတ်ချင်နေ တာ ပိုင်စိုးက ကုမုဒြာကို ကြိတ်ကြံနေတာလေ”

“ဒါပေမယ့် ပိုင်စိုးနဲ့ပဒုမ္မာနဲ့ တွဲခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ.. ပဒုမ္မာလို မျက်နှာများတဲ့ မိန်းကလေး မျိုးကို ဘယ်သူက အတည်ကြံမှာလဲ သူဌေးရဲ့၊ အပျော်ပဲ တွဲမှာပေါ့၊ သူဌေးနဲ့တောင် တွဲခဲ့ကြသေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဟင်း.. ဟင်း.. မသိတာမှတ်လို့”

အောင်မျိုး မှန်သောစကားကို ရဲသဲ့သဲ့ ဆိုတော့ သူဌေးလေး ကိုကိုမောင် မျက်နှာအထားရခက်စွာ နှုတ်ဆိတ်သွားမိတော့သည်။

တကယ်လည်း သူနဲ့ပဒုမ္မာနဲ့ လွတ်ကင်းခဲ့သည်မှ မဟုတ် တာ။ ပဒုမ္မာရဲ့အလှတရားတွေထဲမှာ သူ နစ်မြောခဲ့မိပေမယ့်.. . ပဒုမ္မာကတော့ သူ့လို ဖက်တီးကြီးကို ဘယ်မှာလာ တကယ်ကြိုက်မှာ လဲ။

ပဒုမ္မာ ကြိုက်သည်က သူပိုင်ဆိုင်တဲ့လုပ်ငန်းတွေနှင့် ငွေ စက္ကူတွေကိုသာ မဟုတ်လား။

မသေခင် တစ်ရက်က ပဒုမ္မာ သူ့ထံကိုလည်း လာခဲ့သေး သည်ပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်တင်းနှောနေကြ ဟော့ဒီဂိုဒေါင်ထဲ တို့ပဲ ပဒုမ္မာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ရောက်ချလာခဲ့ကာ.. .

“ကိုမောင်.. ပဒုမ္မာတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

ချွေးလေးတွေ စို့ကာ အမောတကောလေး အားကိုးတကြီး လာပြောတော့ အရင်အတိုင်းပင် သူမ လိုချင်သော တန်ဖိုးကြီး အလှကုန်ပစ္စည်းများ၊ နောက်ဆုံးပေါ် နာမည်ကြီးဒီဇိုင်း အဝတ် အစားများအတွက် ငွေလိုသည်ဟုပဲ ကိုကိုမောင် ထင်ကာ.. .

“ဘာတွေ ဒုက္ခရောက်နေတာလဲ သည်းလေးရဲ့၊ ပြော.. . ဘယ်လောက်လို့လဲ!”

“မဟုတ်ဘူး.. . ငွေလိုနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပဒုမ္မာ ဒုက္ခ ရောက်နေတာက.. . ဟိုလေ.. . ဟို”

ပဒုမ္မာ သူ့နားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ပဒုမ္မာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဟမ်! . . .”

ပဒုမ္မာ အနားနား ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ပေမယ့်
ကိုကိုမောင်မှာတော့ အရမ်းကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပါသည်။
ကိုယ်ဝန် . . .

ပဒုမ္မာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။

အဲဒါ သူ့ရင်သွေးလား။

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ပဒုမ္မာက ဒီလောက် လူတကာနဲ့ တွဲနေတဲ့ဟာ၊ ဖအေမပေါ်
တွဲကလေးလား။

“ဘယ်သူနဲ့ ရတာလဲ”

“ကိုမောင်နဲ့ ရတာပေါ့ ကိုမောင်ရဲ့၊ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာ
လဲ”

ပဒုမ္မာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ ခပ်ချွဲချွဲ ပြောလေသည်။

“သွားစမ်းပါဟာ . . . ဘာ . . . ငါနဲ့ ရတာလဲ၊ မင်း လူတကာနဲ့
တွဲနေတာ တစ်ရွာလုံး သိတယ်၊ မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်တော့မှ
ငါခေါင်း လာလွဲမချနဲ့”

ကိုကိုမောင် ရင်ခွင်ထဲမှ ပဒုမ္မာကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်

ပြီး . . .

“ဒီမှာ . . . လူတကာနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ပြီးတော့မှ ကလေး
အဖေနာမည် ခံခိုင်းတာမျိုးတော့ ကိုကိုမောင်ကို လာမလုပ်ခိုင်းနဲ့၊
ငါ နွားမဟုတ်ဘူး ပဒုမ္မာ”

“ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်မှာလား လက်မထပ်ဘူးလား၊ တစ်

ခွန်းထဲပြော ကိုကိုမောင်”

ပဒုမ္မာ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပြီး ခြိမ်းခြောက်သလို မေးသည်။
ကိုကိုမောင် ဂရုမစိုက်သလို ရယ်လျက် . . .

“ဘာလဲ . . . ငါ့ကို လာခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ နေစမ်းပါ

ပဒုမ္မာရယ်၊ ငါ့ကိုများ စိန်ခေါ်ဖို့ မစဉ်းစားစမ်းပါနဲ့”

သူ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောလိုက်တော့ ပဒုမ္မာ ငြိမ်
သက်သွားသည်။

ပဒုမ္မာ စဉ်းစားတတ်ရင်ဖြင့် သူလိုလူမျိုးကို ဘယ်လိုနည်း

နဲ့မှ ယှဉ်ပြိုင်လို့မရဘူးဆိုတာ သိမှာပေါ့။

“ရှင်တကယ် ကျွန်မကို လက်မထပ်ဘူးပေါ့ . . . ဟုတ်လား!”

“ငါ နှစ်ခါမပြောဘူး ပဒုမ္မာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊

မင်းကို ငါ အကူအညီတစ်ခုတော့ ပေးနိုင်တယ်”

“မင်းကိုယ်ဝန်ကို လက်စဖောက်ချင်ရင်တော့ ပြော၊ ငွေရေး

ကြေးရေးကစပြီး အားလုံး ငါ တာဝန်ယူပေးနိုင်တယ်”

“ရှင် . . . ရှင် . . . ခွေးစကား မပြောနဲ့၊ ဒီလိုမျိုး အစကတည်း

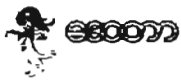
က စဉ်းစားမိရင် ရှင့်ဆီတောင် ကျွန်မ မရောက်လာဘူး လူယုတ်မာ
ဦး”

ပဒုမ္မာ သူ့ပါးကို ဒေါသတကြီး ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်လေ
သည်။

လူတကာနဲ့ တွဲခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘာ

ဖြစ်လို့ ကလေးမွေးဖို့ကို စဉ်းစားရတာလဲ။

တော်တော် ဦးနှောက်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

“ဟာ...”

ကိုကိုမောင် ဒေါသကို ထိန်းမရတော့ဘဲ ပဒုမ္မာကို အခန်း
ဆောင်ဆီ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်တွေ... လာကြစမ်း၊ ဒီမိန်းမကို ဆွဲထုတ်သွား
ကြစမ်း”

သူ့တပည့်တွေ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြကာ ပဒုမ္မာ
ကို ဆွဲထုတ်သွားကြသည်။

“လူယုတ်မာကြီး... ခွေးကြီး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်သက်
မကျေဘူး”

ပဒုမ္မာကတော့ သူ့တပည့်များ လက်ထဲမှနေ ရုန်းကန်ရင်း
သူ့ကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေဆဲ...

သူနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံစဉ် ပဒုမ္မာ နောက်ဆုံးပြောသွားခဲ့တဲ့
စကားတစ်ခွန်းက...

ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်သက်မကျေဘူးတဲ့။

ကိုကိုမောင် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများ စိမ့်ထသွားရ
သည်။ ဒါ... ဒါဆို...

အခု တစ္ဆေသရဲဘဝကနေ သူ့ကို မခြောက်လှန့် မနောက်
ယှက်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။

ဘာလုပ်ရမလဲ။

ပဒုမ္မာ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်အောင် သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

“ဃီး... သမီးလေး... အဖေကို ကိုယ်ထင်ပြစ်ပါ။
အဖေကို ပြောပြစ်ပါ။ ငါ့သမီးရဲ့ ငါ့သမီးကို သတ်တဲ့ တရားခံဟာ
ဘယ်သူလဲဆိုတာ အဖေကို ပြောပြစ်ပါ။ အဖေလက်နဲ့ကို လက်
စားချေစမ်းပါရစေ”

ပဒုမ္မာရဲ့အလောင်းစင်ရှေ့မှာ ထိန်းချုပ်မရအောင် ရှိုက်ကြီး
ထင် ငိုကြွေးရင်း ပေါက်ကွဲနေသည်က ဦးသီဟဖြစ်သည်။

ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်လှတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို... ရေကန်စပ်မှာ
ချက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့ရက်သည့် လူသတ်သမားကို သူ့လက်နဲ့ကို
လက်စားချေချင်သည်လေ။

“ဒုန်း!!!...”

ဦးသီဟ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်စွာ ကြမ်းပြင်ကို အားထုန်
လက်သီးထိုးချလိုက်သည်။

“အဖေ . . .”

ကုမုဒြာ အော်ငိုပြီး အဖေကို ဆွဲ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ အဖေရဲ့ . . . မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲလို လုပ်လိုက်တော့ အဖေ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျရင် သမီးက ဘယ်လိုနေရမှာလဲ၊ သမီး ဘယ်သူနဲ့ နေရတော့မှာလဲ၊ သမီးအတွက်လည်း စဉ်းစားပေးပါဦး သမီးမှာ ညီမလည်း ဆုံးခဲ့ရပြီ၊ အဖေကိုပါ ထပ်မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့ တော့ . . . အင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့်”

“သမီး . . . သမီးရယ်”

ဒီတော့မှ ဦးသီဟ သမီးကြီးကို ဖက်ကာ ငိုကြွေးပြန်သည်။

သူသာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီသမီးကြီးက ဘယ်သူ့ကို အား ကိုးရမှာလဲ။ ဪ . . . သူ့မှာ လှည့်ကြည့်စရာ သမီးကြီး ကျန်ပါ သေးသလား။

သားအဖနှစ်ယောက် ဖက်ပြီးငိုနေမိကြဆဲ . . .

“ဦးလေး . . . ဦးလေး . . . သွေးသစ်ကို ဖမ်းသွားကြပြီ”

ဇရပ်ထဲကို ပြေးဝင်လာခဲ့သည်က သူရ။

သားအဖနှစ်ယောက် အံ့သြတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိ

သည်။

“ပဒုမ္မာကို သတ်တဲ့တရားခံအဖြစ် သွေးသစ်ကို ပိုင်စိုးတို့ ဖမ်းခေါ်သွားကြပြီ ဦးလေး . . . ပဒုမ္မာ့အလောင်းဘေးမှာလည်း သူ ဖိနပ်တွေထားတယ်တဲ့”

“ဟင်! . . .”

“ရှင်! . . .”

သားအဖနှစ်ယောက်ဆီမှ အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သော အာ ဓာဒဏ်သံကိုယ်စီ ထွက်သွားရသည်။

ဦးသီဟ ဝုန်းခနဲ ထရပ်၏။

“တောက်! . . .”

ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်ပြီး ဦးသီဟ ဇရပ်ပေါ်မှ ခြေ ခြမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ဆင်းသွားတော့သည်။

ကုမုဒြာ အဖေနောက် အပြေးအလွှား လိုက်၏။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သွေး မသတ်ပါဘူးဆိုတာ ဘယ်လို သက်သေပြရမှာလဲ။

သွေး . . . သွေး . . . ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

“ဟော့ကိ!.. မင်းကွာ သွေးသစ်၊ ငါ့သမီးလေးကို မင်း..

မင်း.. သတ်ရက်တယ်”

ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ အသံကြီးဖြင့် မချီတင်ကဲ ပြောပြီး ဦးသီဟ
သွေးသစ်ကို အားကုန်ထိုးချလိုက်သည်။

သွေးသစ် မျက်နှာလည်ထွက်သွား၏။

“အံ့မယ်လေး”

ကုမုဒြာ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်မိသည်။

သွေးသစ် နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ ရဲခနဲ။

“အဖေ.. အဖေ.. မလုပ်ပါနဲ့ အဖေရဲ့”

ကုမုဒြာ အဖေကို အတင်းပြေးဆွဲသည်။

“နေစမ်း.. ဒီကောင်ကို ငါ့လက်နဲ့ ပြန်သတ်မယ်၊ ငါ့သမီး

သေရသလို ဒင်းလည်း”

ဦးသီဟ ဒေါသတကြီး သွေးသစ်ဆီ ပြေးဝင်ရန် ကြိုးစား
သည်။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဦးလေး”

ပိုင်စိုး.. သွေးသစ်ရှေ့မှ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“တရားဥပဒေ ရှိပါတယ် ဦးလေး၊ ဒီနေရာဟာ ရုန်းရင်းဆန်
ခတ် ဖြစ်ရမယ့်နေရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထိန်းပါ”

ပိုင်စိုးကို ကြည့်ပြီး ကုမုဒြာ အံ့တင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိသည်။

နင့်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား ပိုင်စိုးရဲ့။

“မင်း ဖယ်စမ်းပါ ပိုင်စိုးရာ”

ပိုင်စိုး ဝင်ကာကွယ်ပေးလိုက်သောအဖြစ်ကို မခံချင်သလို
သွေးသစ် ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားစကား တစ်ခွန်းထဲ
ပြောမယ်၊ ပဒုမ္မာ့ကို သတ်တာ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး”

သွေးသစ်.. ဦးသီဟကို တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ကြည့်ရင်း
ပြန်ပြောလိုက်တော့ ဦးသီဟ တွေဝေသွားရသည်။

“ပေးချင်တဲ့သစ္စာ ပေးပါ၊ ကျွန်တော် ဆိုရဲပါတယ်၊ ပဒုမ္မာ့ကို
ကျွန်တော် လုံးဝမသတ်ခဲ့ဘူး ဦးလေး”

ဦးသီဟ တွေဝေနေတာ မြင်ရတော့ ပိုင်စိုး ချက်ချင်းပင်
ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောသည်။

“သွေးသစ်.. မင်း ခုချိန်ထိ ငြင်းချင်တုန်းပဲလား၊ ငါ့လက်
ထဲမှာ သက်သေအခိုင်အမာရှိတယ်”

သွေးသစ် ခံပြင်းစွာဖြင့်..

“သွားစမ်းပါကွာ... ဒီမှာ ပိုင်စိုး၊ ပဒုမ္မာကို သတ်တဲ့တရား ခံဟာ မင်းရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား!”

သွေးသစ် ပြောလိုက်တော့ ပိုင်စိုး မျက်နှာပျက်ယွင်းသွား သည်ကို ဟန်ဆောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရင်းက...

“မင်း သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ သွေးသစ်၊ အဓိပ္ပါယ် မရှိတာတွေ”

“ဘာလို့ အဓိပ္ပါယ် မရှိရမှာလဲ၊ မင်း ပဒုမ္မာနဲ့ မတွဲခဲ့ဖူးဘူး လား!”

သွေးသစ် တစ်လုံးချင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။
ဦးသီဟနှင့်ကုမုဒြာ... ပိုင်စိုးကို စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။
ပိုင်စိုး မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်ယွင်းနေရင်းက ပြန်ငြင်း
လေသည်။

“ငါနဲ့ပဒုမ္မာက ရိုးရိုးသားသား ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ”
“မလိမ်စမ်းပါနဲ့ ပိုင်စိုးရာ၊ မင်းနဲ့ပဒုမ္မာ ရေကန်စပ်မှာ ချိန်း
တွေ့တုန်းက ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာပါ”

သွေးသစ် အခိုင်အမာ ပြောလိုက်လျှင်...
“သွေးသစ်... မင်း... မင်း...”

ပိုင်စိုး လက်ညှိုးကြီး ထိုးကာ စကားမဆက်နိုင်တော့။
“မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာ ငါပြောပြရဦးမလား”
ဦးသီဟနှင့်ကုမုဒြာ ခေါင်းငုံ့လိုက်ကြသည်။

အဖေတစ်ယောက်အနေနှင့်ရော အစ်မတစ်ယောက်အနေ
နှင့်ရော သူတို့ ထိုစကားများကို မကြားရဲပါ။

ဒါပေမယ့်...

သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ပဒုမ္မာ အနေအထိုင် မတတ်သည့်
တိစ္ဆာနှင့် ပတ်သက်ပြီး နားဝင်အောင် မဆုံးမနိုင်ခဲ့ကြဘူး မဟုတ်လား။

“သွေးသစ်... မင်းတော်တော့နော် ဆက်မပြောနဲ့တော့”
ပိုင်စိုး ဟိန်းခနဲ ထအော်ကာ သွေးသစ်ကို တား၏။

သွေးသစ် မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်ကာ...

“ပဒုမ္မာကိုယ်ဝန်ဟာ မင်းနဲ့ရတာ ဖြစ်နိုင်သလို ပဒုမ္မာကို
သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံဟာလည်း...”

“တော်စမ်း...”

“မင်းလက်နဲ့ သတ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့... မင်းလို
ဉာဏ်များပြီး ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ကောင်က ကြေးစားလူသတ်သ
မားတစ်ယောက် ရှာပြီး...”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီကောင်ကို အထဲပို့လိုက်ကြစမ်း”
ပိုင်စိုး တပည့်တွေ အော်ခေါ်ပြီး သွေးသစ်ကို မျက်စိရှေ့မှ
နှင်ထုတ်လေတော့သည်။

သွေးသစ်... ပိုင်စိုးတပည့်တွေလက်ထဲ ပါသွားရင်းက
လှည့်ပြောခဲ့သေးသည်မှာ...

“ပိုင်စိုး... ဥပဒေဆိုတာ မင်းလုပ်ချင်တိုင်း လက်တစ်လုံး
ခြား လုပ်လို့မရဘူးကွ၊ အဲဒါ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထား”

“တောက်!...”

ပိုင်စိုး ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်ပြီး စားပွဲကို လက်သီး
ဖြင့် ထိုးချ၏။

www.burmeseclassic.com

နောက်မှ...

ဦးသီဟနှင့်ကုမုဒြာ ရှေ့မှာ ရှိနေသည်ကို သတိရကာ...

“ကဲ... ဦးလေးတို့လည်း ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ အကြောင်းထူးရင် တွန့်တော် လာဆက်သွယ်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ယဉ်ကျေးစွာ နှင်ထုတ်နေလေပြီမို့ ဦးသီဟပြန်ရန် ခြေလှမ်း

ပြင်၏။

စိတ်ထဲမှာတော့ ပိုင်စိုးကို ဘဝင်မကျနိုင်။

သွေးသစ် ပြောခဲ့သည်များက သံသယဖြစ်စရာ မဟုတ်

လာ။

ဦးသီဟစိတ်ထဲ စဉ်းစားစရာတွေ ပါသွားခဲ့ရသလို...

ကုမုဒြာမှာလည်း...

(သွေး... ညီမလေးကို သတ်တဲ့ တရားခံဟာ နင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အစွမ်းရှိသမျှ ငါ သက်သေရှာပေးပါမယ်)

သွေးသစ်အတွက် စိတ်ထဲမှ တိတ်တဆိတ် ကြိုးဝါးလျက်။

အခန်း[၆၂]

“ညီ

မလေး... သွေးသစ်က ညီမလေးကိုယ်ဝန်ဟာ ပိုင်စိုးနဲ့ ရတာဆို၊ ပိုင်စိုးကတော့ ညီမလေးနဲ့သူ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးလို့ပဲ ငြင်းနေတယ်၊ မမ သက်သေပြချင်တယ်၊ မမကို ကူညီပါဦး ညီမလေးရယ်”

ညီမလေး ပဒုမ္မာရဲ့ သက်မဲ့ခါတ်ပုံရှေ့မှာ ငိုရင်းရှိက်ရင်း အရူးတစ်ယောက်လို ကုမုဒြာ ပြောနေမိသည်။

ကုမုဒြာ ငိုရင်းက စိတ်ပျက်အားပျော့စွာ ညီမလေးရဲ့ ခါတ်ပုံရှေ့မှာ မျက်နှာကို မှောက်ချလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်...

လုံးဝ မထင်မှတ်နိုင်စွာ မယုံကြည်နိုင်လွန်းလှစွာပင်. . .

“ကုတင်အောက်မှာ လျှို့ဝှက်အံ့ဆွဲ ရှိတယ်. . . ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ”

“ဟင်!. . .”

ညီမလေးအသံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရသည်မို့ တုမုဖြာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လိုက်မိသည်။

တိုးအဝေးကြီးက လာသလို အက်ရှရ တိုးသဲ့သဲ့ အသံဖြစ်သည်။ ကုမုဖြာ ကယုကယာ ထကာ ညီမလေး ကုတင်အောက် ဝင်ပြီး အံ့ဆွဲကို ရှာသည်။

ဘယ်လောက်များ စေ့စပ်လျှို့ဝှက်လိုက်တဲ့ ညီမလေးလဲ။

ဒီကုတင်အောက်မှာ လျှို့ဝှက်အံ့ဆွဲတစ်ခု ရှိနေတာ တစ်သက်လုံး အတူနေခဲ့တဲ့အစ်မပင် မသိခဲ့။

အံ့ဆွဲကို တွေ့သည်နှင့် ကယုကယာ ဖွင့်ကာ အထဲမှ ယွန်းသေတ္တာလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် ယွန်းသေတ္တာလေးကို ဖွင့်လိုက်မိလျှင်. . .

ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရသည်မှာ စာရွက်ပြာလေးတစ်ရွက်။

တုမုဖြာ စိတ်စောစွာ ဖွင့်လိုက်မိသည်။

(ဘေးအစ်. . .

ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊

တတယ်တော့ ငါ့ကိုယ်ဝန်တာ နပ်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့တာ

ငါ အသိဆုံးပါ။

ဒါပေမယ့်. . .

ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့သူက ဝန်ခံတာဝန်ယူခဲ့တဲ့သတ္တိ မရှိတော့. . .

ငါ မတရားစွာနဲ့ နပ်ကို အနိုင်ကျင့် ခြိမ်းကျပ်ပြီး လက်ထဲမို့တောင်းဆိုခဲ့မိတယ်။

စိတ်နှလုံး ဖြူစင် တောင်းခွန်လွန်းတဲ့ နပ်က လက်ခံပေးခဲ့မိခဲ့မယ်လို့ပဲ ငါ ထင်ခဲ့မိတယ်လေ။

နပ် ငြင်းခဲ့တယ်။

နပ် နှုတ်ပါတယ် သွေးသစ်ရယ်။

နပ်နဲ့မှ ဘာမှ မပတ်သက်ခဲ့ဘဲ။

နပ် တယ်တာဝန်ယူချင်တယ်။

ပြီးတော့. . .

နပ်က မမတို့ ချစ်နေတာ မတုတ်လား။

မမသာ သိရင် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မတုတ်ဘူး။

ငါ ကြံဖိုကြရာ ကြံခဲ့တာတို့ နပ်တို့ရော မမတို့ရော တောင်းပန်ပါတယ်။

ငါ. . .ငါလေ နပ်ကို..)

စာမှာ မဆုံးသေး။

သို့သော်. . .

ညီမလေး ဘာဆက်ရေးချင်သလဲဆိုတာ ကုမုဖြာ နားလည်လိုက်ပါသည်။

ပြစ်မှပြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်။
 ညီမလေးက သွေးကို ချစ်နေခဲ့သတဲ့လား။
 လူကြီးမရနိုင်စွာ ရှိက်ငိုမိရင်း ကုမုဒြာ စာကို ပြန်ခေါက်
 လိုက်သည်။
 နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိလျှင်...

(စောင့်...)

ညနေကျရင်
 ရေတန်ကြီးမှာ စောင့်နေမယ်
 အရေးတကြီး ပြောစရာရှိတယ်။
 (ဝဒ္ဓန္တ)

ရက်စွဲကို ကြည့်လိုက်မိလျှင် ကုမုဒြာ ရင်ထဲက သံသယက
 ပိုပြီးခိုင်မာသွားရသည်။
 ညီမလေး မဆုံးခင်တစ်ရက်က ရေးခဲ့တဲ့စာပါလား။
 စာကမဆုံးသေး... အောက်ဘက်နားတွင် လက်ရေးတစ်
 ချောင်း ရေးထားသောစာကို ဆက်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝဒ္ဓန္တ

မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊
 အရမ်းတွေ့ချင်တယ်ထွာ၊
 စောင့်ထို မေ့နေပြီလား။

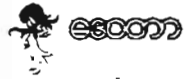
ညနေကျရင် ရေတန်ကြီးမှာ
 စောင့် စောင့်နေမယ်နော်။

စောင့်
(ပိုင်စိုး)

ပဒုမ္မာရေးပေးလိုက်သောစာဖြင့်ပင် ပိုင်စိုးက ပြန်စာရေး
 ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။
 မျက်ရည်များ သွေ့ခြောက်ကာ ကုမုဒြာ ဝမ်းသာသွားရ
 သည်။ သူမ အလိုချင်ဆုံးသော တစ်ခုတည်းသော သက်သေ။
 ကုမုဒြာ စာကို ကပျာကယာ ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။
 ပိုင်စိုး... နင်နဲ့ ညီမလေး ဘာမှ မပတ်သက်ခဲ့ပါဘူးလို့ နင်
 ဘယ်လို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ငြင်းဦးမလဲ။
 ဒါဆို...
 ညီမလေးဟာ မဆုံးခင်တစ်ရက်က ပိုင်စိုးနဲ့လည်း တွေ့ခဲ့
 ကြသေးတာပေါ့။
 ဒီစာတွေဟာ ဘာအပြစ်မှ မရှိတဲ့ သွေးကို ကယ်ဖို့...
 တရားခံ အစစ်ဖြစ်တဲ့ ပိုင်စိုးကို အရေးယူဖို့ အကောင်းဆုံး
 သက်သေတွေပဲ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ သမီး!”

စာသုံးစောင်ကို အသေအချာ ခေါက်သိမ်းဆဲ အခန်းဝှမ်းန
 လှမ်းမေးလိုက်သည့် အဖေအသံ ကြားလိုက်ရလျှင် ကုမုဒြာ ကမန်း
 ကတန်း ထရပ်လိုက်မိကာ...

“ညီမလေးရဲ့စာတွေ ဖေဖေ ညီမလေးကို သတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဒီစာတွေ ဖတ်ပြီး အသေအချာ သိနိုင်ပါပြီ”

“ဟင်. . . ဟုတ်လား၊ ပေး. . . ပေးစမ်း. . . အဖေ့ကို အမြန် လေးစား”

ကုမုဒြာ လက်ထဲမှ စာတွေကို အဖေ အမြန်ဆွဲယူပြီး ဖတ်သည်။ စာသုံးစောင်လုံး ဖတ်ပြီးသည်နှင့်. . .

“တောက်!. . .”

တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ပြီး မေးကြောကြီးတွေ ထောင်နေအောင် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရသည်။

“လူယုတ်မာ”

အဖေ မချီတင်ကဲ ဆဲရေးလိုက်တာ ဘယ်သူ့ကိုလဲဆိုတာ ကုမုဒြာ သိလိုက်ပါသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“မင်းမင်းနဲ့အောင်မျိုး. . . ငါ. . . ငါ. . . ကြောက်တယ်၊ ထုပ်. . . လုပ်ပါဦး”

“ဟာ. . . သူဌေး ဘာဖြစ်တာလဲ!”

ရုတ်တရက်ကြီး ကိုကိုမောင် မျက်လုံးစုံမှိတ် သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်တော့ တပည့်နှစ်ယောက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟို. . . ဟိုမှာ သရဲမ ငါ့ကိုလိုက်ခြောက်နေတယ်”

ကိုကိုမောင် မျက်လုံးလေးတွေ မရဲတရဲ ဖွင့်ကာ ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ ပြောသည်။

အောင်မျိုးနှင့်မင်းမင်း ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထကာ သူတို့ဆရာ ကြည့်ရာဆီ မရဲတရဲ လိုက်ရှာဖွေကြည့်သည်။

“ဘာမှ မရှိပါဘူး သူဌေးရဲ့”

“ဟင်. . . မင်း. . . မင်းတို့ သရဲမကို မတွေ့ဘူးလား!”

တပည့်တွေက မရှိပါဘူးဆိုမှ ကိုကိုမောင် နည်းနည်းရဲဝံ့သွားကာ မျက်လုံးများ သေသေချာချာ ဖွင့်ကြည့်သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ပဒုမ္မာက အနားမှာ အမြဲပဲ တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေသလို ဘာကြောင့်များ ခံစားနေရတာလဲ။

သွေးဆုတ်နေသည့် ပြာနှမ်းနှမ်း ပဒုမ္မာ မျက်နှာကြီးကို မျက်လုံးထဲမှာ ဘာလို့များ အမြဲ မြင်ယောင်နေမိပါလိမ့်။

“ငါ.. ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ ကြောက်စရာ ပဒုမ္မာမျက်နှာကြီးကို အမြဲမြင်နေရတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အနားမှာ ပဒုမ္မာ အမြဲရှိနေသလိုလည်း ခံစားရတယ်၊ ငါ့.. ငါ့စိတ်တွေ အမြဲချောက်ချားနေတယ်၊ အဲ့ဒါ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့ကို ကူညီကြပါဦးကွာ”

ကိုကိုမောင် အမြဲအော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းခဲ့သော တပည့်နှစ်ယောက်ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းသည်။

မင်းမင်းနှင့်အောင်မျိုး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြပြီး..

“သူဌေး.. ပဒုမ္မာ သရဲမကို ကြောက်တယ်ဆိုရင် သူ ဒီက ထွက်သွားအောင် လုပ်လိုက်လေ”

အောင်မျိုးစကား ကြားလိုက်ရလျှင် ကိုကိုမောင် အရမ်းကျေနပ်အားတက်သွားရသည်။

“အေး.. ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီသရဲမကို ဒီရွာကနေ ထွက်သွားအောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒါဆို ငါ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒါ.. ဒါနဲ့.. သူ ဒီရွာက ထွက်သွားအောင် ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ

မ”

“ဒါများ သူဌေးရယ်၊ ပဒုမ္မာကို အခေါင်းထဲကထုတ် ဂုတ်တနေ ဆွဲပြီး နှင်ထုတ်လိုက်ပေါ့.. လစ်တော့ဟေ့လို့.. ပြီးတာပဲ”

“ဒီကောင်.. ငါ အကောင်းပြောနေတာ၊ ဆောင့်ကန် လိုက်မိတော့မယ်”]

ကိုကိုမောင်.. အောင်မျိုးကို ခြေထောက်မြှောက်ကာ တန်ရန် ရွယ်သည်။

အောင်မျိုး မေးစေ့ကို လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိမ့်ရင်း..

“တစ္ဆေသရဲ နာနာဘာဝတွေကို နိုင်တဲ့ အောက်လမ်းဆရာတစ်ယောက် ကိုကျွန်တော်သိတယ်”

“ကဲ.. ဒါဆိုလည်း ငါတပည့်.. အောက်လမ်းဆရာကို အမြန်ဆုံး ငါ့ဆီ ခေါ်လာခဲ့ပေတော့”

အသန်း[၈]

ဖောက်

မျိုးနှင့်မင်းမင်း အောက်လမ်းဆရာ
အရှာထွက်လေလျှင် သူငွေလေး ကိုကိုမောင်ကတော့ စိတ်ထဲပေါ့
မင်းသက်သာသွားသလို ခုမှ ပြီးနိုင်လေတော့သည်။

ပခုမ္မာ သရဲမကို သူ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊
ထုတ်လား။

ဟင်း. . . ဟင်း။

ကိုကိုမောင် မတတ်နိုင်တာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။

မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ. . .

အဲဒီသရဲမကို သူ နှင်ထုတ်နိုင်တော့မှာလေ။

တိုတိုမောင်တစ်ယောက် အောက်လမ်းဆရာ အရှာလွှတ်
ခွန်မှာ တိုက်ဆိုင်လှစွာပင် အကြံတူနေသူတစ်ယောက် ရှိနေပါ
သည်။

တခြားသူတော့ မဟုတ်ပါ။

ကိုယ့်ညီမအတွက် တရားခံအစစ်ကို မဖြစ်မနေ ရှာဖွေနေ
ဆင်မိသည့် ကုမုဒြာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

(ညီမလေး ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ)

ကုမုဒြာ စိတ်တွင်းမှနေ ညီမဖြစ်သူကို တောင်းပန်လိုက်မိ
သည်။

လူရိပ်လူခြည် ရှင်းမရှင်း ကြည့်ပြီး ကုမုဒြာ ဇရပ်အောက်ကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလိုက်သည်။

“ရွတ် . . . ရွတ် . . .”

ခေါ်သံသဲသဲ ကြားလိုက်ရလျှင် ထိုနေရာဆီ ကုမုဒြာ အမြန်
ပြေးသွားလိုက်မိသည်။ သွေးသစ်၏အမေ ဒေါ်လေးရှင်ကို တွေ့
လိုက်ရလျှင် အမောတကော မေးလိုက်မိသည်။

“ဒေါ်လေး . . . အဆင်ပြေလား!”

“ဪပါဟယ် သမီးရဲ့၊ ဒီမှာ ဆရာ တစ်ခါထဲ ပါလာတယ်”

ဒေါ်လေးရှင် အမှောင်တစ်နေရာကို မျက်လုံးအကြည့်ဖြင့်
လှမ်းပြသည်။

ကုမုဒြာ အမှောင်ထဲကို အားယူကြည့်လိုက်မိသည်။

ပိတောက်ပင်ကြီးရဲ့အကွယ်မှာ အညိုရောင် ထက်အောက်
ဝတ်စုံ သျှောင်စောင်း ခေါင်းပေါင်းနှင့် ဥပမိသန့်သန့် လူကြီးတစ်

ယောက်။

“ဒေါ်လေး . . . အဲ့ဒါ ဆရာလားဟင်!”

“အေး . . . အရမ်းစွမ်းတယ်တဲ့၊ ငါတူမ စိတ်သာ ချတော့၊
ဟာ . . . လာ . . . အပေါ်တက်ရအောင်”

“အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပြီ ဒေါ်လေး”

နှစ်ယောက်သား ဇရပ်ပေါ် ကျွဲနွေရရ တက်လိုက်သည်။

“သမီးရေ . . . ပြန်ရအောင်”

အဖေက မှောင်နေပြီမို့ အိမ်ပြန်အိပ်ဖို့ ခေါ်သည်။

“ဒီမှာပဲ အိပ်ကြရအောင် အဖေ၊ မောင်မောင်တို့က စိတ်
ချရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးတို့ ပြန်ရင် အရက်သောက်ကြမှာ၊ အဖေနဲ့
သမီး ရှိမှ ကောင်းမယ်”

ကုမုဒြာ အကြောင်းပြလိုက်တော့ အဖေ တစ်ချက်စဉ်းစား
တာ ခေါင်းညိမ်သည်။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ အဖေတို့ ဒီည အိမ်မပြန်တော့ဘူး၊
ဇရပ်မှာပဲ အိပ်ကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သမီးအတွက် မိန်းမဖော်ရှိမှ ကောင်း
ထိန်မယ်နော်”

“ဒေါ်လေးရှင်ကို ခေါ်ထားတယ် အဖေ”

“အေး . . . အေး . . . ကောင်းတယ်”

လူကြီးတစ်ယောက် ခေါ်ထားသည်ဆိုတော့ အဖေ စိတ်ချ
သွားသလို ထပ်မပြောတော့။

ခဏကြာတော့ ဒေါ်လေးရှင် ကော်ဖီဗန်းနှင့် ထွက်လာ
သည်။

“ညအိပ်စောင့်မယ့်သူတွေအတွက် ကော်ဖီဖျော်လာခဲ့တယ်၊ ကုမုဒြာရေ... အဖေကို ကော်ဖီတိုက်လိုက်ဦး၊ မောင်မောင်နဲ့သူရလည်း လာသောက်ကြ”

“ဒေါ်လေးရေ...”

“ဒေါ်လေးက ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည် မကြိုက်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးလည်း သောက်လေ”

“ဟင့်အင်း... သမီး မသောက်တော့ဘူး၊ ရင်တုန်မှာစိုးလို့ ကုမုဒြာ ကော်ဖီသောက်ရန် ငြင်းလိုက်သည်။ ဦးသီဟ၊ မောင်မောင်နှင့် သူရတို့သာ ကော်ဖီသောက်ကြသည်။

“အသုဘ စောင့်ရမယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုဖြစ်လဲ မသိဘူး၊ အရမ်း အိပ်ချင်တာပဲ”

မောင်မောင်နှင့် သူရ တဝါးဝါးသမ်းပြီး ထောင့်တစ်နေရာမှာ တွေးလေတော့သည်။

“အေးကွာ... ငါလည်း ခေါင်းထဲ အုံ့တုံတုံကြီးနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်နေပါလိမ့်”

“အရင်နေ့တွေ အဖေမှ မအိပ်ဘဲ၊ အသက်ကြီးလာပြီလေ အဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်မှပေါ့၊ ကဲ... ဒီည အဖေ စိတ်ချ လက်ချအိပ်၊ သမီးနဲ့ဒေါ်လေးရှင် ရှိတယ်”

“အေးကွယ်... အဖေ ခဏလွဲလိုက်ဦးမယ်၊ အရေးအကြောင်းရှိ အဖေကို နှိုးလိုက်နော် သမီး၊ သတိလေးနဲ့နေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

ခဏကြာတော့ အဖေရော မောင်မောင်နှင့် သူရရော နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားကြပြီ။

ကုမုဒြာနှင့်ဒေါ်လေး ခုမှ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

တကယ်တော့ ကော်ဖီထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေ ကြိတ်ထည့်ထားကြတာလေ။

အဖေနှင့်မောင်မောင်တို့နှစ်ယောက် အိပ်မှ မိမိတို့အစီအစဉ်ကို လှုပ်ရှားလို့ရမည် မဟုတ်လား။

ဒီအစီအစဉ်ကို ကုမုဒြာနှင့် ဒေါ်လေးရှင် ကြိတ်ပြီး ကြံစည်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ညီမလေး ပဒုမ္မာကို သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံဟာ သွေးသစ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖော်ထုတ်ပြနိုင်ဖို့ ကုမုဒြာနှင့်ဒေါ်လေးရှင် တိုင်ပင်ကြစည်ခဲ့တာပင်။

စိတ်ချရပြီဆိုတော့မှ ဒေါ်လေးရှင် မတိုးမကျယ် ချောင်းဟန့်သံပေးကာ အချက်ပေးလိုက်သည်။

“အဟမ်း... အဟမ်း”

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဒေါ်လေးရှင် ခေါ်လာသော ဆရာ ‘ဇော်တစ်ယောက် ခြေသံလုံစွာဖြင့် ဇရပ်ပေါ် တက်လာလေသည်။

ကုမုဒြာ... ညီမလေး ပဒုမ္မာရဲ့အခေါင်းကို ကိုင်လျက် တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ညီမလေးကို သတ်တာ သွေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မမ သိတယ်၊ သွေး လွတ်အောင် ကူညီပါနော်”

ကုမ္ပဏီ ချက်ရည်စများကို သုတ်ကာ အနောက်သို့ ဆုတ်
လိုက်သည်။

ဆရာဇော် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ အလောင်းစင်ရှေ့တွင် ရပ်
လျက် ပဒုမ္မာရဲ့အလောင်းကို စိုက်ကြည့်ကာ တီးတိုးရေရွတ်သည်။

“ပဒုမ္မာ... အသင်ဟာ သူတပါးလက်ဖြင့် သတ်၍ သေ
ဆုံးရသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သင့်ရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို ကူညီ
တယ်တင်ပေးလိုသော စေတနာဖြင့် ကျွန်ုပ်ဆရာ ကြွရောက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်တယ်။ သင့်ရဲ့ဘဝဟောင်းက အစ်မဖြစ်သူဟာ သင့်ကို သတ်ခဲ့တဲ့
တရားခံကို ဖော်ထုတ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြနေပါတယ်... အဲဒီ
အတွက်”

ဆရာဇော် စကားကို ချက်ချင်းမဆက်ဘဲ အခေါင်းကို
လက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းစွာ သုံးချက်ပုတ်လိုက်ပြီး...

“သင် ကျွန်ုပ် ခေါ်ဆောင်ရာ လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု သုံးခါတိတိ ပြောပြီးသည်နှင့်...

ဆရာဇော်က ကုမ္ပဏီနှင့်ဒေါ်လေးရှင်တို့ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး
အခေါင်းမည်းကြီးထဲမှ ပဒုမ္မာရဲ့အလောင်းကို သယ်ထုတ်ကြလေ
သည်။

ထိုညသန်းခေါင် အချိန်ကြီး၌ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်သော
ခွေးအူသံကြီးတခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဝူ... အူ... ဝူ...”

ပဒုမ္မာရဲ့သက်မဲ့ရုပ်အလောင်းကို ဇရပ်ပေါ်မှနေ နောက်
ပြန်ဆင်းကာ သယ်မလာကြသည်။

သူတို့အားလုံးမလာသောပဒုမ္မာ၏အလောင်းမှာ ထူးခြား
စွာပင် ပေါ့လို့နေပေသည်။

ဆရာဇော် ဦးတည်နေသောခြေလှမ်းများက...

ပဒုမ္မာရဲ့အလောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည့် ရေကန်စပ်နားက
သစ်ပင်အုပ်ဆီသို့...။

ညောင်ပင်သာ ရေကန်နှင့် အနီးဆုံးကုက္ကိုပင်ကြီး အောက်
တွင် ပဒုမ္မာ၏အလောင်းကို ချလိုက်ပြီး...

ကုက္ကိုပင်ကြီးတွင် ငုတ်တုတ်အနေအထားမှီလိုက်သည်။
ထို့နောက်...

အနောက်သို့ ဆုတ်ကာ သယ်လာခဲ့သည့်အလောင်းကို
ဆရာဇော် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ညအမှောင်မှာ လရောင်ဟပ်ကာ အလောင်းရဲ့မျက်နှာက
ဖွေးဆုတ်ပြာနှမ်းနေသည်။

အဖြစ်ဆိုးနှင့် သေခဲ့သည့် အစိမ်းသေမို့ မျက်လုံးကြီးများမှာ
ပြူးထွက်နေသည်။ ပခုံးကျော် ရှည်သည့် ဆံပင်များက ဖွာလန်ကြ
ကာ မျက်နှာပေါ် ဖုံးတချို့ ကွယ်တချို့။

သက်မဲ့အလောင်းမို့ အပင်ကို မှီထားတော့ ခြေကြီးဆင်း
လက်ကြီး ဖားလျားချကာ ဇက်ကြီးကလည်း ကျိုးကျနေသေးသည်မှာ
မြင်ရသူအဖို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်သက်သာဖွယ်ရာ မရှိ။

ဆရာဇော် တံတွေးတစ်ချက် မျိုချမိကာ လွယ်အိတ်ထဲမှ
အင်းချထားသော ဆေးဖယောင်းတိုင်ကို ထုတ်ပြီး မီးထွန်းလိုက်
သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

ဆရာဇော်ကဲ့သို့ ဆေးဖယောင်းတိုင် ထွန်းရန်ပြင်နေသော
လူတစ်ယောက်မှာ...

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ညောင်ပင်သာ ရေနံကြီးအနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်း
နားက ပိတောက်ပင်အုံကြီးအောက်တွင် လူတစ်စုရောက်နေလေ
သည်။ တခြားသူတွေတော့ မဟုတ်ကြပါ။

ရွာမျက်နှာဖုံး သူဌေးလေး ကိုကိုမောင်နှင့် တပည့်ကျော်
နှစ်ယောက်ဖြစ်သော မင်းမင်းနှင့်အောင်မျိုး။

ပြီးတော့...

ကိုကိုမောင် အားကိုးတကြီး ပင့်ဖိတ်ထားသည့် အောက်
လမ်းဆရာ ဆရာထွန်း။

“မှောင်နေတာပဲနော်”

“ကြောက်... ကြောက်စရာကြီး”

တိတ်ဆိတ်မှောင်မဲနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်း
တောင်းမှောက် ဣန္ဒြေမရကြည့်ကာ မင်းမင်းနှင့်အောင်မျိုး ပြော

သည်။

“မကြောက်ကြစမ်းပါနဲ့... ဒီမှာ ဆရာထွန်းတစ်ယောက် လုံး နို့ဝါတယ်”

ဆရာထွန်း ရင်ကိုကျော့ကာ လက်ဝါးနှင့် ပုတ်ပြီး ဂုဏ်ဖော် ပြောသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အားကိုးပါတယ်နော် ဆရာ”
ကိုကိုမောင် ပေါင်နှစ်ရာကျော်သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုမှ အားမနာ ဆရာထွန်းနားကပ်ကာ အားကိုးတကြီး ပြောသည်။

“အားကိုးစမ်းပါ... ဆရာထွန်း မလုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိ ဘူး”

“သရဲမကို နှင်ထုတ်ပေးပါနော် ဆရာ”

“တစ်ခါထဲ ထုတ်ပေးလိုက်မယ်... ကဲ... ဒါဆို တိတ်တိတ် နေ၊ ဘေးကနေ ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်၊ ဆရာ လုပ်ငန်းစမယ်”

ဆရာထွန်း အမိန့်ပေးပြီး အသင့်ယူလာသည့် သေတ္တာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်သည်။

သေတ္တာထဲမှနေ ဘာပစ္စည်းများ ထုတ်လိုက်မလဲဆိုတာ တို့တို့မောင်တို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက် ခေါင်းလေးတွေ ကဲကာ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်သည်။

ဆရာထွန်း သေတ္တာဖွင့်ပြီးလျှင် အထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည့် ပစ္စည်းမှာ...

မျက်လုံးနှစ်လုံး၊ နှာခေါင်းပေါက်နှစ်ပေါက်၊ ပါးစပ်ပေါက် နေရာတို့တွင် ဟောက်ပက်ကြီး ဖြစ်နေသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ

အရိုးခေါင်းကြီး ဖြစ်နေလေသောအခါ...

“အောင်မလေးဗျ... အရိုးခေါင်းကြီး”

ကိုကိုမောင် ပေါင်နှစ်ရာကျော် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြင့် စွေကနဲ ခုန်သည်။ အောင်မျိုးနှင့်မင်းမင်းလည်း ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ပြေး လေတော့သည်။

“ဟေ့လူတွေ... လာကြလေ၊ ဘာလို့ ထွက်ပြေးကြတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ယောက်ျားတွေ မဟုတ်ကြဘူးလား!”

“ဟို... ဟို... ဆရာဘာသာပဲ လုပ်ပါ”

“သူဌေးလေးက ကာယကံရှင် မဟုတ်ဘူးလား၊ ခင်ဗျား အနားမှာ မရှိဘဲ လုပ်လို့မရဘူး”

“ဟင်... မရဘူးလား!”

ကိုကိုမောင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရောက်လာသော

“ဟိုလူနှစ်ယောက်လည်း ပြန်လာလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ကူစရာ ခိုတာ ကူပေးရမယ်”

အောင်မျိုးနှင့်မင်းမင်း ကုတ်ကုတ်ကလေးတွေ ပြန်ရောက် လာသည်။

လူပြန်စုံတော့မှ ဆရာထွန်း အရိုးခေါင်းကို သေတ္တာအဖုံး ပေါ် တင်သည်။

“ဒါကဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အင်းဝခေတ်လောက်က သင်္ချိုင်းတစ်ခဲ တယူပြီး အစီအရင်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အရိုးခေါင်း၊ နယ်နှယ်ရရ မမှတ်နဲ့”

ဆရာထွန်း လွယ်အိတ်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒါက နှယ်နှယ်ရရ ဖယောင်းတိုင် မဟုတ်ဘူး၊ အင်းချထားတဲ့ ဆေးဖယောင်းတိုင်..”

ဆရာထွန်းက ဆေးဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိပြီးလျှင် အရိုးခေါင်းပေါ် ဆတ်ခနဲ စိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ.. ကြည့်နေ၊ သရဲမ ပဒုမ္မာရဲ့ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ပြမယ်”

ဆရာထွန်း မျက်နှာကို ကောင်းကင်ဆီမော့ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လျက်ပါးစပ်မှလည်းတကွတ်ကွတ်ပြောနေလေသည်။

တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းနေသော ညဉ့်ယံမှာ ဆရာထွန်းရဲ့ ဝိညာဉ်ခေါ်သံက ချောက်ချားတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာအတိ။

ရုတ်ချည်းပင် တဝေါဝေါ မြည်သံနှင့်အတူ လေက ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်လေတော့သည်။

သစ်ပင်ကြီးများပင် တဝန်းဝန်း လှုပ်ခါသည်အထိ လေကြမ်းနေသော်လည်း ဆရာထွန်းရဲ့ဆေးဖယောင်းတိုင်မှာ လုံးဝ ငြိမ်းမသွား

“ဆ.. ဆရာထွန်း”

ကိုကိုမောင် ဆရာထွန်းအနားကို အားကိုးတကြီး တိုးသည်။

“မကြောက်နဲ့.. ဝိညာဉ်လာပြီ”

“ဗျာ.. လာပြီ”

ကိုကိုမောင် ဆတ်ခနဲ တုန်ကာ မျက်လုံးများ ပြူးသွားရသည်။

“ပဒုမ္မာရဲ့ဝိညာဉ် လာပြီ၊ ဟော..”

ဆရာထွန်း အရိုးခေါင်းကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်

ဆဲ..

မီးခိုးငွေ့များလို အငွေ့တန်းတစ်ခုက ဦးခေါင်းခွံထဲ ဝင်သွားခဲ့ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းခွံမှာ သိသိသာသာပင် လှုပ်ခါသွားခဲ့သည်။

“ဆရာထွန်း.. အရိုးခေါင်းကြီး လှုပ်နေတယ်”

“ဝိညာဉ်ဝင်သွားပြီ”

ဆရာထွန်း အောင်မြင်စွာ ကြွေးကြော်သည်။

ထို့နောက်..

လှုပ်ခါနေသော အရိုးခေါင်း ငြိမ်သက်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် တဝန်းဝန်း တဝေါဝေါတိုက်ခတ်နေသော လေမှာလည်း ရုတ်ချည်းပင် ပြန်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ကိုကိုမောင်တို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက်မှာတော့ မြင်ရကြားရသမျှကို အံ့သြချောက်ချားလွန်းလှစွာ မျက်လုံးများ အပြူးသွားပါးစပ်များ အဟောင်းသား ဖြစ်နေရသည်။

ထိုအချိန်တွင်.. ကုမုဒြာတို့ခေါ်လာသော

ဆရာဇော် တစ်ယောက်သည်လည်း..

၆ ၆ ၆ ၆

ရုပ်ပျက်ဆင်းယှက် ကြောက်ရွံ့စရာ ကောင်းလှသော အလောင်းကြီးကို ကြည့်ကာ ဆရာဇော် အနောက်ကို တစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်ပြီး အသက်ကို တဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

“ကဲ... ဆရာ အမိန့်ပေးမယ်၊ လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်က ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့တဲ့ ပဒုမ္မာရဲ့ဝိညာဉ်ကို ဟောဒီ ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အဟောင်းထဲ ပြန်ဝင်ရောက်ဖို့ ဆရာ အမိန့်ပေးတယ်၊ ပဒုမ္မာဝင် လာခဲ့ပါ။ သင့်ရဲ့ရုပ်အလောင်းရှိတဲ့ ဒီနေရာကို အမြန်ဆုံးလာခဲ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် သစ်ပင်ကြီးမှာ ခြေကြီးဆင်းကာ မှီထိုင်နေသည့်သဏ္ဌာန်ရှိသည့် ပဒုမ္မာအလောင်းကို မမှိတ်မသုတ် ဆရာဇော်တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေသည်။

မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာပင်... ရေကန်ကြီးထဲမှတက်လာသော မိန်းကလေးသဏ္ဌာန် ခပ်ဝမ်းဝမ်းအရိပ်တစ်ခုကို မပီဝဲတဝဲ ဆရာဇော် တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ပဒုမ္မာ... သင့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အဟောင်းထဲ ပြန်ဝင်ပါတော့”
ဆရာဇော် အလောင်းဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးကာ အမိန့်ပေးနေသည်။

အရိပ်မှာ အငွေ့များသဏ္ဌာန်ဖြင့်... ရုပ်အလောင်းထဲ တဖြည်းဖြည်းချင်း နှစ်ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဆရာဇော် သက်ပြင်းကြိတ်ချနိုင်တော့သည်။

ပဒုမ္မာရဲ့ဝိညာဉ် အလောင်းထဲ ဝင်သွားပြီမို့ ပထမဆင့် အောင်မြင်ပေပြီ။

ဒုတိယဆင့်က ပဒုမ္မာကို သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သူမေးရမှာ ဖြစ်သည်။

ဆရာဇော် ဆေးဖယောင်းတိုင်ဖြင့် အလောင်း၏မျက်နှာကို နှိပ်လိုက်သည်။

မလောင်ကျွမ်းပဲ အစွမ်းထက်လှသောအင်းချထားသည့် ဆေးဖယောင်းတိုင်မို့ အလောင်း၏မျက်နှာမှာ မသိမသာ လှုပ်လာသည်။

ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ထားသည့် ဆရာဇော်လက်များ အဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

“ပဒုမ္မာ”

အမိန့်သံဖြင့် ခေါ်သော်လည်း ဆရာဇော်အသံမှာ အများ

ခတ်ကာ မသိမသာ တုန်ယင်နေသည်။

ပြုထွက်နေသော ပဒုမ္မာ၏မျက်လုံးများ ဆတ်ခနဲ လှုပ်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ တုန်သွားကာ လန်လွန်းသဖြင့် မအော်လိုက်မိအောင် ဆရာဇော် မနည်း သတိထားလိုက်ရသည်။

“ပဒုမ္မာ . . . သင့်ကို သတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ!”

ဆရာဇော် စိတ်အားတင်းလျက် တစ်လုံးချင်း မေးလိုက်သည်။

မည်းပြာပြာ နှုတ်ခမ်းအစုံက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာသည်။

“ပြော . . ပြောပါ။ သင့်ကို သတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ!”

ဆရာဇော် မျှော်လင့်တကြီး ထပ်မေးသည်။

အလောင်းကောင်ကြီးမှာ မျက်လုံးများလည်း ရွှေလျားခဲ့ပြီ။

ပါးစပ်လည်း ပွင့်လာပြီမို့ သူ့ကို သတ်ခဲ့သည့် တရားခံကို ပြောတော့မယ် မဟုတ်လား။

ဆရာဇော် မျှော်လင့်နေဆဲမှာပင် . . .

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

တစ်ဖက်မှ ဆရာထွန်းနှင့် ကိုကိုမောင်တို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက်မှာ . . .

“ဆရာ . . . သရဲမကို တစ်ခါထဲ နှင်ထုတ်တော့မှာပေါ့နော်” ကိုကိုမောင် . . ဆရာထွန်းကို မျှော်လင့်တကြီး မေးသည်။

ဆရာထွန်း မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလျက် . . .

“ဒါပေါ့ . . . ဒါပေမယ့် ခဏနေဦး”

“ဘာ . . ဘာလုပ်ဦးမှာလဲဟင်”

“ပဒုမ္မာ သေတော့ ကိုယ်ဝန်နဲ့ မဟုတ်လား!”

ဆရာထွန်း ကိုကိုမောင်ကို မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်လျက် ထည့်မေးသည်။

ကိုကိုမောင် မျက်နှာပျက်သွားရလျက် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုယ်ဝန်နှစ်လလို့ ပြောပါတယ်”

ဆရာထွန်း တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလို ငြိမ်သွားပြီးမှ . . .

“အင်း . . . ဒါဆို နှစ်သက်ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ခင်ဗျာ”

“ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးပါသွားတယ်ဆိုတော့ နှစ်သက်ပေါ့။
ကလေးဝိညာဉ်ကို အရင်ထုတ်ရမယ်”

ကိုကိုမောင်တို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက်မှာ အားလုံးကို
အထူးအဆန်း ဖြစ်နေရသည်။

ဆရာထွန်း လွယ်အိတ်ထဲမှ မထွန်းရသေးသော ဆေးဖ
ယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ထုတ်ပြီး . . .

“ပုဒ်မှာအလောင်းရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သန္ဓေသား
ဝိညာဉ် ရုပ်အလောင်းထဲက . . . ထွက် . . . အခုထွက်ခဲ့”

ဆရာထွန်း အမိန့်နှင့်အတူ ဆေးဖယောင်းတိုင်ဖြင့် အရိုး
ခေါင်းကို သုံးချက်တိတိ ခေါက်သည်။

“သန္ဓေသားဝိညာဉ်ကို အရင်ထုတ်လိုက်ပြီ . . . ဟင်း . . .
ဟင်း”

ဆရာထွန်း မိန့်မိန့်ကြီး ပြီးလျက် အရိုးခေါင်းကို လက်ပိုက်
ကြည့်နေသည်။

ကိုကိုမောင်တို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက်မှာ အခွံသာ
ရှိသော ဦးခေါင်းရိုးကြီးထဲမှ ဝိညာဉ်ဆိုသည့်အရာက ဘယ်လိုများ
ထွက်လာမှာပါလိမ့်လို့ ကျောတစ်မိုမိုဖြင့် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဂျီမုဒြာတို့ဘက်တွင်လည်းတဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာခဲ့
သော မည်းပြာပြာနှုတ်ခမ်းအစုံကို ဆရာဇော်တစ်ယောက် မျှော်
လင့်တကြီး စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ . . .

“အား! . . .”

စူးစူးရှရှ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်သံက အလောင်းဆီမှ
ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ဟင်း . . .”

ဆရာဇော် ကြောက်စိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်
တုန်ကာ နောက်ကို ကမန်းကတန်း ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“အား . . . ဟား . . . ဟား”

စူးရှသော အော်သံနက်ကြီးနှင့်အတူ အလောင်းကြီးမှာ
တဝုန်းဝုန်း လှုပ်ခါ ယိမ်းထိုးနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသော ဆရာ

ဇော်မှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ချောက်ချားတုန်လှုပ်နေမိသည်။

ထို့နောက်...

လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ဆရာဇော် မယုံကြည်နိုင်စွာ ဆက်ပြီးမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သွေးရူးသွေးတန်း လှုပ်ခါယိမ်းထိုးနေသော အလောင်းကောင်ကြီးရဲ့ဗိုက်မှာ မျက်စိရှေ့တင် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားခဲ့ပြီး... တိုးထွက်လာခဲ့သောအရာမှာ...

“အံ့မယ်လေး... ဘုရား... ဘုရားရေ”

မွေးကင်းစအရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက်။

အလောင်းရဲ့ဗိုက်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် မျက်စိအောက်မှာပင် လမ်းလျှောက်ထွက်သွားခဲ့သောအခါ ဆရာဇော် ခေါင်းနုပန်းကြီးကာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားခဲ့ရသည်။

သွေးရူးသွေးတန်း လှုပ်ခါယိမ်းထိုးနေခဲ့သော အလောင်းကောင်ကြီးမှာ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီး...

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စိမ်းတောက်နေသော မျက်လုံးကြီးများက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး...

“ကျွန်မကလေး ပြန်ခေါ်ပေး၊ ကျွန်မဗိုက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးပါ”

အသံကြီးမှာ ချောက်ခြားဖွယ်ရာ အေးစက် ပြတ်တောင်းနေသောကြောင့် ဆရာဇော် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

“ကျွန်မကလေး ပြန်ခေါ်ပေးပါ”

အေးစက်စက် အသံကြီးနှင့်အတူ အလောင်းကောင်မှာ သူ့ကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြည်းပြည်းချင်း ထလာခဲ့လျှင်တော့ ဆရာဇော်တစ်ယောက် ကြောက်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့ မရနိုင်တော့ဘဲ...

“အား... ကယ်တော်မူကြပါဦး၊ အလောင်းကြီးဖုတ်ဝင်သွားပြီ”

အလောင်းကောင်ကြီး၏ရှေ့မှနေ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်စွာ သူတို့တွေ တစ်ချိုးထဲ ထွက်ပြေးခဲ့မိလေတော့သည်။

အမန်း[၉]

“ဟား...”

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယံမှာ စူးရှသော အော်သံကြီးကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလျှင် သူဌေးကိုကိုမောင်တို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ထားသလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြေးပြီး ပူးကပ်လိုက်မိကြသည်။

“ဆ... ဆရာ... အော်သံကြီး ကြားလားဟင်!”

ကိုကိုမောင် ဆရာထွန်းကို အားကိုးတကြီး မေးသည်။
ကြောက်ပေမယ့် ဆရာထွန်း လက်ပိုက်လျက် မိန့်မိန့်ကြီး

ပြုံးကာ...

“ကြားသားပဲ... အဲဒါ သရဲမ အော်နေတာလေ”

“ခင်ဗျာ...”

ကိုကိုမောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သန္ဓေသားဝိညာဉ်ထွက်သွားလို့ သူအော်နေတာ၊ ကြည့်
နေ... သူ့ဝိညာဉ်ကိုပါ နှင်ထုတ်တော့မယ်”

ဆရာထွန်း လွယ်အိတ်မည်းကြီးထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို
ထုတ်ပြန်သည်။

“ဒါ အင်းချထားတဲ့စာရွက်ကို မီးရှို့ပြာချထားတဲ့ပြာ...
သိပ်စွမ်းတယ်”

ဆရာထွန်း ဂုဏ်ဖော်ရင်း ပြာထုပ်ကို ဖွင့်ကာ မြေကြီးပေါ်
ပုံချလိုက်သည်။

“ကဲ... ပဒုမ္မာဆိုတဲ့ နာနာဘာဝိညာဉ်ကို နှင်ထုတ်မယ်၊
အခုချိန်ကစပြီး နင် ဒီရွာကနေ ထွက်သွား၊ ဘယ်သောအခါမှ
ရွာထဲကို ပြန်မဝင်တော့နဲ့... ငါဆရာအမိန့်”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အော်
ဟစ်အမိန့်ပေးပြီး ဆရာထွန်း အင်းချစာရွက်အား မီးရှို့ထားသော
ပြာတို လှည့်မကြည့်ဘဲ လှမ်းယူကာ...

“ကဲ... သွားစမ်း”

ဦးခေါင်းခွံဆီ အားကုန် ပက်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဆရာထွန်း လှမ်းယူလိုက်တာ အင်းပြာများ
မဟုတ်ဘဲ နံဘေးမှ သဲပုံဆိုတာ ဆရာထွန်းကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ပေ။
မှားယူမိသောသဲများဖြင့် အားကုန်ပက်လိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် အရိုး

ခေါင်းပေါ်တွင် ထွန်းစိုက်ထားသော ဆေးဖယောင်းတိုင်မှာ ဗျတ်ခနဲ
မီးငြိမ်းကျသွားခဲ့သည်။

“ဟေး... နိုင်ပြီ၊ ငါဆရာ နိုင်ပြီ”

ဆရာထွန်း လက်နှစ်ဖက် လေထဲ ဝှေ့ယမ်းပြီး ဝမ်းသာအား
ရ ထခုန်ကာ အော်သည်။

ကိုကိုမောင်တို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက်မှာ ကြောင်တောင်
တောင် ဖြစ်သွားရပြီး...

“ဆရာ... ဆရာထွန်း... ဘာနိုင်တာလဲဟင်!”

“ဟ... ဒါတောင် မသိဘူးလား ငတ်းတွေရဲ့၊ ငါတို့ သရဲမူကို
နိုင်ပြီကွ၊ သရဲမ ထွက်သွားပြီ၊ ဟား... ဟား... သရဲမ ထွက်သွားပြီ”

ဆရာထွန်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ငြိမ်ရင်း ကျေနပ်နေတော့
သည်။

“ဆရာ... ကိစ္စပြီးရင် ပြန်ရအောင်နော်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ
နေရတာ ကျောချမ်း... ဟင်... ဘုရား... ဘုရား”

ထိုစဉ်သူတို့အုပ်စု မလှမ်းမကမ်း၌ မှင်စာသရဲလေးလမ်း
လျှောက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ ကိုကိုမောင် ဘုရားတ
ပြီး ဆရာထွန်းနား ပြေးကပ်ကာ...

“ဆရာထွန်း... မှင်စာသရဲလေးက ဒီအနားမှာ ရှိနေတယ်
ဆိုတော့... ဟို... ဟို... ပဒုမ္မာသရဲမလည်း”

ကိုကိုမောင် စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဆရာထွန်း ခေါင်းညိတ်
ကာ...

“ဒါပေါ့... ပဒုမ္မာ သရဲမလည်း လောလောဆယ်တော့

ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေနိုင်လောက်သေးတယ်”

“ဟင်! . . .”

ကိုကိုမောင် မျက်လုံးများ ပြူးကာ နေရာမရှိအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ကြောက်ကြောက်နှင့် ကျောမလုံသလို နောက်ကို မရဲတရဲ လှည့်ကြည့်ရင်း သူတို့ပြန်လာကြစဉ် လမ်းတွင် . . .

ကိုကိုမောင် မျက်လုံးအစုံမှာ အံ့သြစိတ်ဖြင့် အရောင်ပြောင်းသွားခဲ့ရပြီး တလက်လက် တောက်ပသွားရသည်။

ကိုကိုမောင်ရှေ့နားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေသည်က နူးညံ့အေးမြသော အပြုံးကလေးဖြင့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်။

“ဟဲ. . . ဟဲ. . .”

ကိုကိုမောင် ဝါသနာဟောင်း မပျောက်နိုင်ဘဲ မျက်နှာချိုသွေးသည်။

“ညီမလေးတစ်ယောက်ထဲလား၊ ဟင်း. . . ဟင်း. . . ညဘက် အမှောင်ကြီးထဲမှာ လျှောက်သွားနေတာလား၊ အဟင်း. . .”

မိန်းမချောလေး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံး၍သာနေသည်။

ကိုကိုမောင် ခုချိန်မှာ ဘာကိုမှ ကြောက်စိတ်မရှိတော့ဘဲ . .

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . အောင်မျိုးနဲ့မင်းမင်း မင်းတို့ ပြန်ချင်နေပြီလား ဒီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ၊ ဒီအချိန်ကြီး မသင့်တော်ဘူး ငါတို့လိုက်ပို့ပေးလိုက်ရအောင်”

အောင်မျိုးနှင့်မင်းမင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်သည်။

သူတို့ဆရာရဲ့ဝါသနာကို သိနေသည်လေ။

ကိုကိုမောင် လှည့်ပြောတဲ့အချိန်မှာ ဆရာထွန်းနှင့် အောင်မျိုးတို့နှစ်ယောက်မှာတော့ မိန်းမချောလေးကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားကြရသည်။

ကိုကိုမောင် အနောက်မှာ ရပ်နေသည်က မိန်းမချောလေး မဟုတ်တော့။

သက်မဲ့ရုပ်အလောင်း မျက်နှာကြီးနှင့် ပဒုမ္မာပါလား။

“မောင်ရင် နေခဲ့မယ်ဆိုလည်း နေခဲ့၊ ကျုပ်. . . ကျုပ်တို့ သွားနှင့်ကြတော့မယ်နော်”

ဆရာထွန်း တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ကိုကိုမောင်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ ကိုကိုမောင်ကတော့ နောက်လှည့်မကြည့်သေးသဖြင့် သရဲမကိုမမြင်သေး။

“ဟို. . . ဟိုလေ. . . လက်ဆောင်လေးတော့ ပေးခဲ့မယ် သိလား”

ဆရာထွန်း လက်တုန်တုန်ဖြင့် ပုတီးကြီးကို ကိုကိုမောင် လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးခဲ့ပြီး ပြေးလေတော့သည်။

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် ကြည်နူးခြင်းများစွာဖြင့် မိန်းမချောလေးကို လှည့်အကြည့်. . .

သူ့မျက်လုံးသူ့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ခုနက မိန်းမချောလေးရဲ့မျက်နှာက ဖုတ်ဝင်နေပြီဖြစ်သော ပဒုမ္မာ သရဲမရဲ့မျက်နှာကြီး ဖြစ်နေလေသောအခါ. . .

“ဟင်. . . ပ. . . ပ. . . ပဒုမ္မာ၊ အား. . . လုပ်ကြပါဦး သရဲ. .

တို့တိုမောင်တစ်ယောက် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သား
တည်းတူအောင် ထွက်ပြေးလေပြီ။

“ပြန်ပေး.. ငါကလေးကို ပြန်ထည့်ပေး”

အေးစက်စက် အသံကြီးဖြင့် ချောက်ချားဖွယ် ပြောပြီး
နောက်မှလိုက်လာလေသည်။

ဆရာထွန်းနှင့်အောင်မျိုးတို့ကိုလည်း အရိပ်အယောင်မှ
တွေ့ရလေပြီမို့ ကိုကိုမောင့်အတွက် အားကိုးရာက ဆရာတော်
ကျောင်းတခုတည်း ရှိတော့သည်။

“ဆရာတော်ဘုရား.. တပည့်တော်ကို ကယ်ပါဦးဘုရား”

ကိုကိုမောင်ဆရာတော်ကို အော်ပြီး တလျှက် ကျောင်းဆီ
သို့တဟုန်ထိုး ပြေးလေသည်။

သန်ခေါင်ယံအချိန်ကြီး အော်သံကြားလိုက်ရတော့ဘုန်းကြီး
ကျွန်းနေရာမှ ထကာ ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းကြည့်ရတော့သည်။

ကျောင်းဆီ ဦးတည်ပြီး ပြေးလာနေသူက လူမှားစရာ မရှိ။
လေးလုံးလေးဘက် ဝသော ကိုကိုမောင် ဖြစ်နေသည်မို့..

“ဟဲ့.. ဘာဖြစ်တာလဲ!”

ဘုန်းကြီးအကြောင်းတော့ ထူးပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။

“သ.. သရဲမ တပည့်တော်နောက် လိုက်နေလို့ပါ ဘုရား”

“ဟေ!..”

ဘုန်းကြီးအမှောင်ထဲမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ရှာဖွေကြည့်မိ
သည်။

ကိုကိုမောင့်နောက် ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်နေသော ပဒုမ္မာ
ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သက်ပြင်းရှိုက်မိလျက်..

“တကာမလေး ပဒုမ္မာ၊ သူ့ကို မနှောက်ယှက်ပါနဲ့ကွယ်၊
မကျေနပ်တာတွေ ရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့၊ ဘုန်းကြီး
သူ့ကို ဆုံးမပါမယ်၊ ကဲ.. ကဲ.. ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား ချမ်းသာပါ
စေ”

ဘုန်းကြီးမေတ္တာပို့ကာ မိန့်လိုက်တော့မှ ပဒုမ္မာ နောက်
ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ အခေါင်းဆီသို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

ကိုကိုမောင်တစ်ယောက် ဘုန်းကြီးခြေရင်းတွင် ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချကာ..

“ကျေး.. ကျေးဇူးကြီးပါပေရဲ့ ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား ကယ်တဲ့
အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

“နေစမ်းပါဦး.. မင်း ဘာသွားလုပ်လိုက်လို့ ပဒုမ္မာက
မင်းနောက် လိုက်ရတာလဲ၊ အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့တော့ မင်းနောက်
လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊

“ဟို.. ဟို..”

“အမှန်အတိုင်း ပြောနော်၊ မင်းဘုန်းကြီးအကြောင်း သိ
တယ်မဟုတ်လား”

ကိုကိုမောင် သူ့ဘာသာ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပေမယ့်
ဘုန်းကြီးကိုတော့ ကြောက်သည်လေ။

“ဒီလိုပါ ဘုရား”

အသံက ကိုကိုမောင့်ဆီမှ မဟုတ်။

ကိုကိုမောင် တအံ့တသြ လှည့်ကြည့်သည်။

ဘယ်အချိန်က အနောက်ကို ရောက်လာခဲ့သည် မသိသော အောင်မျိုးနှင့်မင်းမင်း ဘုန်းကြီးကို ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် အသေးစိတ် လျှောက်လေတော့သည်။

ညောင်ပင်သာ ရေကန်စပ်မှာ ဆရာထွန်းနှင့် ပခုပ္ပာ့ဝိညာဉ်ကို နှင်ထုတ်ခဲ့သည်ဆိုသောအကြောင်းကို လျှောက်တော့ ဘုန်းကြီးစိတ်ဆိုးလေတော့သည်။

“တယ်မိုက်လုံးကြီးလိုက်တဲ့အကောင်... ဒါမျိုးကြံစည်သေးတယ်၊ မြင်အပ်မမြင်အပ်တဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ ဒီလိုပဲ နေကြတာပဲ၊ သူက နင့်တို့ကို ဘာများလုပ်လို့ နှင်ထုတ်ရတာလဲ၊ မလုပ်ကောင်းတာတွေ လုပ်တယ်၊ မှတ်ထား... နာနာဘာဝ ပရလောကသားတွေဟာ ကိုယ်က မေတ္တာပို့ပေးရင် ဘာအန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်မှ မပေးဘူး၊ နင်တို့တော်တော် မိုက်လုံးကြီးတဲ့အကောင်တွေ၊ ဟဲ့... အောင်မျိုး”

“ဘုရား...”

“သွား... ငါ့ကြိမ်လုံး သွားယူခဲ့စမ်း”

“တင်ပါ့ဘုရား”

အောင်မျိုး ဝမ်းသာအားရ ကြိမ်လုံးပြေးယူသည်။

ကိုကိုမောင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...

“ဘဘုန်း... ဟို... ဟို... တပည့်တော် နောက် ဒါမျိုး ဘယ်

တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး”

“တော်... ဒီတစ်ခါတော့ လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာမှ

မပြောနဲ့”

အောင်မျိုး... ဘုန်းကြီးလက်ထဲ ကြိမ်လုံးထည့်လိုက်လျှင် ကိုကိုမောင်မျက်နှာမှာ ဆီးကင်းလောက်သာ ရှိတော့သည်။

“ကဲ... နောက် ဒါမျိုးလုပ်ဦးမလား!”

“ရွမ်း!!...”

“အား... မလုပ်တော့ပါဘူး၊ နာလှပါပြီ ဘုရား”

ဘုန်းကြီး၏ ကြိမ်စာပြင်းပြင်းအောက်တွင် လိမ်နေသော ကိုကိုမောင်ကို လှမ်းကြည့်နေပြီး တစ်ချက်ပြီးကာ လှည့်ထွက်သွားသော တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ...။

၆၂ ၆၂ ၆၂ ၆၂

တစ်နေ့နီး အပေါ့အပါးသွားရန် ဇရပ်အောက် ဆင်းလာခဲ့သော သူရနှင့်မောင်မောင်မှာ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သန်းနေသောအရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလျှင် အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“မောင်မောင်... ဟိုမှာကြည့်စမ်း ဘာကြီးလဲ”

“သရဲလား”

“ဟင်... ပ... ပဒုမ္မာ”

သရဲမရဲမျက်နှာကို လရောင်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရလျှင် နှစ်ယောက်သား ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

ပဒုမ္မာလာနေတာ သူတို့အီပါလား။

မောင်မောင် လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော အဆောင်လက်ဖွဲ့ကြိုးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ကာ ပြလိုက်သည်။

“အား!... ”

ဖုတ်ဝင်နေသောပဒုမ္မာအလောင်းကြီးမှာ မခံမရပ်နိုင်စွာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လျက် နောက်ကြောင်းကို သွေးရှူးသွေးတန်း ပြန်လှည့်ပြေးလေတော့သည်။

သူရ... မောင်မောင်ရဲ့အစွမ်းထက်လှသော လက်ဖွဲ့ကြိုးကို တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တစ္ဆေသရဲကိုပင် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးစေနိုင်လောက်အောင် စွမ်းသည့် လက်ဖွဲ့ကြိုးပါလား။

မောင်မောင်ကတော့ လှည့်ပြေးသွားသော ပဒုမ္မာကို ကြည့်တာ ကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... မလောက်လေး မလောက်စား သရဲမကဗျား ငါ့ကို လာခြောက်ချင်သေးတယ်... ဟား... ဟား”

အခန်း[၁၀]

ဘုန်း

ကြီးက ပဒုမ္မာရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရသော
ရေကန်စပ်တွင် မေတ္တာပို့ရိတ်တရားတော် ချီးမြှင့်မှာမို့ ဒီည ပြင်ဆင်
စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ရမှာ ဖြစ်သည်။

လူမစုံသေးပေမယ့် မိသားစုနှင့် ကာလသား ကာလသမီး
တချို့တော့ ကြိုတင်ရောက်နှင့် ပြင်ဆင်ကြမှာဖြစ်သည်။

ပိုင်စိုးလည်း စောစီးစွာ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ကန်စပ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ရင်း ရေကန်ကြီးကို ရှုသော
နေမိသည်။

တောဒီရေကန်ကြီးမှာ သူနှင့် ပဒုမ္မာ ချစ်ကြည်နူးစွာ ရေ
အတူတူခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့... ရေကန်စပ်က အေးမြလှသည့် အပင်ကြီးတွေ
ရဲ့အပိုင်အောက်မှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်။

“ပဒုမ္မာရယ်...”

သက်ပြင်းရှိုက်သံဖြင့် သူ ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်မိသည်။

ပဒုမ္မာ မရှုမလှ သေဆုံးခဲ့ရတော့လည်း ဟောဒီရေကန်စပ်
မှာပဲ မဟုတ်လား။

မဆုံးခင် ညနေကပဲ သူနဲ့ပဒုမ္မာ ဒီရေကန်စပ်မှာ တွေ့ခဲ့ကြ
သေးသည်။

သို့သော်...

အရင်လို ငြိမ်းချမ်းကြည်နူးစွာ တွေ့ဆုံစကားပြောခဲ့ကြခြင်း
တော့ မဟုတ်။

“ပဒုမ္မာတို့ မြန်မြန်လက်ထပ်ရအောင် မောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပဒုမ္မာရယ်”

လက်ထပ်ဖို့အကြောင်းကို ပဒုမ္မာက စပြီး ဖွင့်ဟတောင်းဆို
တော့ ပိုင်စိုး အရမ်းအံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ပဒုမ္မာရယ်၊ ရုတ်တရက်ကြီး... လောလိုက်တာ”

“မလောလို မဖြစ်တော့ဘူး မောင်၊ ပဒုမ္မာမှာ မောင်နဲ့ ရတဲ့
ရင်သွေးရှိနေပြီ”

“ပဒုမ္မာ... မင်း... မင်း”

ထိတ်လန့်စရာအကောင်းဆုံး စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်

ရသလို ပိုင်စိုး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ပဒုမ္မာတို့ မြန်မြန်လက်ထပ်ကြရ
အောင်နော်၊ မောင့်မိဘတွေကို ခေါ်လာပြီး အမြန်ဆုံး လာတောင်း
ရမ်းပါ”

“တော်... တော်စမ်း”

ပိုင်စိုး ဒေါသတကြီး အော်လိုက်မိသည်။

“မင်းဉာဏ် ဒါအကုန်လား ပဒုမ္မာ၊ မင်းဘာသာ လူတကာနဲ့
ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေပြီး မင်းအရှုပ်ထုပ်ကို ငါ့အပေါ် လာပစ်ချတာ
လား၊ တောင်းပန်ပါတယ်ပဒုမ္မာ၊ ငါ မင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်
မထပ်နိုင်ဘူး”

သူ ပဒုမ္မာ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တော့လောက်အောင်
စက်ဆုပ်လာခဲ့သည်မို့ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“နေပါဦး မောင်ရယ်၊ ပဒုမ္မာပြောတာနားထောင်ပါအုံး၊
ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ၊ ပဒုမ္မာကိုယ်ဝန်က မောင်နဲ့ရတဲ့
ကိုယ်ဝန်ပါ... ယုံပါ”

ပဒုမ္မာ သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်လာကာ... သူ့လက်ကို
အတင်းစွဲသည်။

“ငါ့အသားကို မထိနဲ့၊ ပဒုမ္မာ မင်းကို ငါ မသတိတော့ဘူး၊
သွားစမ်းပါ”

သူ စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ‘ပဒုမ္မာကို အားတင်
ဆောင့်တွန်းပစ်ခဲ့သည်။’

“မောင် သတ္တိမရှိဘူး၊ မောင် အရမ်းရက်စက်လှ”

ရွက်သံဝလုံးထွေးဖြင့် ပဒုမ္မာ လှမ်းအော်သည်။
 ပဒုမ္မာ ရွက်သံက သူ့နှလုံးသားကို မိလောင်တိုက်သွင်းသလို
 လောင်ကျွမ်းစေသော်လည်း...

အဲဒီတုန်းက ပဒုမ္မာကို သူ လုံးဝ လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။
 ပိုင်စိုး သက်ပြင်းချလျက် ရေကန်ကြီးဆီမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း
 လျှောက်လာခဲ့သည်။

မြရာပင်ကြီး၏အောက်တွင် ပန်းခွေအတွက် ပြင်ဆင်
 နေကြသော မိန်းကလေးတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 သူ ကုမုဒြာဆီ လျှောက်သွားကာ...

“နေကောင်းတယ်နော် ကုမုဒြာ၊ မတွေ့ရတာတောင် ကြာ

ပြီ”

သူ အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း ကုမုဒြာကတော့
 သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာထားကို တင်းမာလိုက်ကာ...

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့စရာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ”

အများရှေ့မှာ ပြောလိုက်သည်မို့ ပိုင်စိုး ရှက်သွားရသည်။

“ကုမုဒြာကလဲဗျာ... ကျွန်တော်က စကားအကောင်း ပြော
 နေတာကို”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာစကားမှ ပြောစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

ကုမုဒြာစကားက ပြတ်သားလွန်းတော့ ပိုင်စိုး မျက်နှာထူပူ
 စွာနှင့်ပဦး...

“ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ကုမုဒြာ မကြားသကဲ့သို့ပင်။

ပိုင်စိုး နေရာမှ အသာလှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ကုမုဒြာရယ်... နင်ကလဲ ပိုင်စိုးကိုများ ပြောလိုက်တာ
 အရမ်းပဲ... အားနာစရာကြီး၊ တော်တော်ရှက်သွားမှာပဲ”

“ရှက်တတ်ရင် လဲသေလိုက်ပေါ့”

“သေမှ မလွမ်းနဲ့နော်၊ ဟိုက ပျိုတိုင်းကြိုက်”

“သွားစမ်းပါ”

သူငယ်ချင်းမတွေက ဝိုင်းစနေကြတာမို့ ကုမုဒြာ ပန်းများ
 သီနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထွက်လာခဲ့မိသည်။

ပြီးတော့...

တစ်ယောက်ထဲ ရေကန်ကြီးကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိ
 သည်။

ဒင်းကို ညီမလေးအတွက်လည်း မုန်းတယ်။

သွေးသစ်အတွက်လည်း မုန်းတယ်။

“တောက်!...”

ကုမုဒြာ ခံပြင်းလွန်းလှစွာ တောက်တစ်ခေါက် ပြင်းပြင်း
 ခေါက်လိုက်မိသည်။

“ညီမလေး နင့်ကို သတ်တာ သွေးမဟုတ်ဘူးနော်၊ သွေး
 မတရား အဖမ်းခံထားရတာ နင်သိတယ် မဟုတ်လား၊ သွေးကို
 ကူညီပေးပါ ညီမလေးရယ်၊ သူ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲနေမှာပဲ”

ကုမုဒြာ အရူးတစ်ယောက်လို သေသူကို တပြုံး တတယ်
 တွတ် ပြောနေမိသည်။

မျက်ရည်များက စိမ့်ခနဲ ဝဲတက်လာသည်မို့...

“ဟင့်...”

ခနဲ တစ်ချက် ရှိုက်မိကာ မျက်တောင်များကို တဖျတ်ဖျတ်

ဆွဲပြီး စိတ်ကို ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

တိုလုံအပြုအမူကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး မကြားဘူးလို့

တူမပြော ထင်မိပေမယ့်...

အားလုံးကို မြင်လိုက်ကြားလိုက်ရသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်

တော့ မြရာပင်ကြီး၏ အနားမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“တောက်!... ဝိုင်စိုး၊ မင်းကို ငါ တစ်သက်မကျေဘူး

တစ်နေ့ကျရင် ငါ့လက်နဲ့မင်းကို သတ်ရမယ့်ကျေနပ်မယ်”

သွေးသစ် တစ်ယောက်ထဲ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ကြိမ်းဝါးနေမိဆဲ...

အချုပ်ခန်းအဝမှ အရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

အရိပ်သဏ္ဌာန်က တစထက်တစ နီးကပ်လာခဲ့သည်။

မျက်နှာတပြင်လုံးက သွေးမရှိတော့ပဲ မျက်ကွင်းများ နှုတ်ခမ်းများက မည်းနက်ညိုကွင်းနေသည်။

“ပဒုမ္မာ”

သွေးသစ် ကျောထဲ စိမ့်သွားမိသည်။ ပဒုမ္မာ ဒီနေရာကို လာလုပ်တာလဲ သူ့ကို လာခြောက်တာလား။

သွေးသစ် နံရံဆီ ကြောက်ကြောက်နှင့် တရွေရွေ ဆုတ်မိ

၁၂၆ **အေတာ**

သည်း

မျက်တောင်ပင် မခတ်ဘဲ သတိနှင့် စောင့်ကြည့်နေမိဆဲမှာ
ဝင်...

ပဒုမ္မာရဲ့အရိပ်သဏ္ဌာန်က သူ့အခန်းရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်နေ
သော ပိုင်စိုး၏တပည့်လေးဆီ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်သွားလျက်...

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တအိအိ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွား
ခဲ့ပြီးလျှင်...

ထိုလူကခမျာ အသိစိတ်ကင်းမဲ့စွာ ငြိမ်သက်သော မျက်နှာ
နှင့် နေရာမှထကာ သူ့ဆီ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ခါးမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော သော့တံကို ဖြုတ်ပြီး
သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလေသည်။

ပဒုမ္မာဝင်ပူးပြီး လုပ်ပေးသွားတာဖြစ်သည်။

သွေးသစ် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်
သွားရသည်။

နောက်မှ သတိဝင်ပြီး မြန်မြန်ထွက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပဒုမ္မာ”

သူ လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောခဲ့မိပြီး ထိုနေရာမှ
အမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

ခြေလှမ်းများ ပေါ့ပါးမြန်ဆန်လျက်။

သူ လွတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ။

သူ့ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့သူက ဘဝခြားခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ပဒုမ္မာပါ

လာလေ။

အထုတ်အချဉ် ခုနစ်ရာတိ ၁၂၇

သွေးသစ် ပထမဆုံး သွားခဲ့သည်က အမေ့ဆီကို ဖြစ်သည်။

အမေ အိမ်တံခါး ပိတ်ထားကာ တွေ့လိုက်ရတော့ ဒီည
ပဒုမ္မာအလောင်းကို ပြန်တွေ့ရှိခဲ့သည့် ညောင်ပင်သာကန်စပ်မှာ
ဘုန်းကြီးတရားဟောမှာကို သတိရလိုက်မိတာမို့ ရေကန်ကြီးဆီ
လူရိပ်လူခြည် ကြည့်လျက် ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ဒီညောင်ပင်သာရွာမှာက အစိမ်းသေများကို အလောင်း
ကောက်မိသည့်နေရာတွင် သုံးရက်မြောက်ညမှာ ဆရာတော်က
မေတ္တာပို့ ပရိတ်တရားတော်များ ချီးမြှင့်တတ်သည်လေ။

ရေကန်စပ်ရှိ မြရာပင်ကြီး၏အောက်တွင်တစ်ယောက်ထဲ
ရပ်ပြီး ဝေးနေသော ကုမုဒြာကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သွေးသစ် ဖျော်
သွားရသည်။

သူ့အတွက် ကုမုဒြာလည်း ဘယ်လောက်များ စိတ်သောက
ဧရာကနေရှာမည်လဲ။

သူ ခြေသံဖွန်းလျက် သွားကာ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြီး ခေါ်
လိုက်သည်။

“ကုမုဒြာ...”

“ဟင်!...”

ကုမုဒြာခေါ်သံကြောင့် တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်သည်။

“သွေး...”

အံ့အားတသင့်လေးနှင့် အရမ်းကို ဖျော်သွားတာကို မြင်
လိုက်ရတော့ ခဲထားခဲ့ရသမျှ ဒုက္ခဆင်းရဲတို့ ပြေလျက် လွင့်ပြတ်သွား
ရသည်။

“သွေး . . . နင် . . . ဘယ် . . . ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာတာလဲ
ဟင်၊ နင့်ကို ဘယ်သူ လွှတ်ပေးလိုက်တာလဲ!”

ကုမုဒြာ တအံ့တဩ မေးသည်။

“ငါ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်တာ ဘယ်သူလို့ နင်ထင်လဲ ကုမုဒြာ”

သွေးသစ် ပြန်မေးလျှင် ကုမုဒြာ ခေါင်းလေးသာ ယမ်းပြ

ထုတ် နားစွင့်သည်။

“ပဒုမ္မာပဲ . . . ”

“ဘယ်လို . . . ”

ကုမုဒြာ ကိုယ့်နားကိုယ် လုံးဝ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရ
သည်။

သွေးသစ်က အကြောင်းစုံကို အတိုချုံး ပြောပြလိုက်သည်။

“မယုံနိုင်အောင်ပါပဲလား သွေးရယ်၊ ညီမလေးက နင့်ကို
လာကယ်တာ”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း အရမ်းအံ့ဩနေတာ၊
သူ့အပေါ် ငါ ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ခဲ့လို့ ခုလို ငါ့ကို လာကယ်တာပေါ့။
ပဒုမ္မာနဲ့ငါ ဘာမှ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးဆိုတာ နင် ယုံတယ်မဟုတ်လား
ဟင်”

ကုမုဒြာ ခေါင်းလေး ငုံ့ကာ တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။

သွေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူးဆိုတာ ယုံပေမယ့် . . .

ညီမလေးဟာ သွေးအပေါ် တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေခဲ့တာ
မဟုတ်လား။

သွေးရဲ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ရင် ညီမလေးအပေါ် ရက်

စက်ရာများ ကျမလားလို့ ကုမုဒြာ ပြင်သက်တွေဝေနေမိဆဲ . . .

“မမ . . . ”

ကုမုဒြာ ကြက်သီးများ ပြန်းခနဲ ထသွားရသည်။

ညီမလေးရဲ့အသံ။

အသံလာရာ မြရာပင်ကြီးပေါ် နှစ်ယောက်သား မော့ကြည့်
လိုက်မိကြသည်။

လရောင်၏အလင်းဖြင့် ကန်စပ်ဖက်ထိုးထွက်နေသော
သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ပဒုမ္မာထိုင်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထိတ်လန့်စရာ နာနာဘာဝ ရုပ်သဏ္ဌာန်
ကြောင့် ကုမုဒြာ ယူကြိုးမရစွာ ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“သူပြောတာတွေအားလုံး အမှန်ပါ မမ . . . ယုံပါ၊ ပြီးတော့
သူ့အချစ်ကိုလည်း လက်ခံလိုက်ပါ၊ ညီမလေး ကျေနပ်ပါတယ်”

ဘုရားရေး . . .

ပြာဟောက်သော နှုတ်ခမ်းလွှာများ ပွင့်ဟလျက် ထွက်ပေါ်
လာခဲ့သော စကားသံကြောင့် ကုမုဒြာ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားပါသည်။

ညီမလေးက သွေးရဲ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပါ . . .

သူ ကျေနပ်ပါတယ်ဆိုပါလား။

ညီမလေး ဘယ်လိုလုပ်မှား သူမရဲ့အတွင်းစိတ်ကို သိနေရ
တာလဲ။

နေဦး . . .

ညီမလေးကို ခုလို မြင်ရတုန်း အရေးတကြီး ပြောရသေး

အကြောင်းအရာက...

“ညီမလေးကို သတ်တာ ဘယ်သူလဲ!”

ကုမုဒြာ အလောတကြီး မေးလိုက်မိသည်။

ပဒုမ္မာ ပြာနက်သော နှုတ်ခမ်းများကို ပွင့်ဟလျက်သာ အသံထွက်ရန် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကြိုးစားနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

နှုတ်ခမ်းများမှာ ချောက်ချားဖွယ်ရာ တဆတ်ဆတ်သာ လှုပ်ခါနေပေမယ့် စကားသံ ထွက်မလာခဲ့တော့။ သူမကို သတ်သွားသူ၏ နာမည်ကို ပြောလို့မရဖြစ်နေသည်။

“သူ ပြောလို့မရဘူး ထင်တယ်၊ သူ့ကို ပြောလို့မရအောင် တစ်ခုခုများ လုပ်ထားသလား မသိဘူး”

သွေးသစ် စဉ်းစားမိသည်ကို ဝင်ပြောတော့ သွေးသစ်စကား ဟုတ်မှန်သလို ပဒုမ္မာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကြည့်နေရင်းမှ ပဒုမ္မာ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ သွေးမျက်ရည် စက်များ လျှံကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်... ညီမလေး ငိုနေတယ်”

ကုမုဒြာမှာ ညီမလေးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ယူကြိုးမရနိုင်။

ပဒုမ္မာကတော့ ဇက်ကျိုးကျသွားသလို ခေါင်းကြီး ငိုက်စိုက်ချကာ မြရာပင်ကြီးပေါ်မှ ပြန်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ညီမလေး... ညီမလေး”

ကုမုဒြာ အသည်းအသန် ရှိုက်ငိုလျက် ယူကြိုးမရ ခေါ်နေမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ ကုမုဒြာရယ်၊ စိတ်ကို ပြေပါ၊ သူနဲ့ငါတို့နဲ့က ဘဝချင်းမှ မတူတော့ဘဲ၊ သူ့ကို နောက်ဆံတင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့လား”

သွေးသစ်... ကုမုဒြာရဲ့ပခုံးလေးများကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးနေမိဆဲ...

“မင်းက ဒီကို ရောက်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား!”

ရုတ်တရက် နောက်ကျောဆီမှ ပိုင်စိုးအသံ ကြားလိုက်ရလျှင် နှစ်ယောက်သား အံ့သြထိတ်လန့်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ပိုင်စိုး...”

“မင်း ဘယ်နည်းနဲ့ ဒီကို ပြန်ရောက်လာခဲ့သလဲလို့ ငါ မမေးတော့ဘူး သွေးသစ်၊ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့မှ ထိပ်တိုက်လာတွေ့တာကတော့ မင်း တော်တော်ကံဆိုးတာပဲ”

ပိုင်စိုး မခိုးမခန့် ပြုံးလျက် ပြောလေသည်။

ကုမုဒြာ ချက်ချင်းပင် သွေးသစ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျက် မျက်နှာကို မော့လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ဒါဆို ဘယ်သူမှ မသိသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ငါ ထုတ်ပြောပြမယ်၊ ညီမလေး သေတဲ့ညက သွေးသစ်ဟာ ငါနဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တယ်၊ ညီမလေးကို သတ်တဲ့တရားခံဟာ သူ့ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မလဲ!”

အပျိုစင်လေးတန်မဲ့ ထိုစကားကို ပြောလိုက်ရတဲ့အတွက် ကုမုဒြာ မျက်နှာတပြင်လုံး နီမြန်းထူပူသွားမိသည်။

မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

ဒီနည်းမှ မသုံးရင် သွေးသစ် လွတ်မြောက်ဖို့က မလွယ်ဘူး။

သွေးသစ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကုမုဒြာ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောကာ မိမိကို တာကွယ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ ထင်မှတ်မျှော်လင့်မထားခဲ့ သည်မို့ အရမ်းကို အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

ပိုင်စိုးကတော့ ကုမုဒြာရဲ့စကားကို တွေဝေသွားကာ.. ယုံကြည်ဟန် မပြသေး။

“မဖြစ်နိုင်တာ.. နင့်လို အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် တော် ခုံမထွက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီကောင်နဲ့ တစ်ညလုံး အတူရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ မယုံဘူး ကုမုဒြာ”

“ဪ.. ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောနေပြီပဲ ပိုင်စိုးရယ်”

ကုမုဒြာ စကားဆုံးအောင် မပြောရသေး။

ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီးကို ဝင့်လျက် ရောက်လာခဲ့သည်က ဦးသီဟနှင့် ရပ်မိရပ်ဖများ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ပိုင်စိုး၊ မင်း ဘာတွေ ယုတ်မာဦးမလို့လဲ..

ပြောစမ်း၊ သွေးသစ်ဟာ ငါ့သမီးကို မသတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ငါယုံတယ်”

ပိုင်စိုး.. ဦးသီဟကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်သည်။

“ငါ့သမီးကို သတ်ခဲ့တာ မင်း မဟုတ်လား၊ မင်း.. မင်း

အပြစ်ကို လူမသိအောင် သွေးသစ်အပေါ် ပုံချခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း ဟေ့ကောင်!”

ဦးသီဟ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကာ ပိုင်စိုးကို စွပ်စွဲသည်။

ပိုင်စိုး ဦးသီဟကို ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ကာ..

“ဦးလေး မှားနေပြီ၊ ပဒုမ္မာကို ကျွန်တော်မသတ်ဘူး”

“မင်း ဘာမှ ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့ ပိုင်စိုး၊ မင်းနဲ့ငါ သမီး အပြန်အလှန် ရေးခဲ့တဲ့စာတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြီးပြီ”

“ဟင်!..”

ပိုင်စိုး ခဏငြိမ်သက်သွားပြီးမှ..

“ဟုတ်တယ်.. ကျွန်တော် ဝန်ခံတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပဒုမ္မာ ချစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ပတ်သက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပဒုမ္မာကို ကျွန်တော် မသတ်ခဲ့ဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့သမီးကို လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းခဲ့တယ် မဟုတ် လား၊ မင်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံစမ်းပါ”

“ဟုတ်တယ်.. ငြင်းခဲ့တယ်၊ သူ့ကိုယ်ဝန်က ဘယ်သူနဲ့ ရခဲ့မှန်းမှ မသိတာ၊ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် တစ်ရွာလုံးက ကျွန် တော့်ကို လှောင်တော့မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ရှက်လွန်းလို့ သူ့ကို လက် ထပ်ဖို့ ငြင်းခဲ့တာပဲ”

ပိုင်စိုး ပေါက်ကွဲကာ အားလုံးကို ဖွင့်ချတော့သည်။

ဦးသီဟရော ကုမုဒြာရော ရှက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းကြီးတွေ ငုံ့ထားလိုက်မိကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်..

တဝေါဝေါ ထိုက်ခတ်လိုက်သော လေသံကြီးကြောင့် အား လုံး မြရာပင်ကြီးပေါ် မော့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် စိမ်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပိုင်စိုးကို စိုက်ကြည့်နေသူက ပဒုမ္မာ ဖြစ်သည်။

“ပဒုမ္မာ..”

အားလုံးကိုယ်စီ တုန်လှုပ်စွာ ခေါ်လိုက်မိကြသည်။

ပိုင်စိုးကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လျက် မြရာပင်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး အနောက်ဖက်ရှိ ကိုင်းတောထဲသို့ ပဒုမ္မာတစ်လွှမ်းချင်း ဆုတ်ကာဝင်သွားလေသည်။

“ပဒုမ္မာ . . .”

ပိုင်စိုး တိုးသဲ့စွာ ရေရွတ်ပြီး ပဒုမ္မာ နောက်သို့ စိတ်လွင့်နေသူတစ်ယောက်လို ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

အားလုံးမှာ အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ အဖြစ်အပျက်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိကြဆဲ . . .

တရွေ့ရွေ့ နောက်ဆုတ်ရာမှ ပဒုမ္မာ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေလျှင် . . .

“ပဒုမ္မာ . . .”

ပိုင်စိုး အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ကာ ကိုင်းတောအမှောင်ထုထဲသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“ပိုင်စိုး ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“လိုက်ရှာရအောင်”

အားလုံး ပျာယာခတ်ပြီး ပိုင်စိုးကို ကိုင်းတောထဲသို့ဝင်ကာ လိုက်ရှာကြသည်။

အတော်ကြာအောင် ရှာမိမှ . . .

ရေကန်စပ်ရှိ ပိတောက်ပင်ကြီး၏နောက်တွင် ပင်စည်ကို မှီပြီးထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော် . . .

မျက်လုံးများမှာလည်း ပြုထွက်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ငြိမ်သက်လျက်။

“ဘုရား . . . ဘုရား”

ပိုင်စိုးပုံစံကို ကြည့်ပြီး ကုမုဒြာ ရင်ဘတ်ကို ဖိလိုက်မိသည်။

ဦးသီဟ သတိဖြင့် အနားကပ်ကာ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ထိလိုက်လျှင် . . .

“အံ့မယ်လေး!”

“ဟာ!! . . .”

ပိုင်စိုး၏တိရိစ္ဆာန် ပြတ်နေသောဦးခေါင်းမှာ မြေပြင်ပေါ်ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့လေသည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ!”

ခေါင်းနှင့်ကိုယ်ပင် တခြားစီဖြစ်နေသော ပိုင်စိုးအဖြစ်မှာ မမြင်ဝံ့စရာ။

ပိုင်စိုးကို သတ်တာ ဘယ်သူလဲ . . .

ပဒုမ္မာလား။ ပဒုမ္မာ ညှို့ခေါ်ပြီး သတ်လိုက်တာလား။

ဪ . . . ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်တာတောင် အညှိုးကြီးလွန်းလှတဲ့ ပဒုမ္မာပါလားလေ။

အသန်း[၁၁]

“ဟူး . . .”

ရေကန်စပ်မှာ ထိုင်ရင်း သွေးသစ် သက်ပြင်းမောကို မှုတ်
ထုတ်လိုက်မိသည်။

ငြိမ်းချမ်းသာယာလှသော သူတို့ရွာကလေးဟာ ခုတော့
ဘယ်လိုများ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလိမ့်။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အကျည်းတန်လို့ လာခဲ့ပြီ။

ပုဒ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရပြီးသည့်နောက်တွင်
ကပ္ပိယ ငြိမ်းချမ်း သေခဲ့သည်။

ပြီးတော့ . . . ပိုင်စိုးလည်း သေခဲ့ပြီ။

ငြိမ်းချမ်းနဲ့ပိုင်စိုးတို့ကို သတ်ခဲ့တာ ပဒုမ္မာလား။

ဒါမှဟုတ်...။

ပဒုမ္မာ ငြိမ်းချမ်း၊ ပိုင်စိုးတို့ သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံက တစ်

သောက်ထဲလား။

ဒီရွာလေးထဲမှာ နေတဲ့သူပဲလား။

ရေကန်ကြီးကို ကြည့်ရင်း သွေးသစ် အတွေးတွေထဲ လွင့်

မျောနေမိသည်။

ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ရှိနေချိန်ဆဲ...။

“ငွမ်း!!...။”

ခနဲ အသံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ ရေထဲမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာ

ခဲ့သူမှာပဒုမ္မာဖြစ်လေသည်။

ပြာဟောက်သော ပါးစပ်ကြီးက ပွင့်ဟကာ တစ်စုံတစ်ခုကို

ပြောချင်နေသလို...။

သို့သော် မျက်စိရှေ့မှာပင် ပဒုမ္မာ ချက်ချင်း ပြန်ပျောက်

သွားခဲ့သည်။

ပဒုမ္မာပျောက်သွားသောနေရာ၏ ရေအောက်ဖက်တွင်

လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသောအရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလျှင် စိတ်ထဲ

တစ်ခုခုဖြစ်သွားရသည်မို့ သွေးသစ် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ

ထိုနေရာဆီသို့ ချက်ချင်း ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်သည်။

သွေးသစ် ထိုနေရာဆီ အမြန်ကူးသွားလိုက်မိသည်။

ဟင်းချိန်းတစ်ကွင်းပါလား။

သွေးသစ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ဒါ. . ဒါ. . သူရရဲ့ ဟင်းချိန်းဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရေအောက် ရောက်နေရတာလဲ။

ပြီးတော့...။

ပဒုမ္မာ ရုတ်တရက် ရေထဲက ပေါ်လာခဲ့သည်က ဒီပစ္စည်း

ကို သဲလွန်စအဖြစ် ပြချင်၍ပဲဖြစ်မည်။

ပဒုမ္မာကို သတ်ခဲ့တာ သူရလား။

သွေးသစ် ဟင်းချိန်းကို လက်၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်

ကာ ရေထဲမှ မြန်မြန်တက်ခဲ့မိသည်။

၁၃ ၁၃ ၁၃ ၁၃

“အရှင်ဘုရား... ဒါ တပည့်တော် ရေအောက်မှာ တွေ့ခဲ့တာပါဘုရား”

သွေးသစ် ရေများ ရွဲရွဲစိုလျက်ကပင်ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်တက်ကာ ဟန်းချိန်းကို ဘုန်းကြီးလက်ထဲ အပ်လိုက်သည်။

ဘုန်းကြီးအနားတွင် ဦးသီဟလည်း ရှိနေသည်။

ဦးသီဟက ရေများ ရွဲရွဲစိုနေသည့် သွေးသစ်ကိုတစ်လှည့် ဆရာတော်လက်ထဲက ဟင်းချိန်းကိုတစ်လှည့် အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။ ဘုန်းကြီးက လက်ထဲမှ ဟန်းချိန်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ကာ...

“ဟဲ့... ဒီပစ္စည်း မြင်ဖူးပါတယ်၊ နေဦး... ဒါ သူရ အမြဲပတ်နေကျ ပစ္စည်းမဟုတ်လား!”

“တင်ပါဘုရား... ရေကန်ကြီးထဲက ရခဲ့တာပါဘုရား”

“နေစမ်းပါဦး... ငါ့ကို သေသေချာချာ အစအဆုံး ရှင်းပြ

စမ်း၊ နင်က ဘာကိစ္စ ရေသွားကူးရတာလဲ!”

“ဒီလိုပါ ဘုရား”

သွေးသစ်ဆရာတော်အား အကျိုးအကြောင်း အသေအချာ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟေ့!... ဘာတွေလဲ... ဒါဆို သူရက...”

ဆရာတော်စကားကို ရှေ့မဆက်။ အနားမှာ ဦးသီဟ ရှိနေသည်မှ တပိုင်းတစနှင့် ရပ်လိုက်သည်။

“တပည့်တော် ဆရာတော်ကို လျှောက်တင်စရာရှိပါတယ် ဘုရား”

“ဟေ့... ဘာများလဲ ပြောစမ်း”

“ပဌမ္မာအလောင်းနားမှာ တပည့်တော်ရဲ့ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပိုင်စိုး ပြောခဲ့တဲ့စကားပါဘုရား”

ဆရာတော်နှင့်အတူ ဦးသီဟပါ သူ့စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။

“တကယ်တော့ အဲဒီဖိနပ်က သူရ တပည့်တော်ဆီက ငှားစီးသွားခဲ့တာပါ”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား သွေးသစ်”

“ဆရာတော်ကို တပည့်တော် မလိမ်ရဲပါဘူးဘုရား၊ သူ တပည့်တော်ဆီက ငှားစီးသွားတာပါ၊ ပြီးတော့ ပိုင်စိုး တပည့်တော်ကို လာဖမ်းတော့ တပည့်တော်အိမ်မှာ ဖိနပ်တစ်ဖက် ပြန်ရောက်နေခဲ့တယ်၊ အဲဒါ တပည့်တော် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရပါဘူးဘုရား”

“အင်း... မင်းစကား မှန်တယ်ဆိုရင် အဲဒီတစ်ဖက်တို့

မင်းအိမ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က မင်းမသိအောင် လာထားလိုက်လို့ပေါ့”

“တင်ပါ့... အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

ဘုန်းကြီးလည်းတစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားသလို ငြိမ်သက်နေ

ဆဲ... သွေးသစ် ဆရာတော်ကို ဦးခိုက်ကာ...

“တပည့်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးဘုရား”

“ဟဲ့!... ဘယ်တုန်း”

“သူရဆီပါဘုရား”

“သူရဆီ ဟုတ်လား၊ အေး... အေး... ပြေပြေလည်လည်

ပြောကြဆိုကြ၊ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့... ကြားလား!”

“တင်ပါ့ဘုရား”

သူရဟာ သူ့ရဲ့ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ပဒုမ္မာအလောင်းနားမှာ သူရ သူ့ဆီက ငှားစီးသွားခဲ့တဲ့ ဖိနပ်ကိစ္စနှင့်... ရေအောက်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ သူရရဲ့ဟင်းချိန်းကိစ္စက သူ့အတွက် စဉ်းစားရ ခက်နေစေသည်။

သူရဟာ ပဒုမ္မာကို သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံလား။

ပြီးတော့... ပိုင်စိုး သူ့ကို စွပ်စွဲအောင် ချောက်ချဖန်တီးခဲ့

သူက သူရလား အတွေးမဆုံးနိုင်အောင်ရှိနေလေသည်။

အခန်း[၁၂]

၆

သံမကြားရအောင် အသာဖွန်းကာ သူရ၏ အိမ်ကို ဘေးမှပတ်ဝင်သည်။

ဒါမှ ဟိုကောင်သူရ ထွက်မပြေးနိုင်မှာ။

ဖိနပ်ကိစ္စ၊ ဟန်းချိန်းကိစ္စတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူရ ဘာ

ကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ သူ စဉ်းစားလို့ကို မရနိုင်။

ပြီးတော့...

လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရဲရလောက်အောင်လည်း သူရဟာ

သတ္တိရှိလိမ့်မယ်လို့ သူ မထင်မိ။

နွားခြံရှေ့ အရောက်တွင်...

နွားလှည်းပေါ်၌ ကားယားကြီးဖြစ်လျက် ဇက်ကျိုးကျကာ
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော သူရ၏အလောင်းကို တွေ့
လိုက်ရလျှင် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားခဲ့ရသည်။

သွားပြီ၊ သူ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

တရားခံက သူရကို သူမလာခင် ကြိုတင်နှုတ်ပိတ်သွားခဲ့
လေပြီ။

သွေးသစ်. . သူရ၏ အသက်မဲ့နေသောအလောင်းကို စိတ်
မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖက်လိုက်မိသည်။

“တောက်. . . သူရရာ၊ ငါ နောက်ကျသွားခဲ့တယ်ကွာ”

သူ ယူကြိုးမရစွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

သူရ၏အလောင်းမှာ နွေးဆဲ။

သွေးများကလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်။

ဒါဆို. . .

သူရကို သတ်သွားတဲ့ တရားခံ ဒီနားတဝိုက်မှာ ရှိလိမ့်ဦး

မည်။

သူ သတိဖြင့် ရှာဖွေလိုက်မိစဉ် အနောက်ဘက်ဆီမှ ချွတ်
ခနဲ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ ချက်ချင်း မတ်တတ်ထရပ်ကြည့်လိုက်သည်။

အရိပ်တစ်ခု. . .

ဖျတ်ခနဲ ပြေးသွားပြီဖြစ်သည့် အရိပ်တစ်ခု။

“ဟေ့! . . . ရပ်စမ်း”

သူ အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။

ပြေးနေသည်လူမှာ မရပ်။

သွေးသစ် ထိုလူ့နောက်ကို တဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်သွားခဲ့မိ
သည်။

သေချာတယ်. . .

အဲဒါ တရားခံပဲ။

ဘယ်နည်းနဲ့မှ အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်။

ထိုလူ ဦးတည်ပြီး ပြေးနေသည်က ရွာစွန်က ရေကန်ကြီးဆီ။

ဘာဖြစ်လို့ ရေကန်ကြီးဆီ ဦးတည်ပြေးနေသလဲဆိုတာ သူ
နားမလည်နိုင်။

ထိုလူ တရှိန်ထိုး ပြေးနေရာမှ ရုတ်တရက် သစ်ကိုင်းတစ်ခု
က ထိုသူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းရိုက်လိုက်သောကြောင့် လဲကျသွားခဲ့
သည်။

သစ်ကိုင်းမှာ ရုတ်တရက် ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်လာခဲ့
သလဲဆိုတာ သွေးသစ် စဉ်းစား၍မရ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလိုပင်။

သွေးသစ် ကြောင်အနေရာမှ ထိုလူ့ဆီ အမြန်ပြေးသွား
လိုက်မိသည်။

အနားရောက်သောအခါ ထိုလူ့မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရလျှင်
အံ့သြလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများပင် ပြူးသွားခဲ့ရသည်။

“ဟင်. . မောင်မောင် မင်း. . မင်း”

သွေးသစ် အံ့သြလွန်းမက အံ့သြ၍နေရဆဲ. . .

မောင်မောင် လဲကျနေရာမှ အားယူထကာ သွေးသစ်နှင့်

ရင်ဆိုင်သည်။

“မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘဲ ဘာလို့ ဝင်ရှုပ်ချင်တာလဲ သွေးသစ်”

“မောင်မောင်.. မင်း.. မင်း.. သူ့ရဲ့ သတ်လိုက်တယ်

ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ်.. မင်း အခု သိသွားပြီ မဟုတ်လား!”

“ဒါဆို ပုဒ်မ္မာ့ကို သတ်ခဲ့တာလည်း.. ”

“သေချာတာပေါ့.. ငါပဲ”

“မင်း.. မင်း.. ရက်စက်လှချေလား မောင်မောင်၊ အားနဲ့ တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းမို့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရက်တယ်၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

သွေးသစ် တအံ့တဩ မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဟုတ်လား၊ မင်း ပုဒ်မ္မာ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ!”

မောင်မောင်ရဲ့မျက်လုံးတွေ စူးစူးရဲရဲ တောက်ပသွားခဲ့သည်။

ထို့နောက်...

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“ပုဒ်မ္မာရယ်.. နင့်ကို ကြည့်ရတာ ငါ ရင်မောလိုက်တာ”
ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သမျှ ယောက်ျားတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေယယ လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုနေသော ပုဒ်မ္မာ့ကို ကြည့်ပြီး မောင်မောင် ပြောလိုက်မိသည်။

သူဌေးလေးကိုကိုမောင်၊ ပိုင်စိုး၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ ပြော၍မရတော့ နောက်ဆုံး ကြံရာမရဖြစ်ကာ သွေးသစ်ကို ပြောခဲ့သည်အထိ သူ သိသည်လေ။

သွေးသစ်ကလည်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်တော့ ပုဒ်မ္မာ တစ်ယောက် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကာ ရေကန်ကြီးနားမှာ တစ်ယောက်ထဲ လာငိုနေမိချိန် မောင်မောင်နှင့်သူရ ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ပုဒ်မ္မာ.. ငါ နင့်ကို တစ်ခုပြောချင်တယ်”

မောင်မောင် မဝံ့မရဲ စကားစသည်။

ပဒုမ္မာ မတူမတန်သလိုပင် မောင်မောင်စကားကို နားမထောင်။

“ဟိုလေ. . ငါ. . ငါ. . နင့်ကို လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဘာ! . . .”

ပဒုမ္မာ မောင်မောင်ကို ခါးသီးစွာ လှည့်ကြည့်၏။

အရက်နဲ့ အမြဲလို ထွက်နေတတ်တဲ့ ဒင်းလိုယစ်ထုပ်က မတန်မရာ စကားပြောတော့ ပဒုမ္မာ အတော်လေး အောင့်သက်ခံပြင်းသွားရသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ ပဒုမ္မာရယ်၊ နင့်အခက်အခဲကို ငါသိပါတယ်၊ နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးဟာ ဘယ်သူ့ကလေး ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ငါ ကလေးအဖေအဖြစ် တာဝန်ယူပေးပါရစေနေနဲ့၊ ပဒုမ္မာ ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ်. . .”

“တော်စမ်းပါဟာ”

ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သမျှ ယောက်ျားတကာကို တစ်နေကုန် ခယပြီး အဆင်မပြေခဲ့သော ပဒုမ္မာ၊ ဒေါသနှင့် မကျေနပ်စိတ်က မတန်မရာတွေ လာပြောနေသော မောင်မောင်အပေါ် စုဝေးကျရောက်သွားရတော့ကာ. . .

ဘာမှမစဉ်းစားမိတော့ဘဲ မောင်မောင်မျက်နှာကို အားကုန် ရိုက်ချလိုက်မိတော့သည်။

“ဖြန်း!! . . .”

“ဟာ! . . .”

မောင်မောင်မျက်နှာ လည်ထွက်သွားရသည်။

နံဘေးမှ သူရလည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“နင့်လိုကောင်ကများ မတန်မရာ လာပြောရဲတာ၊ အံ့ဩတယ်၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ တူလိုလား တန်လိုလားဟင်”

အရက်ခိုးဝေနေသော မောင်မောင်၊ အသားနာသွားတော့ သွေးများ ဆူပွက်သွားသည်။

“နင်ကရော ဘာမို့လဲ၊ တစ်ရွာလုံး ရှိသမျှ ယောက်ျားတကာနဲ့ တွဲနေတဲ့မိန်းမကများ”

မောင်မောင် မကြာခဏနာသာ စကားများနှင့်အတူ အရက်သွေးကြွကာ ပဒုမ္မာကို ဆွဲလားလွဲလား လုပ်လေတော့သည်။

“မောင်မောင်. . . ငါ့ကို လွှတ်စမ်း၊ ခွေးကောင်. . နင်. . နင်. . ခွေးကျင့်ခွေးကြံ မကြံနဲ့နော်”

ပဒုမ္မာ အတင်းရုန်းကန် အော်ဟစ်လေသည်။

ရွာစွန်မို့ လူခြေပြတ်ကာ ပဒုမ္မာကို ကူညီနိုင်မယ့်သူ မရှိ၊ အနီးအနားတွင်ရှိသည်က သူရတစ်ယောက်သာ။

သူရ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ။

မောင်မောင်အကြောင်းလည်း သိသည်မို့ မဆွဲရဲ။

နှစ်ယောက်သား ရုန်းကန်လုံးထွေးရင်း ရေစပ်ဆီ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

အရက်သွေးများ ဆူပွက်နေသည့် မောင်မောင်တစ်ယောက် ဘာအသိမှ မရှိတော့။

တို့ယ့်ကို မတူမတန် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သတ်ရန်အတွက် မျက်စိထဲ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့ပြီတည်း။

“မတူဘူး.. မတန်ဘူး.. ဟုတ်လား၊ အခု နင် ငါ့ကို ဘာအာခံနိုင်သေးလဲ၊ သေစမ်း.. ကဲ.. သေစမ်း၊ နင့်လိုမိန်းမမျိုး ဒီရွာမှာ မရှိမှ အေးမှာ၊ နင်မရှိမှ ဒီရွာက သန့်မှာ၊ ယောက်ျားတွေကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့မိန်းမ၊ သေစမ်း.. သေစမ်း”

“အား.. လာကြပါဦး.. ကယ်ကြပါဦး”

ရေကန်စပ်တွင် ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတော့သည်။

ပဒုမ္မာ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံက ကြောက်ခမန်းလိလိ။

မောင်မောင်တစ်ယောက် ဘီလူးသရဲ စီးနေသလို ပဒုမ္မာကို ရေထဲ အားကုန်ဖိညှစ်သတ်နေသည်မှာ မြင်ဝံ့စရာမရှိ။

“မောင်မောင်.. သတိထားပါဦး၊ ပဒုမ္မာ သေတော့မယ်၊ ဟေ့ကောင် မောင်မောင်၊ ငါပြောတာ မကြားဘူးလား.. ဟေ့ကောင်”

သူရ.. မောင်မောင်ကို ထိတ်လန့်တကြား ဆွဲကာ တားသည်။

အားသန်လွန်းနေသော မောင်မောင်ကို ဘယ်လိုမှ မဆွဲနိုင်။

သူရလက်မှာ အမြဲပတ်ထားသည့် ဟန်းချိန်းပင် ရေထဲ

ပြုတ်ကျသွားခဲ့သော်လည်း မောင်မောင်ကို သူရ မဆွဲနိုင်ခဲ့။

နောက်ဆုံးမှာတော့..

ပဒုမ္မာတစ်ယောက် ရေထဲမှာပင် ကူကယ်ရာမဲ့စွာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေပြီ။

သူရ မျက်လုံးများ ပြူးကာ ကြောက်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်မိရင်း..

“မောင်မောင်.. ပဒုမ္မာ.. သေသွားပြီ”

သူရ ကြောက်လန့်တကြား ပြောသော်လည်း မောင်မောင်ကတော့ မျက်လုံးအစုံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြူးထွက်ကာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ပဒုမ္မာကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလျက်..

“ကောင်းတယ်.. ဒင်းသေမှ အေးမှာ၊ ငါ့ကို လက်ထပ်ပါလို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာကို လက်မခံဘူး၊ ဒင်းကို မလိုချင်တဲ့ကောင်တွေကိုတော့ သွားဦးထောက်တယ်၊ ကောင်းတယ်.. ခုတော့ ဒီကောင်မ ဘယ်သူမှ မရတော့ဘူး.. အကောင်းဆုံးပဲ”

မောင်မောင် အရှူးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ် ပြောနေတာ ကြည့်ပြီး သူရ ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ကမ်းပေါ် တက်ပြေးဖို့ ပြင်သည်။

“ဟေ့ကောင် သူရ.. မင်း ဘယ်ပြေးမလို့လဲ!”

“ဟို.. ဟို.. ငါ.. ငါ”

မောင်မောင်.. သူရ၏ အကျီလည်ပင်းကနေ စပြီး ဆောင့်ဆွဲကာ..

“ဒီမှာ.. ဟေ့ကောင် ငါပြောမယ်၊ ဒီကိစ္စကို သိတာမင်း

တစ်ယောက်ထဲ ရှိတယ်နော်”

“အေး.. အေးပါ။ (။ . ငါ. . ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူး၊
မိတ်. . . မိတ်ချ”

“အေး.. . ဒီကိစ္စ ပေါက်ကြားလို့ကတော့ မင်း ဇက်အ
ပြတ်ပဲနော် သူရ”

“အေး.. . အေးပါ. . . ငါ ကတိပေးပါတယ်”

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ကတိပေးနေသော သူရကို မောင်
မောင် စူးစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိကာ. . .

“ဒါနဲ့ နေဦး.. . မင်း အခု စီးလာတဲ့ဖိနပ်က ဟိုကောင်
သွေးသစ်ဖိနပ် မဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ်. . . ငါ့ဖိနပ် ပြတ်သွားလို့ သူ့ဆီက ငှားစီးလာ
တာ၊ မင်းကို လိုက်ဆွဲရင်းနဲ့ တစ်ဖက်က ဘယ်မှာ နစ်ကျန်ခဲ့မှန်း
တောင် မသိဘူး”

သူရ ခုမှ ဖိနပ်တစ်ဖက်တည်း ရှိတော့တာ သတိထားမိပြီး
ပြောသည်။

“ဒီမှာ သူရ. . . မင်း ငါ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်”

“ပြော. . . ပြောလေ”

“ဒီကျန်တဲ့ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို သွေးသစ်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ
မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး သွားပြန်ထားလိုက်”

“ဟင်!. . .”

မောင်မောင့်စိတ်ဓါတ်ကို သူရ အရမ်းအံ့ဩကာ ကြောက်
လန့်သွားရသည်။

လက်စသတ်တော့ ဒီကောင် သူ့အပြစ်ကို သွေးသစ်အပေါ်
မဆီမဆိုင် ပုံချဖို့ အကွက်ဆင် ကြံစည်နေသည်။

“ပြီးရင် ဒီအကြောင်းကို ပိုင်စိုးကို သွားပြောပြထားလိုက်”
မောင်မောင်၏ အသံမှာ သွေးအေးစွာ အေးစက်လျက်။

သူ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့သလို။

သူရ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လွန်းလှစွာ. . . မောင်မောင့်ကို
မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားမိသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“ဟဲ့... လက်စသတ်တော့ ငါ့ကို ချောက်ချခဲ့တဲ့ တရားခံ
တ မင်းပေါ့ ဟုတ်လား မောင်မောင်”

သွေးသစ်အကြောင်းစုံကို သိလိုက်ရလျှင် ခံပြင်းခါးသီးစွာ
မေးလိုက်မိသည်။

မောင်မောင်တစ်ယောက် သွေးအေးစွာ ပြုံးလျက်... .

“သေချာတာပေါ့”

ပီပီရီရီ သွေးအေးစွာ ရက်စက်တတ်သော ကြောက်စရာ
မျက်နှာကို သွေးသစ် စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်နေမိရင်းက အဖြစ်အပျက်
များကို ဆက်စပ်ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိသည်။

“မောင်မောင်... မင်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံစမ်းပါ။ ငြိမ်းချမ်း
ကို သတ်ခဲ့တာရော မင်းပဲ မဟုတ်လား!”

“မင်း တော်တော်ပါးနပ်တာပဲ သွေးသစ်၊ ဒါ ဘယ်သူမှ

စဉ်းစားလို့ မရတဲ့အချက်ပဲ”

“ငါမေးတာသာ ဝန်ခံစမ်းပါ။ မင်းသတ်ပြီးတော့ ပုဒ်မ
သတ်တယ်လို့ ထင်အောင် လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ငြိမ်းချမ်းမှာ
ဘာအပြစ်ရှိလို့ မင်း သတ်ခဲ့တာလဲ၊ ငြိမ်းချမ်းဟာ ကျပ်မပြည့်တဲ့
လူတစ်ယောက်ပါ”

“အဲဒီကျပ်မပြည့်တဲ့ကောင် ငါ ချစ်ရတဲ့ ပုဒ်မအလောင်းကို
အခေါင်းထဲ ဝင်ပြီး မဖွယ်မရာဝင်လုပ်လို့ကွ... .”

မောင်မောင် ဆက်ပြောသောစကားများကို... သွေးသစ်
မကြားရဲအောင်ပင်။

“ဒါဆို ပိုင်စိုးကို သတ်ခဲ့တာရော မင်းပဲ မဟုတ်လား မောင်
မောင်”

“ဟုတ်တယ်... . အဲဒီကောင်က ကုမ္ပဏီကို လိုချင်လို့ မင်း
ကို တရားခံအဖြစ် ထောင်ချောက်ဆင်နေတာ၊ တကယ်သတ်တဲ့လူ
က ငါဆိုတာ တစ်နေ့နေ့ သူသိမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ပုဒ်မ ကိုယ်
ယောင်ပြတဲ့အချိန်မှာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဒီကောင်ကို ဇက်ဖြတ်
ခဲ့တာ”

“မင်း တော်တော်ရက်စက်တာပဲ မောင်မောင်၊ သူရဲကိုတော့
ဖိနပ်နဲ့ဟန်းချိန်းကို ငါ သဲလွန်စ ရသွားတော့ မင်းအကြောင်းတွေ
ပေါ်မှာစိုးလို့ ကြုံပြီးနှုတ်ပိတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား!”

“အဟင်း... မင်း တွေးတတ်သားပဲ၊ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ သွေး
သစ်”

မောင်မောင် မခိုးမခန့် ပြောသည်။

“မင်း လူစိတ်မရှိတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီရွာကလေးကို အကျည်းတန်
အောင် လှည့်ခဲ့တာ မင်းပဲ၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ လူလေးယောက်ကို ရက်ရက်
စက်စက် သတ်ခဲ့တာ မင်းပဲ”

သွေးသစ်. . မောင်မောင်ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ လက်ညှိုးထိုး
ပြီး ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်မိသည်။

မောင်မောင် က ရယ်မောလိုက်ပြီး. . .

“အေးကွာ. . . မင်းကတော့ ငါးယောက်မြောက်ပဲ သွေး
သစ်”

သွေးအေးစွာ တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သံက. . သူ့နားထဲ
သံရည်ပူလို ဖြတ်စီးသွားသည်။

“မင်း သေဖို့အလှည့်ရောက်ပြီ သွေးသစ်၊ မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်
ချင်တဲ့ကောင်၊ မင်း သေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

မောင်မောင် သွေးသစ်ကို ဒေါသတကြီး ရေထဲ ဆွဲခေါ်
သည်။

အရပ်အမောင်းရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပါ မတိမ်းမယိမ်း
ပေမယ့် သွေးသစ်တစ်ယောက် မောင်မောင် ဆွဲခေါ်ရာနောက်
ကြတ်ကလေး ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ပါသွားခဲ့သည်။

လူနှင့်မလိုက် အားသန်လွန်းနေသော မောင်မောင်ကို
သွေးသစ် အံ့သြနေမိသည်။

“သေစမ်းကွာ. . . သေစမ်း”

မောင်မောင်. . သွေးသစ်ကို ဒေါသတကြီး ရေထဲ နှစ်သတ်
နေလေသည်။

ဘီလူးတစ်ကောင်လို သန်မာနေသော မောင်မောင်လတ်
များကို သွေးသစ် မရုန်းနိုင်။

ကြာတော့ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာကာ ရေခွန်းပြီး လူက
ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျလာတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်. . .

“သွေးသစ်”

ဆိုသော ခေါ်သံကို ပီပီသသ ကြားလိုက်ရသည်မို့ သွေးသစ်
ရေထဲမှ အတင်းရုန်းထကာ အားယူပြီး မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်
မိသည်။

ရေထဲမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာခဲ့သည်က. . .

“ပဒုမ္မာ. . .”

မောင်မောင် အံ့သြကြောင်အမ်းစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ပဒုမ္မာကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သွေးသစ် အားတက်သွားရ
သည်။

ပိုင်စိုးလက်ထဲကနေ မိမိကို ကယ်ခဲ့တာ ပဒုမ္မာပဲ မဟုတ်
လား။

“ဒီသရဲမ ဘာလာရှုပ်တာလဲ!”

မောင်မောင်အာရုံက ပဒုမ္မာဆီ ရောက်သွားလေလျှင်. . .

“သူ့လည်ပင်းက အဆောင်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါ”

ပဒုမ္မာစကားအဆုံး မောင်မောင်လည်ပင်းမှ အဆောင်
လက်ဖွဲ့ကြိုးကို သွေးသစ် အားကုန်ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်မို့ မောင်မောင်တစ်ယောက် အငိုက်ခံလိုက်ရ

၁၅၈ ဧဝတော
လေသည်။

အဆောင်လက်ဖွဲ့ကြိုး ပြုတ်သွားသည်နှင့် ခုနက ဘီလူး
တစ်ကောင်လို သွေးဆူသန်စွမ်းနေသော မောင်မောင်တစ်ယောက်
ချက်ချင်းပျော့ခွေကျသွားခဲ့တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် . . .

သွေးမရှိတော့သည့်လက်တစ်ဖက် ရေထဲမှ ရုတ်တရက်
ပေါ်လာခဲ့ပြီး မောင်မောင်ကို ရေကန်ကြီး၏ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံး ရေ
အောက်ကြမ်းပြင်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေသော
အခါ . . .

“အား! . . .”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း အော်လိုက်သံကြီး
မှာ နားမခံသာဖွယ်ရာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေ
တော့သည်။

ဇာတ်သိမ်း

ခ နှစ်ရက်လည်း ပြည့်ခဲ့ပြီ၊ သတ်ခဲ့သည့် တရားခံလည်း
ပေါ်ခဲ့ပြီမို့ ဒီနေ့တော့ ပဒုမ္မာအလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်တော့မှာ ဖြစ်
သည်။

အသုဘပို့ လူစုလူဝေး၏ရှေ့ဆုံးတွင်ရှိသော လူသုံးယောက်
မှာတော့ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။

(သမီးလေးရယ် . . . နောက် ဘဝဆက်တိုင်းမှာ ဒီလိုပဲဖြစ်
ဆိုးမျိုးနဲ့ မကြုံရပါစေနဲ့လို့ အဖေဆုတောင်းပေးပါတယ်၊
သမီးဖြစ်သူရဲ့ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသော အလှအပိုက်ကို သတိ

နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ပွေ့ရင်း ဦးသီဟ ရင်တွင်းမှ တီးတိုးစကားဆိုမိသည်။
(ညီမလေး... နင့်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့တဲ့ လူ
ယုတ်မာကို နင့်လက်နဲ့ လက်စားချေနိုင်ပြီမို့ နင် ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ ဘဝ
သစ်ကို ကူးပြောင်းပါတော့နော်)

တုမုဒြာ ကြေကွဲစွာ စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်စက်များကို
လတ်မဝါးဖြင့် အသာသုတ်ရင်း ရင်တွင်းစကားဆိုမိပါသည်။

တုမုဒြာနံဘေးမှ သွေးသစ်ကတော့...
ကြေကွဲနေရှာသည့် ချစ်သူလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်
ပေးရင်း သက်ပြင်းမောကို ရှိုက်မိသည်။

ပဒုမ္မာဟာ သနားစရာ နာနာဘာဝမလေးပါလားလေ။
သူ့ကို သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံကို အကြိမ်ကြိမ် မေးပါလျက်
သူ့ကို သတ်ခဲ့သော မောင်မောင်ကို... လည်ပင်းမှ အဆောင်လက်
ဖွဲ့ကြိုးကြောင့် ပြောမရနိုင်တဲ့အဖြစ်။

ထိုလက်ဖွဲ့ကြိုးကို သူ ဖြုတ်ပေးလိုက်တော့မှ သူမလက်နဲ့
ပြန်ပြီး လက်စားချေနိုင်တော့တဲ့အဖြစ်။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာကြဆဲ...
အရှေ့မှ အခေါင်းထမ်းသွားကြသည်က ကိုကိုမောင်တို့
ဆရာတပည့်တွေနှင့် ကာလသားတစ်စု...

သူဌေးလေးကိုကိုမောင် အခေါင်းကို ရှုံ့မဲ့ကာ ထမ်းနေရ
သည်။

ဆရာတော်အမိန့်ကို ကြောက်၍သာ ထမ်းနေရသည်။
မျက်နှာကတော့ သိပ်မကောင်း။

သူ့ရှေ့မှာ ထမ်းနေသူက တပည့်ဖြစ်သူ အောင်မျိုး။
“အင်း... အီး”
သူဌေးလေး ကိုကိုမောင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး ကြိတ်ညည်း နေမိ
သည်။

“အရမ်းလေးနေလား!”
ရှေ့မှ အောင်မျိုးက အခေါင်းထမ်းရင်းလှည့်ကြည့်ပြီး မေး
တော့ ကိုကိုမောင် တင်းသွားရသည်။

“မလေးဘဲ နေမလားကွ”
ကိုကိုမောင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြန်ပြောပြီး လှည့်ကြည့်နေ
သော အောင်မျိုးကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်!...”
အောင်မျိုးရဲ့မျက်နှာက...

ပဒုမ္မာ...
ပဒုမ္မာပါလား။

“အား!...”
သူဌေးလေးကိုကိုမောင် ကြောက်လန့်တကြားပင် အခေါင်း

ကြီးကို ပစ်ချကာ ထွက်ပြေးလေသည်။
“ဟာ!... သူဌေး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျ”

“ပ... ပဒုမ္မာ... သရဲမ”
အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားရသည်။

မြေကြီးပေါ်ပြုတ်ကျနေပြီဖြစ်သော မတရား လေးလွန်းလှ
သည့်အခေါင်းကို ဘာရယ်မဟုတ် လာဠ်ကြည့်မိသောတပည့်ဖြစ်သူ

အောင်မိုးမှာလည်း ခေါင်းနုပန်းကြီးကာ မျက်လုံး ပြုံးကျယ်သွားရသည်။

“အား... ဘုရား... ဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အောင်မိုး”

သွေးသစ် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မေးလိုက်မိသည်။

“အ... အခေါင်းထဲမှာ... အ... အလောင်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်!... ”

သွေးသစ် အခေါင်းထဲကို ကပျာကယာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

သည်။

ဘုရားရေ...

ပိတ်ဖြူစပဲ ရှိနေပါလား။

ဒါ... ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီ။

သွေးသစ်... ပိတ်ဖြူစကို ဆွဲလှုပ်ကြည့်လိုက်သည်။

မရှိ။

အခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိ။

“အ... အလောင်းရော”

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကာ ခေါင်းနုပန်းကြီးကာ ထူပူသွားရတော့သည်။

“အလောင်းဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ... ရှာကြပါဦး”

သွေးသစ် ဆောက်တည်ရာမရ ထိတ်ပျာစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

လျှင်...

“ငါ... ဒီမှာ... ဟဲ့”

“အေးစက်ရတသော အသံကြီးတို့ အနောက်မှကြားလိုက်ရသည်မို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် တွေ့လိုက်ရသောသူမှာ...

ဖွေးဆုတ်ပြာနှမ်းသော သက်မဲ့မျက်နှာနှင့် ပဒုမ္မာပဲ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အသုဘလိုက်ပို့သည့်လူအုပ်ကြီးမှာ ရွာဆီသို့ တစ်ချိုးထဲပြေးကြလေတော့သတည်း။

